

EL-KAİDE'NİN İKİNCİ KUŞAĞI

EBU MUSAB ZERKAVİ
EL-KAİDE'NİN 20 YILLIK PLANI

YAZAR:
Ürdünlü Gazeteci Fouad Hussein

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Bismillahirrahmanirrahim

Çevirenin önsözü

Ürdünlü Gazeteci-Yazar Fuat Hüseyin'in Batı'da, özellikle de Amerika'da büyük yankılar uyandıran bu kitabı, 2 yıllık hırslı ve azimli bir çalışmanın neticesinde geldi. Yazar bu kitabı hazırlarken Londra'dan yayımlanan El-Quds El-Arabi Gazetesi aracılığıyla El-Kaide'nin 3. adamı sayılan Seyfül-Adl'e ulaşarak kendisine Zerkavi hakkında özel görüşlerini, bilgilerini yazdırdı. Böylece Zerkavi ve El-Kaide arasında Afganistan dönemindeki ince ayarlı ilişkiler, ilk kez aydınlığa kavuşmuş oldu. Kitabın, içerdiği çok kritik bilgiler ve cesur ifadeler dolayısıyla Arapça olarak yazılmasına karşın Arap ülkelerinde basılmasına izin verilmedi. Bunun için yazar, kitabını önce El-Quds El-Arabi Gazetesi'nde bir seri yazı dizisi halinde yayınlamıştı. Daha sonra Avrupa'da bir yayinevine kitabı bastırdı.

Zerkavi ile aynı hapishanede yatan Fuat Hüseyin, bu komşuluk sayesinde edindiği özel ilişkilerden yararlanarak El-Makdisi, Ebu Muntasır gibi Zerkavi'ye en yakın kişilerden kendisi hakkında çok özel bilgiler edinmeyi başardı. Bu sebeplerle ünlü Arap uydu kanalı LBC kendisine, Zerkavi hakkındaki en değerli belgesel sayılan ve birkaç dile çevrilen iki bölümlük 'Zerkavi: Herat'tan Bağdat'a' isimli belgeseli hazırlattı. El-Kaide'nin 20 yıllık planının ana hatlarını ortaya çıkaran bu kitap ilk defa Arapça dışında bir dile çevriliyor. New Yorker Dergisi'nin 2006 Eylül sayısında yayımlanan Lawrence Wright, "Master Planı" başlıklı makalesinde, bu kitabın bölümlerine geniş yer vererek El-Kaide'nin Suriye, Türkiye ve İsrail'i kapsayacak bir plan yapmakta olduğunu vurguladı. Uzmanlar, bu kitap yayınlandıktan bir süre sonra; 2006 yılı Haziran'ın 8'inde Bakube'de gerçekleşen Amerikan bombardımanı sonucunda Ebu Musab El-Zerkavi'nin öldürülmesinin, El-Kaide'nin planını hiç etkilemeyeceği görüşünü taşıyorlar. Çünkü Zerkavi ölmeden önce, Irak'ta tam teşekküllü, güçlü ve kendisinin fikri mirasını taşıyan bir örgüt bıraktı. El-Kaide'nin Türkiye ile ilgili senaryolarını da ortaya çıkaran bu kitabın, Orta Doğu'da dönen sıcak savaş hakkında bilgi edinmek isteyen tüm Türk okurlar tarafından büyük ilgi göreceğine inanıyoruz.

Yazarın önsözü

Bismillahirrahmanirrahim

Bu kitabın ele aldığı şahsiyet, çok çeşitli yazıların çıkmasını gerektirdi. Bir yandan okumaya, araştırmaya, incelemeye ve özetlemeye dayanan ilmi araştırma ki bu üslup, kitabın bölümleri arasında nasibini aldı, diğer taraftan Zerkavi'yi bilen ya da ona hayatının çeşitli duraklarında arkadaşlık etmiş onlarca kişinin tanıklığı. Bu kısım, şahitliklerin yazılması, sonra düzeltilmesi ve incelenmesi, şahitliklerin doğruluklarından emin olup kullanılmak üzere tam yerinde bilgilerin üzerinde durmak için bazılarının bazılarıyla karşılaştırılması, zayıf, ispatlayamadığımız bilgilerin çıkarılması, bir başka yandan insanlardan kendilerine yönelttiğimiz soruların yanıtlarını bizzat yazmalarını istemekten oluşuyor. Ancak aralarında Zerkavi fikrinin veya metodunun, stratejisinin oluşturulmasında açık izleri olan kişilerin de bulunduğu bu şahıslara ulaşmak açısından bu şık zordu hatta kitabın en zor kısmıydı. Bu insanlarla iletişim kurmak imkânsız değilse de imkânsıza yakındı. 11 Eylül'den sonra çoğu ya hapishanelerde ya kovalanıyorlar ya da saklanıyorlardı. Ancak şahitliklerini yazmadan da bu kitap, itibar edilir kitapların arasına koyulmayı hak etmeyecekti. Kitabı, istediğimiz gibi olana ve Zerkavi'nin yolculuğundaki gelişmeleri kapsayan 3 tanıklığa ulaşana kadar birkaç ay geciktirmeyi tercih ettik.

İlk tanıklığı yapan Ebu Muntasır Billahi Muhammed idi. Ve bu şahıs, Zerkavi'nin 1993 yılında kendisi ile Tevhit Örgütü'nü (Bey'at El-İmam) kurmaya başladığı ilk kişidir. Tarihlerle, isimlerle ve olaylarla kaydetme 1999 yılında tamamlandı. Bu tanıklıkları, içeriklerine karışmadan özetlemeyi tercih ettik. Ebu Muntasır'ın verdiği çoğu bilgiler yeni sıfatı taşıyan sırlar değildi. O, anlattığı çoğu şeyi genel olarak yayınladı desem olur aslında. Bunun için, ilk kez sunulan bilgilere, tanıklık edenlerin kişisel izlenimlerine ve olaylara karşı aldıkları tavırlara yer verdik. İkinci tanıklığı yapan Zerkavi'nin ruhî babası olan İsam El-Berkavi (Ebu Muhammed El-Makdisi) idi. Zerkavi kendisiyle 1989 yılında Pakistan'da buluşmuş ve ikisi Ürdün'de dinî bir örgüt kurma hususunda anlaşmışlardı. Ve ikisi beraber aynı hapishanede kaldılar. Yol arkadaşı ve dostuydular. Örgüt fikrini tasarlayan ve adabını koyan şeyhi, Zerkavi hapishanedeki grubun emiri olduktan sonra da ona tabi olan, ardından kendisi Ürdün'de hapishanede, Zerkavi de Irak'ta iken onu kâh eleştiren, kâh kendisine nasihat veren kimse oldu.

3. tanıklık ki bu en önemlisi idi. El-Kaide'nin 3. adamı Muhammed Mekavi (Seyfüladi), tanıklığı esnasında Zerkavi'nin 1999 yılında ikinci kez Afganistan'a gelmesine, Zerkavi ve Bin Laden arasında çıkan anlaşmazlıklara, Zerkavi'nin Herat'taki özel kışlasının inşasının nasıl tamamlandığına ışık tutuyor. O dönemde El-Kaide Liderleri ve Zerkavi arasındaki ilişkinin doğasını ortaya koyup sözü 11 Eylül darbesine, El-Kaide'nin bu saldırılardaki hedeflerine, hedeflerinin kaçını gerçeğe geçirebildiğine getiriyor. Ardından da Afganistan işgalinden Pakistan ve İran'a geçerek, o dönemde Tahran'ın oynadığı rolün tabiatını, sonra da Zerkavi'nin Irak'a giriş kararını ve öncesindeki hazırlıkları açıklıyor.

Bu kitap, El-Kaide Cihat Örgütü'nün Irak'taki gelişimini, son 3 senede Zerkavi'nin çalışmasının ve şahsiyetinin gelişmesini yakından takip ederek El-Kaide'nin Irak'taki geleceğine bir bakış atmaya çalıştı. Kitapta, Zerkavi ile o senelerde temasta bulunanlardan araştırarak ve inceleyerek edindiğimiz doğru bilgilere dayandık.

El-Kaide ve Washington arasındaki Washington'un 'uluslararası terör' adı altında başlattığı açık savaşın geleceği üzerinde durmak adına, geçmişte El-Kaide'nin stratejisini belirlemede ortak olan ve şu andaki karar yapıcı kişilerle görüştük. El-Kaide'nin 2020 yılına kadar sürececek 15 yıllık stratejisini, kullandığı araçları, stratejisini gerçekleştirmek için yaptığı planları anlama çabasıyla hatırlarına gelen her şeyi dinledik.

Birinci Bölüm

Zerkavi'nin Şahsiyetinin 3 boyutu

Yetiştirilmesi

Zerkavi'nin gerçek adı; Ahmet Fadil Nezzal El-Haleylah, lakabı ise Ebu Musab'dır. Zerkavi, Ürdünlülerin daha önceden bilmedikleri bir lakaptı. Bu lakap, Ebu Musab'ın 1966 yılı Ekim ayının 30'unda doğduğu Zarka Kenti'ne nisbeten verilmiştir. Orta ve fakir tabaka halkın yaşadığı Zarka Kenti, başkent Amman'ın doğusunda ve başkente 25 kilometre uzaklıktadır.

Zerkavi, Beni Hasan Aşireti'ne tabi fakir ve muhafazakâr bir ailenin çocuğu idi. Bu aşiret, Ürdün'ün en büyük aşiretlerinden biridir ve Ürdün'ün Irak ve Suriye sınırlarından ülkenin iki orta kenti Zarka ve Ceraş'a kadar uzanan ve bu iki kenti çevreleyen bölgeleri de içine alan Ürdün çölüne yerleşmişlerdir.

Zerkavi'nin şimdiki şahsiyetini oluşturan 3 boyutun ilki yetiştirilmesiyle bağlantılıydı. İkincisi inandığı mezhepsel okula bağlı dini boyuttu. Üçüncüsü ise tarihin yansımalarıdır.

Zerkavi'nin şahsiyetinin oluşmasında temel olan Bedeviliktir. İyilik, doğallık, başkalarını sevmek ve onlara yardım etmek onun doğasında vardır. Zerkavi'nin başkaları ile ilişkilerinde ya da konuşmalarında bedevilik özelliği kaybolmaz. Bedeviler her ne kadar kadar gözü pek, cesur ve cömert ise o da o kadar gözü pek, cesur ve cömerttir. Ancak Bedevi'nin doğasında intikam duygusu da yatar. Düşmanın ya da rakibinin kötülüğünü asla unutmaz. Bedevi genellikle intikamını alabilmek için korkunç bir sabır gücüne sahiptir. Halk arasında Bedeviler hakkında dolaşan şu sözler bedevinin derin sabırına delalet etmektedir: '40 sene bekledikten sonra intikamını almakta acele etti. Bu sabır, sadece intikam almakla sınırlı kalmaz. Ayrıca hayatın çetinliğine, zorluklarına ve meyvelerin toplanmasına karşı da aynı sabır gösterilir.

Zerkavi, çocukluğunu Zarka Kenti'nin Remzi Mahallesi'nde geçirdi. Bu halk mahallesi en kalabalık mahallelerden bir tanesidir. Zerkavi, boş vakitlerini yaşlıları ile beraber bu mahalleden onlarca metre uzaklıkta; Masum Mahallesi'nde bulunan mezarlıkta geçirirdi. Masum Mahallesi, Zarka'nın en eski halk mahallelerinden biri sayılmaktadır. Ürdün Krallığı kurulduğunda Zarka'da Ürdün Ordusu karargâhlarının kurulması nedeniyle şehir çok kalabalıklaştı ve insanları cezbeden merkezi bir yerleşim yeri halini aldı. Hatta içinde yaşamın ucuzluğu nedeniyle şehir dışarıda çalışanları bile cezbediyordu. Şehir öyle genişledi ki; Ürdün'ün 3. büyük şehri oldu. Eskiden Zarka Halkı'nın büyük kısmını oğulları orduda çalışan bedevi aileler oluştururken bugün büyük kesimini memurlar ve sanayiciler oluşturuyor. Başlangıçta Zarka'nın genişlemesi gelişigüzel olduğu için şehirde oyun sahaları ve parklar bulunmuyordu. Bir gencin önünde, yaşamının ilk yıllarında oyun oynamak ve boş vakitlerini geçirmek için şehirde gezilecek yer, oyun sahası ve boş vakitlerini geçirebilecekleri mekânlar bulunmaması nedeniyle mezarlığa gitmekten başka seçenek bulunmuyordu. Mezarlık o dönemde o küçük şehirdeki gençlerin tümüne açıktı. Oraya kötüler de iyiler de gidiyordu. Zerkavi, ilk uyanış yıllarından itibaren hayır ve şer gibi aykırılıkları da aynı anda yaşadı. Buna ek olarak mezarlıklarda uzun vakitler geçirmenin sonucunda hayat ve ölüm fikri arasındaki aykırılıkları barıştırmayı öğrendi. Zerkavi en önemli arkadaşlıklarını o mezarlıklarda kurdu.

Zerkavi liseye kadar hemen hemen camisiz bir sokağı bulunmayan Zarka şehrinde okudu. Delikanlılık yaşına geldiğinde ve fiziksel olarak geliştiğinde evinin yanındaki Abdullah Bin Abbas Camii ikinci evi oldu. Zerkavi bu camide yeni dostluklar kurmaya başladı. Bu arkadaşların çoğu farklı İslami cemaatlere tabi idiler. Ancak bu cemaatlerin hepsi de, farklı görüşlerine rağmen gençleri cihada teşvik ediyorlardı. Böylece Zerkavi'de de cihat ve şehadet fikirleri yerleşmeye başladı. Sürekli camiye gelip gitmeye başladıktan sonra cami arkadaşları en yakın arkadaşları oldu. Mezarlıkta yaşadığı çocukluk ve gençlik anılarını geride bırakan Zerkavi, çocukluk arkadaşlarıyla ilişkisini sürdürdü.

Afganistan'a İlk Göç

Afganistan'daki Komünist işgalcilere karşı cihat yolu, o dönemde birçok Arap ülkesinde olduğu gibi Ürdün'de de cihadı ve şehadeti sevenler için açık olan tek cihat yoluydu. Bununla beraber Filistin, genel olarak Ürdünlüler özel olarak da Zerkavi için hem coğrafi hem de içyapı olarak daha yakındı. Demografik olarak Ürdün'ün yansını Filistinli mülteciler oluşturmaktaydı. Bazı Ürdünlüler de köklerinin Filistin'e uzandığını düşünüyorlardı.

Zerkavi, aşiretine yönelik yazdığı mektubunda amcaoğullarını İslam bayrağını yükseltmeye ve Filistin işgalcisi İsraililere karşı cihadı engelleyenlere karşı cihada çağırıyor ve aşiretinin köklerinin Kudüs'e dayandığını ilân ediyordu;

'Ey kavim, dininize dönün çünkü o sizin şerefinizdir, izzetinizdir, Selahaddin Eyyübi'nin sancağı altında Hittin'e katılma şerefine ulaşan babalarınızın, dedelerinizin şerefidir. Kudüs'ü başka kabilelerden özgürleştirmeye katılanların şerefidir. Selahaddin kendisine katılan kabilelere, Haçlılardan korumaları için Kudüs'ün çevresinden topraklar verdi ve onlara: 'Burası atanızın gece yolculuğu yaptığı yer ve onu koruyun.' (Burada Muhammed Sallallahu aleyhi ve sellem'i kasdediyor.) Beni Hasan'ın payına, Kudüs'ün güney batısından Velece Köyü, Ayn Karim, Maliha ve diğerleri düşüyordu. Oralarda yaşadılar ve çoğaldılar...

Ey kavim..atalarımız günlerinde o toprakları ve Kudüs'ü korudular. İslam'ın izzetini ve kuvvetini halis bir şekilde yaşadılar.'

Ancak Zerkavi de diğer ateşli, İslamî yönü ağır basan Ürdünlü gençler gibi Afganistan'a gitmekte ısrar ediyordu. Geçtiğimiz yüzyılın 80'li yıllarının sonlarında Abdullah Azzam ve Usame Bin Laden de orada idiler. Abdullah Azzam, oradaki komünist hükümeti destekleyen Sovyetler Birliği Ordusu'na karşı Afgan mücahitlere katılmak üzere Afganistan'a yönelen ilk Araplardan idi. Afganistan'daki mücahitlere katılması için onu, Usame Bin Laden ikna etmişti. Öncesinde Suudi Arabistan'ın üniversitelerinden bir tanesinde profesör olarak görev yapıyordu. Afgan mücahitler arasında bir komutan kabul ediliyor ve kendisine itaat eden tüm Arapların, Müslümanların ilham kaynağı olarak görülüyordu. Abdullah Azzam, Afgan Arap olgusunun kurucusu sayılıyordu. Bu olgu, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan çıkması ile Arap ülkelerinde yayıldı ve Arap-Afganlar, Arap rejimlerinin hükümetleri ile çıkan silahlı çatışmaların birçoğunun ardında olmakla suçlandılar. Abdullah Azzam, Ürdün'deki Müslüman Kardeşler Cemaati'nin tarihî, esas liderlerinden bir tanesi idi. Müslüman Kardeşler Cemaati, kurulduğundan bu yana bazı zamanlarda oluşan gel-gitlere karşın yönetimle uyum içindedir.

Birçoğu öyle ya da böyle Amerika'nın siyaset tekerine bağlı olan Arap rejimlerinin hükümetleri, gençleri Afganistan'daki mücahitlere katılmaları için teşvik ediyorlardı.

Amerika ile Sovyetler Birliği arasındaki Soğuk Savaş en şiddetli döneminde idi ve cihada katılmak isteyenler güpegündüz, açıkça Ürdün'ü terk ediyorlardı. Büyük bir kalabalık oluşturan gençlerin Afganistan'a yolculuk yapabilmeleri için sadakalar camilerde ve umumi mekânlarda aleni bir şekilde toplanıyordu. Washington'un düşmanı Moskova'nın hezimate uğratılması için Washington'un çağrısına cevaben Körfez ülkelerinin özellikle de Suudi Arabistan'ın paraları Afgan mücahitlere akarken Batı Yaka'daki ve Gazze'deki cami imamları, işgal edilmiş Filistin bölgelerinde fedâî operasyonlarda bulunan ve patlayıcı kemerle kendilerini patlatanları kâfir sayıyorlardı. Bu nedenle geçtiğimiz yüzyılın 80'li yıllarında Zerkavi'nin önünde Afganistan'a yönelerek cihat fırsatı aramaktan, Abdullah Azzam'a katılmaktan başka seçenek kalmıyordu.

Zerkavi askeri eğitimini, dini ve siyasi kültürünü Arap ve Afgan mücahitlerle işgalci Sovyet arasında çıkan savaş esnasında aldı. Kız kardeşlerinden bir tanesini, Afgan Araplardan bir tanesi ile onun cesaretini ve Sovyetlere karşı giriştiği savaşta bir bacağını kaybetmiş olmasını takdir etmek gayesiyle evlendirdi. Bu münasebetle yapılan düğün töreninde Zerkavi, kendisini geniş bir şekilde bu topluma özellikle de Sovyetlere karşı Host Bölgesi'nde sürülen savaşın komutanlığını yapan Ebu El-Haris El-Hiyari'ye sunuyordu. El-Hiyari, o zaman da şimdi de Afgan dengelerine göre çetin bir isim sayılmaktadır. Zerkavi o dönemde yeni bir çıkış için sosyal ilişkiler kurdu. Zerkavi'nin Afganistan'da kurduğu ilişkilerden en önemlisi Ebu Muhammed El-Makdisi ismi ile bilinen İsam El-Berkavi ile 1989 yılında kurduğu ilişki idi. El-Makdisi, Zerkavi'nin kişiliğinin oluşmasındaki 3.temel unsur idi.

Zerkavi'nin Afganistan'a ilk göçü sırasında çekilen nadir bir fotoğrafı

Sovyetler Birliği güçleri Afganistan'dan çekildikten sonra Afganlı gruplar arasında savaş kızıştı. Arap mücahitlere savaşacak bir düşman kalmadı. Bu da, Afganistan'daki cihat hayalleri buhar olup uçuyor anlamına gelebilirdi. Güvenlik tehlikesi yaşamadan ülkelerine dönme fırsatı olan Arap mücahitlerin önlerinde geri dönmekten ve yeni düşman aramaktan başka seçenek bulunmuyordu. Görünen o ki; bu durum Zerkavi'yi de görüşünü ifade eden örgütü kurmak üzere Ürdün'e dönmeye itti. Zerkavi, ailesi Kuveyt'te bulunan Filistin doğumlu Makdisi ile 1993 yılının ortasında Ürdün'e dönerek orada dini bir örgüt kurmak için anlaştı. Örgütün fikrî hedefi; gençleri ilk aşama olarak silah ve bomba toplamaya girişmek inancında toplamak ve ilk eğitimi vermek, ikinci olarak da İsrail karşıtı askeri operasyonlarda bulunmak idi.

Bu örgütün asıl teorisyeni Ebu Muhammed El-Makdisi, -bu örgüte Tevhid Cemaati adını verdiler- camilerde, gençlerin toplandıkları mekânlarda kendilerini yeni gruplarına dâhil etmek için dersler ve konferanslar vermeye başladı. Birçoğunun örgüt tecrübesi olmayan, aralarında Zerkavi ve Makdisi'nin de bulunduğu bu yeni grup göze çarptı ve çalışmalara başladıktan kısa bir süre sonra Ürdün Emniyet Güçleri'nce yakalandılar. Örgütün diğer üyeleri ile beraber ikisi de 29 Mart 1994'te hapse atıldılar. Ürdün Resmi Yönetiminin açtığı 'Bey'at El-İmam' davası ile Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarıldılar.

Bey'at El-İmam

Zerkavi'nin çalışmasının ilk adımı olan Makdisi ile Tevhid Cemaati'ni kurması, kendisini 5 senelik hapse sürüklemişti. Hapishane, kişiliğinin oluşmasında en önemli durak oldu. Zerkavi Afganistan'a giden binlerce Araptan sadece bir tanesi idi. Orada çok kalmasına ve Üniversite Profesörü Dr. Hamdi Murad'a koruyuculuk ve arkadaşlık eden kimse olmasına karşın Afganistan'a ilk yolculuğunun kişiliğinin oluşmasında büyük bir etkisi olmadı. Pof. Dr. Hamdi Murad, o dönemde bir yandan dini dersler verip diğer taraftan da cihadî komutanlara hükmünü bilmedikleri fikhî konularda nasihatlerde bulunuyor, Pakistan'ın Peşaver Kenti'ndeki Üniversitesi ile Afganistan'daki Arap kışlaları arasında sürekli gidip geliyordu. Bu yolculuğun Zerkavi'nin kişiliğinde etkisi olmamasının en önemli sebebi; mücahitler ve Sovyetler Birliği arasındaki savaşın ağırlığını kaybetmiş olması idi. Savaş meydanları parlaklığını kaybedince aralarında Zerkavi de olmak üzere hepsi hünerlerini ve üstünlüklerini gösterme fırsatını kaçırmış oldular.

Hapishanenin, genç Zerkavi'nin kişiliğinde büyük etkisi oldu

Hapishane, Zerkavi'nin şahsiyetinin oluşumuna damga vuran ve ileride çok gelişen açık izler bıraktı. İçinde gri renk bulunmayan öyle bir kişilik oluştu ki; her alandaki emniyet görevlileri, bütün rütbeleriyle hâkimler ve mevkileri, yönetimin tüm kolları onun nazarında yönetimdeki rejimin yardımcıları idi ve yine onun kanaatine göre hepsi tağuttu, hepsi ile savaşmak gerekli idi.

Soruşturma aşaması bittikten sonra Zerkavi, birçok hapishaneye yolculuğundan sonra aynı davadan tutuklu arkadaşlarının da bulunduğu başkent Amman'ın 85 kilometre güneyinde yer alan Sivaka Çöl Hapishanesi'ne gönderildi. Böylece hepsi bir hapishanede toplandılar.

O dönemde Sivaka Hapishanesi'nde 6 bin tutuklu bulunuyordu. 6. kısım, hapishanedeki en önemli kısımdı. İslam'ın her renginden siyasi birçok tutuklu burada bulunuyordu. Hapishanenin en uzak doğu tarafında kalan bu kısımdaki her grup, kendisine bağımsız oda yapmıştı. Bu odalardan bir tanesinde Ürdün'deki Hizbul-Tahrir'in sorumlusu Ata Ebu El-Reşte bulunuyordu. Ebu El-Reşte şimdi de dünya çapında bu partinin lideri olarak görülmektedir. Kendisi ile örgütün diğer üyeleri de bu odada kalıyorlardı ve büyük kısmı üniversiteli idi. Karşılarındaki odada da Ürdünlü İslami muhalif parlamenter Mühendis Leys Şebilat ve Afgan Arap adı ile bilinen örgüt üyeleri kalıyordu. Halbuki aralarından hiçbiri hayatlarında Afganistan'ı ziyaret etmemişlerdi!! Onlarla beraber Ürdün'ün kuzeyinden 3 genç Aclon Liman Davası nedeniyle tutuklanmışlardı. Üçü de üniversiteli idi. Bunlara ek olarak daha birçoğu çeşitli İslami cemaat kurma töhmeti ile tutuklanmış genç vardı. Makdisi ve Zerkavi'nin cemaatinden birçoğu ise Makdisi ve Ebu El-Muntasır dışında eğitimini tamamlamamıştı. El- Makdisi, Suudi Arabistan'ın üniversitelerinden bir tanesinde şeriat ilimleri okumuştı.

Ebu El-Muntasır da edebiyat dalından üniversite mezunu idi.

El-Makdisi, Tevhid Cemaati'nin (Bey'at El-İmam) lideri idi. İslami bir cemaat, ister hapisanenin içinde ister dışında kurulmuş olsun cemaati yöneten liderin, hayatın her köşesinde karar alma hakkına sahip olması gerekir. Sözleri herkesi bağlar. Dini metinlerce herkesin kendisine itaat etmesi gerekir, itaatsizlik günah sayılır.

Makdisi sıradan bir insan değildi. Güvendiği görüşleri vardı. Arap ve İslam dünyasında Selefi prensiplerin metotlarının temel görüş sahiplerinden sayılmaktadır. Bu alanda onlarca kitabı ve yayını bulunmaktadır. Bu kitapların en meşhuru da; 'İbrahim Milleti ve Elçilerle Nebilerin Daveti'dir. İslam Şeriatı dışındaki hükümlerle hükmeden ve insanlarca konulmuş kanunları yönetim için anayasa kabul eden herkesi kâfir sayan, sadece Allah'a yönelik tevhid anlayışını onaylayan Makdisi'nin bu fikri; yönetimde olan tüm Arap ve İslami rejimleri kâfir sayan Selefi cemaatlerin ana dayanağını oluşturmaktadır. Bu rejimlerin tüm merkezlerine ek olarak; parlamento meclisi de aralarında olmak üzere tüm kurumları ve birimleri de kâfir sayılmaktadır. Makdisi'nin çok büyük önem arz eden ikinci kitabı da; Suudi Arabistan yönetimindeki Suud Ailesi'ni kâfir sayan 'Suudi Devleti'nin Kâfir Olduğuna Dair Açık Göstergeler' idi. Suudi Arabistan'daki şiddetin tohumlarının atılmasında bu kitabın çok büyük rolü oldu. 90'ların ortalarında Hobar ve Riyad patlamalarını gerçekleştirenler, Makdisi'nin yayınlarından etkilendiklerini itiraf ettiler. Hatta suçlananlardan Abdulaziz Muassem, Suudi Arabistan'da idam edilmeden önce, Makdisi ile Ürdün'de buluştuğunu ve ondan yayınlarını; özellikle de Suud Ailesi ile ilgili kitabını aldığını, Suudi Arabistan'da ve Körfez'de yayılması için çaba sarf ettiğini ve sonunda bu yayınlar sayesinde patlamaları gerçekleştirmeye kanaat getirdiğini açıkladı. Eğer Makdisi'nin kitaplarını okuyan ve etkilenenin hali bu ise; kendisi ile bir örgüt kuran, senelerce hapisanede yatan Ebu Musab'ın hali ne olacaktır!

Zerkavi, hapisanedeki ilk üç senesini Makdisi'nin yanında geçirdi. Makdisi ile Ürdün'de aynı hapisanede tutuklu diğer İslami fikir liderlerinin diyaloglarını dinliyor, Makdisi'nin kitaplarını ve fikirlerini öğreniyor, bu esnada da şer'i ilimlerde kültürünü geliştirmeye, Kur'an-ı Kerim'i ezberlemeye çalışıyordu. Makdisi'deki katılık, Zerkavi'nin görüşüne göre yeterli değildi ve sahip olduğu karizmatik şahsiyeti sayesinde hapisanedeki örgüt üyelerinin yetki bayrağını kendisine vermelerini sağlayabildi. Böylece hapisanenin içindeki grubun son yetki sahibi oldu. Aralarında; kenara çekilip vaktini yazmakla ve kitap hazırlamakla geçiren Makdisi de olmak üzere tüm grup üyelerine görüşlerini kabul etmeyi zorunlu kıldı. Bu olay 1996 yılının yazında meydana geldi.

O yaz, zorlukların mesleği (gazetecelik), dönemin Ürdün Başbakanı Abdulkarim El-Kebâriti'nin içişleri siyasetini; özellikle Ürdün halkının temel besin maddesi olan ekmeğin fiyatlarının yükselmesine yol açan Genel Hürriyetler Komitesi ve ekonomi alanındaki siyasetini eleştiren makaleler yazdığım için beni Sivaka –Zerkavi'nin bulunduğu hapisane-hapisanesi'ne sürükledi. Ürdün'ün çeşitli yerlerinde şiddetli protesto gösterileri yapıldı. O yaz, geniş çaplı tutuklamalar oldu. Bu tutuklamalar, en uç solcu Marksistlerden en uç sağ İslamcılara kadar Ürdün'ün birçok siyasi renk kuşağını kapsadı. Kralın araya girmesi ile serbest bırakılmamdan önce hapisanede kaldığım iki aydan fazla süre boyunca Ebu Musab El- Zerkavi, sadece birkaç kez gözüme ilişti. Tüm sahneyi kaplayan; öğretmen ve ruhî babası Ebu Muhammed Makdisi idi.

Sivaka Hapishanesi'ne ilk ulaştığımda beni ilk karşılayan, aramızda güçlü bir bağ bulunan parlamenter Leys Şebilat oldu. İlk andan itibaren bana, Zerkavi ve grubunun odasını ziyaret etmekten uzak durmamı tembih ederek şöyle dedi: 'Ben bir parlamenterim,

benim görüşlerim de ilkelerim de İslami ve beni kabul etmiyorlar. Kaldı ki sen İslami bile değilken senin hakkındaki görüşleri ne olabilir? Ancak onlarla tanışmaya yönelik gazetecilik merakımı görünce bana şöyle tavsiyede bulundu: 'Nasihatlerimi almak istemiyorsan da onlarla konuşmalarında dikkatli ol. Bir fincan çay ikram ederlerse, bu sana güvenciklerinin işaretidir. Yoksa güzelce girdiğin gibi, oradan güzelce hemen çık. Bu konuşma, gazetecilik merakımın artmasına yol açtı ve ilk günden itibaren odalarına yöneldim. Odanın ortasında Ebu Muhammed El-Makdisi ve Zerkavi oturuyorlardı. Odadakilere selam verdikten sonra kendimi şöyle tanıttım: 'Ben, siyasi konuları takip eden bir gazeteciğim, herhangi bir İslami cemaate tabi değilim ancak basın aracılığı ile takip ettiğim davanızı ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorum ve size görüşlerinizi basında yayınlamayı vaat ediyorum. Beni en güzel şekilde karşıladılar. Zerkavi önüme bir bardak çay koydu. Bu çay içimi serinletti, kendimi rahat ve huzurlu hissetmemi sağladı. Oturum 2 saatten fazla sürdü. Tartışma, Makdisi ile bölgedeki siyasi gelişmelerle sınırlıydı. Zerkavi, Sivaka Hapishanesi'ne gönderilmeden önce soruşturma aşamasında nasıl bir muamele ile karşı karşıya kaldığını sormaktan başka tartışmaya katılmadı. Cevabımı dinledikten sonra bana, sekiz buçuk ay tek kişilik hücrede kaldığı sırada kendisine neler yapıldığını anlattı. Maruz kaldığı şiddetli işkence sonucunda ayak parmaklarının tırnaklarını kaybettiğini söyledi. O sırada Zerkavi'nin hapishaneden çıkma fırsatı olursa Ürdün'ü bir daha dönmek üzere terk edeceğini anladım.

Sivaka Hapishanesi'ne girmemin üzerinden bir hafta geçmişti ki, bir koruma görevlisi ile tartıştığı gerekçesiyle hapishane idaresi Zerkavi'yi, çevresinde toplanan grubu arasında gücünün kırılması için hücre hapsi ile cezalandırdı. Makdisi ve arkadaşları, Zerkavi'nin kendilerine iade edilmesi için hapishane idaresi ile görüştüler ancak erteleme ve geciktirmeler nedeniyle bir hafta sonra Zerkavi'nin grubu hapishanenin içinde isyan başlatma kararı aldı. Biz siyasi tutuklulardan kendilerine katılmamızı istediler. Onlara katıldık. Durum kötüleşti ve idare ile tutuklular arasındaki gerilim iyice arttı. İşler uç noktada çatışmaya varınca siyasi tutuklular, Zerkavi'nin iade edilmesi için hapishane idaresi ile herkes adına benim görüşmemi önerdiler. Makdisi bu öneriyi kabul etti. Nöbetçi subaya, işler iyice kötüleşmeden, memnun olunmayacak sonuçlar doğmadan krizden çıkma yolu bulunması için müzakerenin zorunlu olduğunu bildirdim. Görüşmeler için Zerkavi'nin grubundan Ebu Muntasır bana eşlik etti. O zamanın hapishane müdürü İbrahim Haşaşane ile görüştük. Ancak o, yumuşaklık göstermedi ve durum daha da tırmandı. İsyan zirveye ulaştı. Tutuklular, gözetleme kameralarını kapattılar. Savaşmak için yataklardan keskin aletler yaptılar. Genel güvenlik görevlilerinin girişini önlemek için kısmın ana kapılarını kapattılar. Hapishaneler müdürü Şerif Ebu İsam durumu öğrendi ve sabaha doğru geldi. Mahkûmların adına, onunla Zerkavi'nin salınması için görüştüm. Hapishane müdürünün saygınlığının kaybolmaması için salınmanın ertesi gün gerçekleşmesi hususunda ittifaka varıldı. Zerkavi 6.bölüme döndüğünde arkadaşlarına tekrar emirlik yapmaya başladı. Onun yokluğunda emirlik yapan Makdisi de araştırma ve yazma işine geri döndü.

Zerkavi, hapishanenin içinde basit, sakin bir insandı. Onunla konuşursan konuşur, konuşmazsan konuşmazdı. Boş vakitlerini Kur'an ezberleyerek ve diğer dini kitapları okuyarak geçirirdi. Namaza, gece namazına ve ruhi beslenme ile ilgili herşeye büyük önem verirdi. Edebi, siyasi veya dinden uzak konularla ilgili okumaya gelince onların Zerkavi'de hiç yeri yoktu. Okuma dışında spor egzersizleri yapmaya da özen gösterirdi. Fiziksel yapısını geliştirmeye çok azimliydi. Sabahları, sivil ve cinaî suçlardan yatan tutukluları ziyaret ederdi. Onları fikirlerine ikna edip, örgütüne dâhil edebilmek için kendileriyle kişisel ilişkilerini güçlendirmeye çalışıyordu. Bu hususta inanılmaz bir başarı da gösterdi. Artık geniş çapta biliniyor ki; Ürdün'ün Zarka ve Salt kentlerinden 100'lerce

cinayet sabıkalısı, dinlerine en çok bağlı kimseler oldular ve birçoğu da Afganistan ve Irak'taki savaşlarda öldüler.

Zerkavi, hapishanede iki kişilikli davranıyordu. İlki; grubu ile ilişkilerinde ortaya koyduğu, babacan, yumuşak, cömert, sevgi dolu ve hoş kişiliği idi. Aşırı muhtaç olduğu çok az nakit paradan kendisini mahrum ediyor ve bu parayı kendisinden daha fazla ihtiyacı olduğuna inandığı arkadaşına veriyordu. Üzerindeki elbisesini bir arkadaşı beğense elbisesini çıkarıp ona hediye ediyordu. Bu esnada emirleri grubu tarafından tartışmasız kabul ediliyordu. Emirlerle uymayan ya da kamuoyunun dışına çıkan grup üyesine ceza veriliyordu. Zerkavi, taşıdığı liderlik vasıfları ile Orta Doğu Bölgesi'nin en güçlü şebekesini kurdu.

Zerkavi'nin diğer kişiliği ise, hapishanenin içinde resmi taraflarla olan ilişkilerinde ortaya koyduğu kişiliği idi. Onlarla ciddi şekilde kaba olma gayesindeydi. Bir yandan da örkütücü idi. Bu ilişkiyi en dar, resmî sınırlar içinde tutuyordu. Hapishane idaresinin, grubundan bir kişi ile kendisi aracılığı olmadan ilişkide bulunmasına izin vermiyordu. Bununla beraber içine kapanmaya, yalnız kalmaya 'yabancı' ismi ile lakaplandırılacak derecede meyilli idi. Bu lakabı seviyordu ve başkalarının kendisini bu isimle çağırmasından hoşlanıyordu. Mektuplarına ve kimlik kartlarına bu ismi yazıyordu.

Annesi İle İlişkisi

Zerkavi'nin şahsiyetinin oluşmasındaki ikinci temel unsur olan annesi kendisinin hem annesi hem de babası idi. Yaşantısına büyük etkisi oldu. Zerkavi'yi 3 erkek ve 7 kız çocuklu büyük bir aile içinde, zor ekonomik koşullar altında muhafazakâr büyüttü. Zerkavi hapishanede iken her an annesinin ziyaretlerini gözetliyordu. Onu hapishanede çevreleyen arkadaşlarından ve liderliğinden oluşan dünyası, duygu açısından kişiliğinin doymasına yeterli gelmiyordu. Annesinin kendisini ziyaret etmesi için kararlaştırılmış gün, onun için istisnai bir gündü. Annesini karşılamak için elinde bulunan en güzel elbisesini giyiyordu. Arkadaşları kendisine alışılmamış sıklığının ve görünür şekilde düzenliliğe önem vermesinin sebebini sorduklarında onlara 'o benim annem' diyordu. O anne ki; anılarında ve içinde büyük bir yer kaplıyordu. Dini bayramlarda ve münasebetlerde annesine en yüce, en hoş kartları yazarak gönderiyordu. Ancak annesine beslediği duyguları, annesinin –Zerkavi'nin anlayışına göre-doğru dini yola bağlı kalma zorunluluğunu ortadan kaldırmıyordu. Annesine olan özleminin sınırı yoktu. Ancak tutuklu olduğu için bu özlemini gideremiyor ve annesi ile ahiret yurdunda buluşmayı temenni ediyordu.

'Çok değerli, sevgili annem, beni sorarsan Allah'a hamdolsun iyiyim. Tek eksikğim senin o temiz yüzünü görebilmek. Allah biliyor ki; bu dünyada senin kadar özlediğim kimse yok. Ey canların canı, tüm ömrümü ayaklarının ucunda geçirseydim senin hakkından hiçbir şey ödeyemezdim.'

Zerkavi'nin annesine yazıp gönderdiği mektupları ve kartları sadece kendisine olan duygularını değil aynı zamanda dini kanaatini de yansıtıyordu. Annesinin ilerlemiş yaşına rağmen ona kendisini çok sevdiği ve cennete girip orada kendisi ile buluşmayı arzuladığı için adamlarla oturmaması ve tokalaşmamasının gerekliliğini hatırlatıyordu.

'Ramazanda kalbine mutluluk sokmak ve hapishanede geçen seneleri telafi etmek için senin yanında olmayı ne kadar çok isterdim. Ancak şüphesiz Allah'ın dediği olacaktır. Allah'ın görünen ve görünmeyen tüm nimetlerine hamt olsun. İşte bu anneciğim Allah'ın yüce dini. Değerliden de değersizden de feragat etmek gerekir. Sabret şefkatli annem. Bu dünyada buluşamazsak kerim, eli açık, rahim olan Allah'ın katında bir araya geliriz. Ancak şefkatli anam, her şeyde Allah'a itaat etmeye azmet ve ramazanda hayır yapmayı artır.'

Sakin ola ki erkeklerle oturup onlarla tokalaşma. Bu, senden ricamdır. Senin için Allah'a itaat etmenden başka bir şeyi istemem. Ve daha sonra Allah'ın kızgınlığını kazanırsın.' Zerkavi, hapishanesinden annesine ve akrabalarına duygu ve düşüncelerini anlatan mektup ve kartlar göndermekle yetinmiyordu. Onlara duyduğu şiddetli özlem ve sevgi kendisini; bazen çeşitli kelimeler ve hatlar kullanarak bazen de aklında dolaşan duyguları resme dökerek, kelimelerden sanat tabloları oluşturan bir sanatçıya dönüştürüyordu. Bu da annesi ve ailesinin kalan fertleri ile aile bağlarının ne kadar güçlü olduğuna işaret etmektedir.

Hapishanedeki Siyasi Adabı

Zerkavi'nin annesine ve akrabalarına gönderdiği mektuplarda karşılaştığımız hoş sözler ve belirgin yumuşaklık, Ürdün Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin önünde suçlu görüldüğü Bey'at El-İmam davasından ötürü sunduğu savunması ile çok zıttı. Bu savunma, kendisini suçlu görüldüğü davaya karşı savunan türden olmalı iken aksine mahkemeye ve bağlı olduğu siyasi düzene suçlamalarda bulunan bir liste idi. Onların suçu Allah'ın indirdiği ve İslam şeraiti ile hükmetmeleri yerine sonradan konmuş kanunlar ve anayasa ile hükmediyor olmaları idi.

Zerkavi savunmasında şöyle diyordu:

'Ey Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmeden:

Şunu bilin ki Allah'tan başka yasa koyucu kabul ederseniz; bu yasa koyucu bir âlim veya hâkim veya milletvekili veya aşiret şeyhi olsa da apaçık küfür ve şirke düşmüşsünüz demektir. Allah'ın şirk hakkındaki hükmünü Kur'an'dan biliyorsunuzdur;

'Gerçekten, Allah, kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar'

İnsanların koyduğu sizin anayasanızın 26.maddesine gelince onun 'A' bendinde: 'Yasa koyma yetkisi kral ve milletvekillerine verilir' yazıyor ve

'B' bendinde: 'yasa koyucu yönetim ve başkaları yetkilerini anayasaya göre kullanırlar.'

İşte kim bu yeni yapılmış dini ve Allah'ın dinine ve tevhidine aykırı düşen bu apaçık küfrü kabul ederse o, insanları Allah'tan başka bir tanrı olarak kabul etmiş olur.'

Zerkavi 1999 yılının Mart ayında, babasının ölümünün ardından ikinci Abdullah'ın krallık koltuğuna geçmesi münasebetiyle çıkan af neticesinde hapishaneden çıktı. Kral Abdullah, hapishaneleri boşaltmak, -yandaş olsun rakip olsun- babasının siyasi mirasını omuzlarından atmak için bu affı çıkarmıştı. Ancak Zerkavi'nin önüne, 3. bir alternatifi olmayan 2 seçenek sunulmuştu. Ya Ürdün'ü terk ederek hem rahatlatacak hem de rahatlayacaktı ya da ikinci bir kere hapse dönecekti. Zerkavi, özgürlüğe düşkün bir insandı bu nedenle serbest bırakıldığından 6 ay sonra Ürdün'den ayrılmaya karar verdi. Rolünü davet ve teori ile sınırlı gören öğretmeni Ebu Muhammed El-Makdisi'nin aksine Zerkavi, meydana operasyonlar için yaratıldığını düşünüyordu.

Zerkavi, tutuklu olduğu dönemde edindiği fikirleri hapishaneden ayrılırken de taşıdı. Ürdün'ü hemen terk ederek diğerlerinden daha çok Arap mücahitlere ihtiyacı olduğunu düşündüğü Çeçenistan'a sefer için geçici durak olarak Pakistan'a yöneldi. Özellikle Afgan Meydanı, o sırada dünkü müttefikler arasındaki ezici iç savaşla yanıp tutuşuyordu. Zerkavi kendisini bu iç çatışmalardan uzak tutmak istedi. Ancak Pakistan yöneticileri kendisine tanınan ikamet süresi dolduğu gerekçesi ile Çeçenistan'a gitmek için yapması gereken işleri tamamlayamadan Zerkavi'yi tutukladılar. Peşaver'deki 8 günlük tutuklamanın ardından Pakistan yöneticileri kendisini uzaklaştırma kararı aldılar. Zerkavi Ürdün'e dönmeyi hiç düşünmedi. Hileleri kendisini Afganistan'ı seçmek zorunda bıraktı.

El-Kaide, Zerkavi'nin dönüşünü sevinçle karşıladı. Zerkavi'nin Bin Laden'le tam anlaşma sağlamadığı görünüyordu. Bu da yeniden El-Kaide'ye katılmasına engel oldu. Zerkavi, yolunu El-Kaide ile sürdüremeyeceğini söyleyerek onlardan özür diledi ve yeni düzenlemeler üzerine anlaşma sağlanana kadar El-Kaide'nin kışlarında eğitim alma hususunda anlaştı.

Seyfüladi ismi ile bilinen, Bin Laden ve Zevahiri'den sonra El-Kaide'nin 3. adamı olan Muhammed Mekkavi, yeni bir işe başlama kararı aldığı takdirde Zerkavi'ye ihtiyaç duyacağı her şeyde yardım teklifi sundu. Bu teklif, Afganistan'ın batısında; İran sınırındaki Herat kentinde kendisine özel bir kışla inşa etme kararı alan Zerkavi tarafından sevinçle karşılandı. 1999 yılının sonlarında gidişatında yeni bir aşama başladı. 'Şam Ordusu' ismi ile bilinen kendisine bağlı kişiler, o yılın sonunda Herat kışlasına toplandılar. Bu kışla, hem El-Kaide hem de Taliban Hareketi tarafından tam destek gördü. Zerkavi'nin El-Kaide'den bağımsızlaşması, tam olarak Amerika'nın Afganistan'a savaş açmasından önceye dayanır. İkisinin de (El-Kaide ve Taliban) çalışmalarından tamamen razı olmadı. İkisini de düşmanlarını vurmada yeterince sert olmamakla suçluyordu, operasyonların daha kanlı ve acı verici olmasını istiyordu- bu da Zerkavi'nin düşmanlarına yapacaklarının habercisi idi-. Ancak aradaki bu ayrılık, El-Kaide lideri ile aradaki sevgi bağlarını koparmadı.

Herat'ta askeri kışlanın inşasında Abdulhadi Daglas ve Halid El-Aruri (Ebu El-Kasım) Zerkavi'nin sağ kolu konumundaydılar. Bu ikisi, onun hapishanede ve hapishane öncesinde samimi dostlarıydılar. El-Aruri, Ürdün Emniyet yetkililerinin kendisini yargıçlar önünde suçlayacak gerekli delilleri bulmaktan aciz kalmaları sebebiyle hapishanede fazla kalmadı. Kendisi, Zerkavi'nin eşliğinde Ürdün'ü terk edip Pakistan'a giden tek kişiydi. Bu iki şahsın Zerkavi'ye sadakatleri, özel şebekesini kurması esnasında da sürdü. Afganistan'da cihat yollarını arayan Arap; özellikle de Ürdünlü ve Filistinli gönüllüleri bu şebekeye toplamaya çalıştılar.

Zerkavi'nin Afganistan'a ikinci yolculuğundaki değişiklik, subjektif faktörü teşkil eden özel şebekesinin kuruluşu ile sınırlı kalmayıp aynı zamanda objektif faktörle de bağlantılı oldu. İlk yolculuğunda Müslüman toprakları işgal eden Sovyetler Birliği ile savaşımaya gitmişti. Ancak Afganistan'a ikinci yolculuğunu, husumet ve düşmanlık konumundaki imparatorlukları yok olan-birçok etken sebebiyle ki; Afganistan'da batağa saplanması en önemli sebeplerden bir tanesi idi- Sovyetlerin yerini Amerikalılar aldıktan sonra yaptı. Ancak bölgedeki değişim ve çatışmalar tarihinde en büyük darbe olan 11 Eylül'den sonra her şey değişti. O noktada yeni bir çatışma anlayışı ortaya çıktı.

Amerika stratejisini, özellikle Sovyetler Birliği parçalandıktan ve Amerika'da Beyaz Saray'ı yeni muhafazakârlar kontrol altına aldıktan sonra sindirici ve caydırıcı siyasetten önceden darbe vurma (preemptive strike) siyasetine çevirdi. Başlarında El-Kaide olmak üzere Selefi, cihâdi örgütler, Washington'da yaşanan tartışmalardan daha önce kararlarını verdiler. Bu akımlar, önceden vurma savaşı; yani hücum savaşı üslupları kullanmaya yöneldiler, bunu ilân ettiler ve Washington'dan çok daha uzun süre önce açıkça ortaya koydular. Nairobi ve Dar El-Selam'daki Amerikan büyükelçiliklerinin patlatılması ile işe başladılar. Sonra da Yemen'deki Amerikan Harp Gemisi USS Cole'e saldırdılar. 11 Eylül saldırıları ile önceki operasyonlarını tamamladılar. Cihâdi Selefi akım da Amerikan idaresi de aynı stratejiye dayanıyorlar ve ikisi de aynı noktada birleşiyorlar.

Amerika, Afganistan'a genel olarak Molla Ömer önderliğindeki Taliban rejimini özel olarak da Bin Laden ve Zevahiri önderliğindeki El-Kaide Örgütü'nü yok etmek için 2001 yılının sonlarında saldırdı. O sırada kimse Zerkavi'ye tehdit oluşturan tehlikeli bir komutan gözüyle bakmadı. Zerkavi ve grubu, 2001 Kasım'ında İran'a bitişik sınırdan gelen Koalisyon Güçleri'ne bağlı Afganlar tarafından kuşatıldıktan sonra Herat kışlasından ayrıldılar. Zerkavi, şebekesine dâhil Afganlılara ek olarak savaşçıların kadın ve çocuklarını taşıyan büyük bir araba kafilesinin başında Kandahar'a yöneldi. Yolculuk, şiddeti artan hava bombardımanı ve Amerika ile müttefik muhalif Afganların ilerleyişi gölgesinde tehlike ve zorluklarla çevriliydi. Böylece hareket etmenin, bir yerden bir yere taşınmanın zorluğu daha da artı. Öyle ki yolculuk bu nedenle 3 gün sürdü.

Zerkavi ve grubu, Kandahar ve Tora Bora'daki şiddetli çatışmalara Taliban ve El-Kaide'nin yanında katıldı. Çatışmada, içinde bulunduğu binanın havadan bombardımana tutulması neticesinde çatının bir kısmının düşmesi nedeniyle Zerkavi'nin bir sol kaburga kemiği kırıldı. Ancak geniş çapta yayılan söylentilerin aksine ayağından yara almadı ve ayağını kaybetmedi. Zerkavi Tora Bora'daki çatışmaların şiddetine rağmen grubu ile beraber, Amerikan bombardımanından ve bölge kuşatmasından sağ salim kurtulabildiler. Zerkavi'ye tabi olanlar, bunun Zerkavi'nin askeri hikmetine delalet ettiği görüşünü taşıyorlar.

Kandahar'ın düşmesinden ve Tora Bora'nın bombalanmasından sonra Zerkavi'nin önünde Afganistan'dan ayrılmaktan başka seçenek kalmadı. Taliban devrinin bittiği açıkça ortaya çıktı. Zerkavi Afganistan'dan nihai olarak ayrılmadan önce arkadaşlarının eşlerinin ve çocuklarının güvenliğini temin etmek için onları Pakistan'a gönderdi.

Zerkavi'nin önünde birçok seçenek yoktu. Pakistan, tutuklandığı, ikamet kanunlarını ihlal ettiği için uzaklaştırıldığı yerdı. Buna ek olarak Afganistan'a karşı savaşta Amerika ile müttefik oluşu, bu ülkeyi güvenilir olmayan bir mekân kılıyordu. Hakkında çıkan gıyabî idam kararı nedeniyle Ürdün'e dönmesi de imkânsızdı. Bunun üzerine İran'a yönelmeye karar verdi.

Zerkavi, şebekesinin üyelerinin Pakistan yolu ile Afganistan'dan İran'a geçişlerini kolaylaştırmak için uygun düzenlemeler yaptı. Yalnız başına İran'a yönelmeden önce Abdulhadi Daglas'ı grubunun lideri tayin etti. Pakistan sınırına yakın İran'ın Zehdan şehrinde, Herat'ta kışlası bulunurken iyi ilişkiler kurduğu İranlı Sünnilerin yardımı ile lojistik bir üs kurdu. Sonra Tahran'da Afgan komutan Hikmetyar'ın çiftliğinde başka bir merkez kurdu. Orayı komuta için merkez edindi. Zerkavi orada şebekesinin komutanları ile şura meclisi topladı ve onlara Irak'ın Amerikalılarla çatışma meydanı olacağına inancı nedeniyle oraya yönelmek istediğini bildirdi. Zerkavi Irak'a gitme kararını kesin bir sır olarak aldı. Grup üyelerinden hiç biri Pakistan'ı sonra da İran'ı terkederlerken Irak'a yöneleceklerini bilmiyorlardı.

Zerkavi, şebekesinin üyelerinden özellikle resmi pasaport taşıyanları Tahran'daki birkaç otele dağıttı. Kimliklerini ispatlayacak belgesi olmayan diğerlerini de özel evlere yerleştirdi.

Zerkavi Tahran'da ilk olarak şebekesinin üyelerinin ailelerini daha sonra Irak'a göndermek üzere hava yoluyla Türkiye'ye nakletti. O esnada da pasaportu olmayanların, resmi olmayan bir şekilde Irak'ın kuzeyine seferlerini düzenledi. Bu planın uygulanması sırasında İran İstihbaratı, Zerkavi grubunun Türkiye'ye sefer hazırlıklarını tamamlamış üyelerinin kaldıkları bazı otelleri bastılar. Yaklaşık 23 şahıs tutuklandı. Tutuklananların başında da sağ kolu Halid El-Aruri geliyordu. Zerkavi, Ensar El-İslam'ın Kürt Iraklı liderlerinden

Ebu Abdallah El Şafi'i ismiyle tanınan Verrya Salih ile, inşası tamamlanıp kendi ayakları üzerinde durabilene kadar grubunun eğitimini üstlenmeleri ve onu desteklemeleri hususunda anlaştıktan sonra, şebekesinin kalan üyeleriyle hemen Irak'ın kuzeyine yöneldi.

Zerkavi Irak Kürdistan'da İki Lojistik Üs Kurdu

Önce Darkayışhan'da sonra Sergat'ta birer üs kurdu. Batı Yaka'daki Nablus Kenti'nden gelen ailesinin yerleştiği Zerka Kenti'ndeki çocukluk ve gençlik arkadaşı Abdulhadi Daglas'ı başlarına komutan olarak atadı. Kendisini ayrıca, Zerkavi Şebekesi ve Kürt Ensar El- İslam Cemaati ile düzenli ilişki içinde bulunmakla sorumlu tuttu. Daglas, Amerika'nın Irak'a saldırısının başladığı 2003 yılı Mart ayında öldü. Zerkavi ise Anbar'ın batısındaki yarımada bölgesini örgütünün ana merkezi edindi.

Abdulhadi Daglas, Zerkavi'nin çocukluk arkadaşı

Irak'ın kuzeyinde Abdulhadi Daglas'ın öldürülmesinden, Halid El-Aruri'nin de İran'da esir düşmesinden sonra Zerkavi, ikisinin görevini Ebu El-Gadiye lakaplı Suriyeli Diş Doktoru Süleyman Halid Derviş'e verdi. Ayrıca onu, kendisine tabi olanlara patlayıcı yapımı eğitimi vermekle de görevlendirdi. Filistinli ikinci eşi ve oğlu Halid Ürdün'de kaldıktan sonra Ebu El-Gadiye, Zerkavi'nin Amerika'dan intikam almak isteyen şebekesinin en önemli unsurlarından bir tanesi oldu.

Zerkavi, şebekesini büyük kısmı Arap Yarımadası ve Mısır'dan gelen gönüllülere odaklanan, Bin Laden ve Zevahiri'nin benimsedikleri temellerden farklı esaslar üzerine kurdu. Bin Laden ve Zevahiri'nin finanse kaynakları, Arap Yarımadası'ndan fıskıran paralardan meydana geliyor. Zerkavi'nin şebekesi ise Şam ülkelerine (Ürdün-Filistin-Suriye) dayanıyor. Hatta üyeleri bile 'Şam Askerleri' olarak isimlendirilmeye başlandı. Zerkavi, Müslüman Kardeşler ve diğer İslami cemaatlerin; Suriye'nin Halep ve Hamah gibi şehirlerinde, geçtiğimiz yüzyılın 80'li yıllarının başlarında maruz kaldıkları şiddet nedeniyle o sıralarda siyasi mülteci olarak dünyanın farklı ülkelerine yayılan Suriyelilerden faydalandı. İnaniş'a göre, önceden sadece davet hareketi iken, kendilerine uygulanan şiddete cevaben daha katı, daha sert fikirlere meyil göstermeye başladılar. Aralarından büyük bir kısmı Avrupa'da, Amerika'da ve dünyanın diğer ülkelerindeki işlerinde biriktirdikleri bol paralarla Afganistan'daki mücahitlere katıldılar. Ve Zerkavi onları kaparak Suriyeli yardımcısı Ebu El-Gadiye aracılığıyla topladı. Daha sonra da Irak'taki savaşı yönetmek için özel bir strateji koydu.

Zerkavi'nin şebekesinin iskeletini tanıyan uzmanlar, şebekenin komutanı Ebu Musab'ın yakalanması için tahsis edilen maddi ödüllerin faydasından kuşku duyuyorlar. Çünkü Zerkavi, şebekesini parçalanmaktan korumak için ailevi bağlar üzerine kurdu. Örnek verecek olursak Zerkavi, Şii Lider Bakır Hâkim'in ölümüne sebep olan patlayıcı yüklü ambulansın sürücüsü Şeyh Yasin'in kızı ile evlendi. Kız kardeşini Halid El-Aruri ile evlendirdi.

Bu evlilik gibi benzer evlilikler oldu. Bu şekilde, Zerkavi'nin şebekesinin başkomutanlarının birçoğunun birbirleriyle akraba ilişkisi oldu.

Başından geçen bu büyük olaylara rağmen Zerkavi, Ürdün Yönetimi, 2002 yılı Ekim ayının 28'inde Ürdün'ün başkenti Amman'da Amerikan diplomat Laurence Foley suikastının ardında durmakla suçlayarak onun üzerine parıldayan ışıklar musallat edene kadar tanınmayan bir kişi olarak kaldı. O dönemde suikast operasyonunu, kendilerine iki nolu beyanda 'Ürdün'ün Şereflipleri' ismi veren bir örgüt üstlendi. Bu örgüte ait ilk beyan ise; 2001 yılının Ağustos ayının 6'sında İshak Senir suikastını üstlendiklerinde yayınlandı. İshak Senir beyanda, İsrail İstihbaratı Mossad'ın işbirlikçisi olarak nitelendirildi. Senir, o dönemde Ürdün'ün başkenti Amman'da Foley'in yakınında oturuyordu.

Zerkavi, Foley suikastından iki yıl önce, 2000 yılının Eylül ayında Ürdün Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından, 11 şahısla beraber El-Kaide'nin verdiği talimatlar doğrultusunda 3. bin yılın başında Ürdün'deki turistik ve dini mekânlara saldırılar düzenleme planı kurmaktan-yargının kararına göre- 15 yıl gıyaben hapse çarptırıldığında kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Zerkavi'nin Amerikan Diplomat Foley suikastı ile ilişkisinde konumu özeldi. Bir Amerikalının katiliydi ve o dönemdeki Ürdün başbakanı Ali Ebu Ragıb, bu olayı uluslararası boyuta taşıdı. Bunu sadece bir Amerikalı diplomat öldürüldüğü için yapmadı. Ebu Ragıb ayrıca, Irak'ın kuzeyinde, Ensar El-İslam ile bağı olan Zerkavi'nin bulunmasını tercih ettiği için Irakla El-Kaide arasında bağ olduğuna ilk işaret eden kişiydi. Mahkemenin gidişatında ilgi çeken, iddia makamının, Zerkavi'nin operasyonu düzenleyen grupla ilişkisinin olduğunu ispatlamak için sunduğu delillerin telefon görüşmeleri olmasıydı. İddia makamı, telefon görüşmelerinin, yardımcılarında bir tanesi olan Ebu El-Gadiye ile geçtiğini, Zerkavi'nin aynı yılın Eylül ayında yani suikasttan bir ay önce Ürdün'e girdiğini ve suç listesindeki kişilerle görüştüğünü belirtti. Ve nasıl oluyor da Zerkavi, gıyaben 15 yıl hapse mahkûm edildiği halde Ürdün yetkililerinin haberi olmadan Ürdün'e girip çıkıyor?

Amerikan Araştırma Bürosu (FBI), Foley suikastının soruşturması ile özel olarak ilgilendi. FBI, Zerkavi'nin, katılması Ürdün kanunlarına aykırı da olsa suikast operasyonuna katıldığına dair deliller topladı. Buna dayanarak ta savunma avukatı, soruşturmanın sonucuna itirazını sundu.

Amerikan yönetiminin Foley suikastına önem vermesi ve Zerkavi ile bağının olduğunu kesin doğrulamaya çabalaması, toplu imha silahlarına sahip olması ve uluslararası terörüst desteklemesi gerekçesiyle Irak'a saldırı hazırlığında, dünya ülkelerini ve dünyadaki kamuoyunu etkilemeye çalışmasıyla eş zamanlı idi.

2004 yılı Nisan ayının 6'sında Ürdün'deki Devlet Güvenlik Mahkemesi, aralarında Zerkavi de bulunan Laurence Foley suikastının sanıkları hakkında hükümlerini açıkladı. Zerkavi hakkındaki idam kararının açıklanmasından iki hafta sonra Ürdün Yönetimi, kimyasal olduğunu belirttiği; Zerkavi'nin hazırladığı bir planı boşa çıkardığını ilân etti. Bu plan, genel istihbarat merkezlerini, Amerikan Büyükelçiliğini ve Başbakanlık merkezini hedef alacaktı ve hükümetin resmi beyanına göre, yaklaşık 70 bin kişinin yaralanmasına ve ölmesine yol açacaktı. Bu saldırıyı yapmakla görevli grubun lideri ise; Azmi El-Jeyyusi idi. Ürdün Emniyet güçleri, Ürdün'ün kuzeyindeki İrbid şehrinin sınırındaki evini basarak onunla beraber gruptan birkaç kişiyi yakaladılar. Grubun kalan elemanlarını da tutukladılar. Diğerlerinin de peşine düşerek başkent Amman'ın doğusunda bir evde kendilerini kuşattılar. Aralarından 4 tanesini öldürdüler. Bu kişilerin teslim olmayı reddettikleri söylendi.

Kalanları da tutukladı. Ürdün yönetimi, onlara ait itirafları yayınladı. Bu itiraflarda, Zerkavi'nin bu operasyonu planlayıp finanse ettiğini, elemanlarını da kimyasal patlayıcılar yapma hususunda eğittiğini söylediler.

Bu askeri operasyon, kesin bir gizlilikle yürütülüyordu. El-Jeyyusi, Ürdün'e, tutuklanmasından 6 ay önce ulaşmıştı. Ancak Suriye Emniyet Teşkilatları, Zerkavi'nin grubunun Ürdün'de yapmayı planladıkları bir operasyon için Suriye'de kendilerine lojistik bir üs edindiklerini keşfetti ve bunu ayrıntıları ile Ürdün'e bildirdi. Planın başarısız kalmasına ortak oldu. Zerkavi böylece, Suriye'deki önemli lojistik bir üssünü kaybetmiş oldu.

El-Jeyyusi, Ürdün Ulusal Televizyonunda verdiği itiraflar sırasında

Ancak Ürdün Yönetimi bu itirafları yayınladıktan 9 gün sonra o dönemde Foley suikastını üstlenen Ürdün'ün Şerefli Örgütü, sürpriz bir şekilde, 3. beyanını yayınladı. Bu beyanda suikastı üstlendiğini yineliyordu. Suikasttan yargılanan sanıkların avukatlarına gönderilen beyanla beraber, ellerindeki mahkûmların olayla ilgilerinin olmadığını ispat etmek için Foley suikastında ve öncesinde de İsraili'nin suikastında kullanılan iki boş mermi kovanını gönderdiler.

Irak'ın toplu imha silahlarına sahip olduğu suçlamalarının ispatı, Birleşmiş Milletler müfettişlerine bırakıldı. Ancak Amerikan Yönetimi'nin ispat etmeye çalıştığı; Irak'ın bu silahlara sahip olduğu suçlamalarını kanıtlayamadılar. Aynı şekilde Amerikan Dışişleri Bakanı Colin Powell, 2004 yılının Nisan ayının 4'ünde yaptığı konuşmasında, 2003 yılı Şubat ayının 4'ünde Güvenlik Konseyi'nde söylediklerinin güvenilir bir delili olmadığını açıkladı. Bu da dosyanın kapanmasına yardımcı oldu. Bunun için Washington, daha önce başladığı üzere Irak'ın uluslararası terörle; özellikle de El-Kaide Örgütü ile bağlantısı olduğu iddialarına odaklanmaya devam etti. Zerkavi'nin de bu bağı kurmakta münasip kişi olduğuna karar kıldı. 'Zerkavi, Irak'ın başkenti Bağdat'taki hastanelerden bir tanesinde tedavi gördü' diyerek Laik Saddam rejimi ve radikal dinci El-Kaide Örgütü arasında bağ olduğu suçlamasında bulundu.

2003 yılı Mart ayının 20'sinde seher vakti Amerika'nın Irak'a saldırısı başladı. Ben de bu savaşı takip edip aktarmak için 3 gün önceden Bağdat'a ulaşmıştım. Savaşın aylar süreceğini hesaba katarak işlerimi düzenleyip televizyon ekibimi ayarladım. Bağdat'taki gazetecileri en çok endişelendiren savaşı kaybettiklerinde Iraklıların toplu imha silahları kullanmaları idi. Toplu imha silahları kullanılması nedeniyle ölüm endişesi, Amerika'nın Bağdat'ı şiddetli bombardımana tutması sonucu ölme endişesinden daha büyüktü. 2003 yılı Nisan ayının 7. ve 8. günleri savaşın en uzun iki günüydü. Irak'taki yönetim rejiminin sona erdiği açıkça ortaya çıkmıştı. Herkes bu rejimin cebindeki son kurşunu kullanmasını bekliyordu. Ancak Amerikan Kuvvetleri, 9 Nisan 2003'te kayda değer bir direniş görmeden Bağdat'a girdi. O anda herkes, son kurşunun olmadığını anladı... Toplu imha silahları yoktu. El-Cezira'nın bürosunda ve Filistin Oteli'nde öldürülen gazeteci arkadaşlarımızın cesetleriyle beraber Bağdat'tan ayrılmaya karar verdim.

Bağdat ve Amman arasındaki 1000 kilometrelik mesafe boyunca, savaşın gidişatından yola çıkarak Irak'ta toplu imha silahlarının olmadığına daha büyük ihtimal verdikten sonra, Zerkavi ve Saddam Hüseyin rejimi arasında bir bağın olup olmadığı gerçeği fikrine daldım.

Amerikan kuvvetlerinin Bağdat'a girmesinin ardından Amerikan yönetimi, Irak'ın toplu imha silahlarına sahip olduğunu ispatlayan deliller getirmede. Aynı şekilde eski Irak rejiminin genel olarak uluslararası terörle; özellikle de El-Kaide ile ilgisinin olduğunu ispatlayamadı. Oysa bu iki suçlama, Washington'un, demokrasi ve insan haklarına saygıyı yayma müjdesine ek olarak, Irak'ı işgal edip rejimini düşürmek için ilân ettiği sebeplerdi.

Amerikan güçleri 9 Nisan 2003'te Bağdat'a girdi. Baskın olan his; Irak'ın herhangi bir direniş olmadan uzun süre işgal altında kalacağı şeklinde idi. Bu his, Iraklı bazı gazeteciler ve akademisyenlerle savaş esnasında geçen tartışmalara ek olarak, Bağdat'ın savaşılmadan işgal edilmesi sonucu doğmuştu. Tartışmaların özeti; Iraklılar uzun süren ambargonun yıpratıldığı ülkelerinin tekrar inşa edilmesi için Amerika'nın yardım etmesini ümit ediyorlardı. Ancak Amerikan güçlerinin Irak'ı işgalinden iki ay sonra, bu varlığı hedef alan direnişçi askeri operasyonlar başladı. Ve ikinci bir kere Amerikan Yönetimi, Zerkavi'yi bu operasyonlardan sorumlu tuttu.

Savaş sırasında Arap gönüllülerin, Amerika ile savaşmak için akın akın Irak'a geldiklerini gözlerimle gördüm ve onları toplanma yerlerinde ziyaret ettim. Hem Amerikan bombardımanı neticesinde aldıkları yaralardan ötürü kaldırıldıkları hastanelerde hem de kendilerini karşılamayı reddeden bazı Iraklı bölgelerden kaçtıktan sonra gördüklerini dinledim. Ancak bu, savaş esnasında idi. Belki görüntü ondan sonra değişmiştir. Ancak gönüllülerden hiç biri o dönemde Zerkavi hakkında bir şey söylemedi. 2003 yılının Ağustos ayının 8'inde Bağdat'taki Ürdün Büyükelçiliği, aynı ayın 19'unda da Bağdat'taki Birleşmiş Milletler Merkezi benzer patlatma operasyonlarına maruz kaldı. Suçlama parmakları, bir kez daha bu iki olayın ardında Zerkavi'nin olduğuna işaret etti. Ancak Zerkavi, BM merkezinin patlatılmasından 8 ay sonra yayınladığı kendisine ait bir ses kaydı ile sadece ikinci patlatmanın mesuliyetini ve başka operasyonları üstlendiğini açıkladı.

Bağdat'taki Birleşmiş Milletler Merkezi'nin patlatılmasından 1 ay sonra Amerika Maliye Bakanlığı, 24 Eylül 2003'te uluslararası terörist sınıfına dâhil ettiği 6 kişiden biri olan Ebu Musab El-Zerkavi'nin parasının dondurulduğunu açıkladı. Sonraki ay Irak'taki Amerikalı yetkililer, Zerkavi'nin yerine ulaştıracak bilgiler verecek kimseye ödül olarak 5 milyon Dolar tahsis ettiğini ilân ettiler. Zerkavi'nin arkasında durmakla suçlandığı operasyonlar Irakla sınırlı kalmadı. Aksine Avrupa'ya da geçti. 2003 yılı Kasım ayının 20'sinde İstanbul'da meydana gelen patlamaların arkasında durduğuna dair suçlama parmakları yeniden ona çevrildi.

2004 yılının Şubat ayının 2'sinde Kerbela ve Kazimiye büyük patlatma operasyonlarına maruz kaldı. Önemine ve büyüklüğüne bakarak delil olmadan Zerkavi'yi, bu patlamaların ardında durmakla suçlamak zordu. Amerikan yönetimi, Zerkavi'nin El-Kaide liderlerine yazdığı bir mesajı, Usame Bin Laden'in yardımcılarının birinin CD'sinde bulunduğunu açıkladı. Irak'taki Amerikan idaresi, bundan bir hafta önce, yani Ocak ayının 24'ünde Pakistanlı Hasan Cehil'i Irak'ta tutukladığını açıklamıştı. Bu tutuklama ile mesajın tespiti arasında bağlantı kuruldu. Bu mesajın içeriğinde yeni bir şey vardı: o da Zerkavi'nin, Irak'taki özel şebekesinin kuruluşunu tamamladığı idi. Kerbela ve Kazimiye patlamalarından 8 gün sonra Şubat ayının 11'inde Irak'taki Amerikan idaresi, Zerkavi hakkında bilgiler getirene verilecek

belirlenmiş ödülü 10 milyon Dolara çıkardığını ilân etti. Amerika bunu, ele geçirdiği mesajı Zerkavi'nin bizzat yazdığına inandırıcılığı artırmak için yaptı. Zerkavi'ye nispet edilen bu Amerikan kaynaklı mesajın doğruluğuna inanmamız, beraberinde büyük sorular getirir; Zerkavi'nin inandığı fikir ve kanaatlerle uyuşuyor mu? Bu kanaatleri, Selefi cihat olarak isimlendirilen gelen mezhep okulunun fikrini, özellikle onunla ilgili olan herşeyi, Şiilere bakış açılarını, onları Müslümanlar arasına mı diğerlerinin arasına mı; hangi haneye koyduklarını ne kadar yansıtır? Zerkavi, Şiilerle savaşma tehdidinde bulunmakla yetinmedi. Aksine açıkça 2003 yılı Ağustos ayının 29'unda Necef'te Irak'taki İslami Devrim Yüksek Konseyi Başkanı Muhammed Bakır Hakîm suikastından sorumlu olduğunu ilân etti. Kerbela ve Kazimiye patlamalarının tabiatını incelediğimizde Şiileri, en büyük dini kutlamaları sırasında hedef aldığını görürüz. İsmi Sünni üçgeni olarak anılan bölgelerde Irak'taki Amerikan varlığına karşı direniş tırmandıktan sonra kurulan ittifakların çerçevesinde Amerika'dan önce Şiilere karşı savaşmak Zerkavi'nin önceliği mi oldu? Zerkavi'nin katı konumları Şiilerle sınırlı kalmadı. Arap, Kürt; Sünnileri de kapsadı. Çünkü o, iç savaştan korkutma faaliyetlerini, işgale suskun kalmaya çağrıdan başka bir şey olarak görmüyordu. Bu da Zerkavi'nin Irak'ta iç savaş ateşi yaktığı suçlamalarını doğruluyordu.

El-Kaide Örgütü'nün Kerbela ve Kazimiye patlamalarından sorumlu olmadığını açıklayan beyanı, Irak'taki Amerikan birimlerinin ellerinde tuttıkları Zerkavi'nin mesajının dipnotunda geçeni de onaylıyordu. Yani o, El-Kaide'den biri değildi. İkisinin de, akide olarak bir konumda olmalarına karşın, Irak'taki Şiilerle muamelede farklı konumları vardı.

2004 yılının ilk yarısı, Zerkavi ve 'Tevhid ve Cihad' isimli örgütü, operasyonlarında nitelikli bir aşama katettiler. Bir numaralı, Basra Körfezi'ne düzenlenen deniz saldırısı ile ilgili beyanla örgütün doğumu ilân edildikten sonra askeri beyanlar peş peşe geldi. Ancak bu sefer askeri kanadın imzası ile. Aynı şekilde genellikle beyanlarını yayınlayan internet sitesi kuruldu. Böylece Tevhid ve Cihad Örgütü'nün özel basın bürosu olmuş oldu. Bu olay, Zerkavi şebekesinin düzenli ve kurumsal çalışmaya dayandığını gösteriyor. Zerkavi, Irak'taki güçlü varlığını daha da belirginleştirmek, yazılı beyanlarla sorumluluğunu üstlendiği Irak Geçici Yönetim Konseyi üyelerinden bazı büyük yetkililerinin suikastlarından ve Irak'taki büyük patlamalardan kendisinin sorumlu olduğunu kanıtlamak için internet aracılığıyla, önce bir beyan okuduğu, sonra da Ebu Greyb iskencelerine bir yanıt olduğunu, Koreli rehine ile yaptığı gibi bu manzaraların daha çok yaşanacağı tehdidini savurduğu, ABD vatandaşı Nickolas Berg'in kafasını kendi elleriyle keserken görüntülendiği bir kaset yayınladı.

Zerkavi'nin, Yahudi asıllı ABD'li müteahhit Nicholas Berg'in boğazını kestiği görüntüler, ilk olarak internet üzerinden yayınlanmıştı

Zerkavi, 25 Nisan 2004'te Irak'ın güneyindeki Basra Körfezi'ne düzenlenen deniz saldırısını üstlendiğini açıkladığı beyanla, kendisinin kesinlikle El-Kaide Örgütü ile bir bağı olmadığını onaylıyordu. Beyanda, Tevhid ve Cihat Örgütü'nün lideri Ebu Musab El-Zerkavi'nin ismiyle imza atılmıştı. Bu da Herat'taki özel kışlasında inşasına başladığı özel örgütünün ilânı kararı anlamına geliyordu. Basra Beyanı '1' numarasını taşıyordu. Yani Zerkavi, El-Kaide'nin Komutanları ile kapalı bir yola gelmişti. El-Kaide liderlerine, kendi liderlikleri altında çalışması için Şiilere karşı; Amerikan yönetiminin elinde bulundurduğu mesajının içerdiği özel görüşünü onaylamalarını şart koşuyordu. Beyan, Basra operasyonunun, 'Cole harp gemisi operasyonundaki El-Kaide aslanları kardeşlerini örnek alarak' gerçekleştirdiklerine işaret ederek açık ve aleni bir şekilde direk El-Kaide'ye bağlı olmadığını, bunun gibilerini ve daha fazlasını yapabileceğini onaylamaktadır. Bu da demek oluyor ki; Zerkavi'nin ve Bin Laden'in örgütlerinin her ikisi de; kendisine herkesin itaat etmesine ve bağlılık bildirmesine daha uygun olduklarını ispatlamak, Selefi Cihat adı verilen dünyadaki tüm silahlı İslami cemaatlerin rumuzu olmak için ortak düşmanlarına daha acılı, derin darbeler vurmak hususunda yarışıyorlar.

Ancak Amerikan yönetiminin Irak'taki işleri idare etme şekli, Irak'ı üzerlerine daha da alevle yakmak için Bin Laden yağının Zerkavi ateşinin üzerine dökülmesine neden oldu. Zerkavi'nin faaliyetlerine basında çok büyük yer verildi. Amerikan basınının, Irak'ta Zerkavi'yi hedef alan haberleri büyütmesindeki amacı, tüm askeri faaliyetleri, ülkede alevlenmiş direnişi Zerkavi'nin şamdanı ile ilişkilendirmek, Iraklıların ülkelerinde yabancı güçlerin bulunmasını kabul ettikleri, ülkedeki çok az Arap'ın Irak'taki olayları çıkardıkları ve Amerika Irak'a saldırmadan önce ülkede teröristlerin bulunduğu imajı vermektir. Washington, kasıtlı veya bilinçsizce Zerkavi'ye çok hizmet etti. Bu büyütme, kendilerine yönelecekleri bir komutan arayan Arapların zihinlerinde, kendisiyle arzuladıkları cihada girecekleri kahraman imajı yaratmalarında etken oldu. Bunun üzerine bütün Araplar ve Müslümanlar, cihat için Irak'a gitmek, Zerkavi'nin komutanlığı altında yer almak ister oldular. Doğu zihniyeti, eğer yoksa bir kahraman yaratmaya alışktır. Tarih yapmak için etrafında halkalanacakları bir simge üretirler.

Amerikan Hollywood zihniyeti de bu konuda doğu zihniyeti ile uyuyor. Öyle ki; o sırada parmakla gösterilecek çok bir şey yapmamış olan Zerkavi'den bir kahraman ve sembol yarattı. Zerkavi'nin liderliği altında çalışan kişi sayısı 30'u geçmiyordu. Ancak Amerikan basınının dehalığı sayesinde Zerkavi'ye katılanlar binlerle sayılır oldu!

Aynı şekilde Amerikan yönetiminin Zerkavi'nin El-Kaide liderine yazdığını söylediği mesaja el koyduğunu ilân edip mesajı tam metni ile yayınlaması, El-Kaide liderliğine ve kadrolarına, kendi saflarını Zerkavi ile birleştirme fırsatını verdi. Çünkü mesaj metni Zerkavi'nin teklif ettiği görüşe göre; El-Kaide'nin bir parçası olmaya hazırlandığını onaylıyordu.

Böylece El-Kaide fikrine bağlı Arap ve Müslüman savaşçılar, söz konusu birleşme daha gerçekleşmeden Zerkavi'nin örgütüne katılmaya koştular. Aynı şekilde varlıkları, bu mesaj yayımlandıktan sonra mallarını Zerkavi'ye ulaştırmaya çalıştılar. Bu da Zerkavi'nin Irak'taki şebekesini maddi ve beşeri olarak güçlendirdi. Usame Bin Laden de, örgütünün, El-Kaide bayrağı altında toplanması için Zerkavi'yi arama girişiminde bulundu ki böylece; Zerkavi El-Kaide'nin Irak'taki komutanı, El-Kaide de Irak sahasında başrol oyuncusu oldu.

Zerkavi'nin, El-Kaide ile taktiksel ve stratejik olarak birleşmesi, iki tarafa da yani; Bin Laden ve Zerkavi'ye hizmet ediyor. Bin Laden açısından bu, parmağını Washington'un gözlerine sokup 'beni öldüremeyen kurşun beni güçlendirir' esasına dayanarak

Afganistan işgali El-Kaide'yi bitirmede demek için tarihi bir fırsattı. Irak, El-Kaide için halk ve yeryüzü koşulları açısından Afganistan'dan daha uygun bir kucak oldu. Zerkavi'ye gelince; ona savaşçıların akımını sağlayan beşeri hazinenin büyük kısmı, cihat sevgisiyle kendisine ulaşmak için Irak'a yönelen gönüllü savaşçılardan oluşuyor. Bu hazinenin akımı, sınırlardaki güvenlik kontrollerinin sıklığı ile ters orantılı. Zerkavi'nin El-Kaide ile birlik oluşturması, bu insanî akımın düzenli ve sürekl olarak devam etmesini sağlayacak. İnsani faktörler için geçerli olan bu gerçekler, maddi ve lojistik faktörler için de geçerlidir.

Zerkavi'nin Irak'taki Siyasi Stratejisi:

Zerkavi'nin stratejisi, Irak'taki geçici hükümet başkanı İyad Allavi'yi ölümle tehdit etmesinden sonra iyice netleşti. Bu strateji, Irak polisini hedef almaya odaklanıyor. Bu, onun daha Ürdün'de hapis hanedeyken polise karşı sabit tavrının bir yansıması idi. Koreli rehineyi öldürmesi de askeri stratejisinin sınırlarını açıklığa kavuşturuyor. Bu strateji; diğerlerini Irak'tan ayrılmaya ittikten sonra, Birleşmiş Milletlere karşı yaptığıının aynısını tekrar ederek, sonuçta Amerika'nın ülkenin işlerini yönetecek yerel bir Irak cephesi icat etmesini engellemek, savaşın; Haçlıları Müslüman topraklarından çıkarmak yolunda savaşan mücahitler ile Amerikan işgal güçleri arasında açık kalmasını sağlamak için Amerikanları yalnız karşılamak temeline dayanıyor. Bu da, çok çeşitlenmiş ve gelişmiş olarak Afganistan'daki cihat tecrübesini tekrar canlandırıp,; kardan cihat topunun yuvarlanıp büyümesini ve Irak'ın komşu ülkelere, sonra da Müslümanların en kutsal ve en çok tutuştuğu meseleye; Filistin meselesine ulaşmasını sağlayacak.

Zerkavi'nin Fikirleri ve Akidesi

İlk Olarak: Mezhebi Okulu

11 Eylül'den sonra Batı, mezhepler ve İslami gruplar arasındaki farkları bilmeden İslam'a daha çok önem verir oldu. En büyük önemi ise New York ve Washington saldırılarında 15 Suudi sanığın bulunması nedeniyle Selefilere ya da isimlendirdikleri gibi Vehhabilik'e verdi. Vehhabilik, ismini fikirleri Selefi davet sınıfına giren ve Suudi Arabistan'daki dini yönelişi kontrol altında tutan Şeyh Muhammed Bin Abdulvehhab'tan alıyor.

Selefi Okulun kuruluşuna tarihi bir bakış :

Selefilik, şimdiki olayların doğurduğu bir şey olmadığı gibi asrın İslamla ilgili getirdiği bir anlayış da değildir. Bazı araştırmacılara göre Selefilik Şeyhul-İslam İbn Teymiye ve öğrencisi İbnu'l Kayyim El-Cevzi'ye uzanmaktadır. Vehhabilik daveti, en önemlisi hayatın tüm işlerinde Kur'an-ı Kerim'e ve sünnete başvurmak olmak üzere temel prensiplere ve Salih Selef yoluna tabi olmaya, felsefecileri, kelâm âlimlerini ve tasavvuf adamlarını; İslami davet ruhuna ters düştükleri gerekçesiyle dışlamaya odaklanmaktadır. Şeyh Muhammed Ebu Zehra ise, 'Siyasette ve akidede İslami Mezhepler Tarihi' isimli kitabında Selefilik'in 10. milâdi yüzyılda Hanbelilerden bir cemaatin zuhur etmesi ile İmam Ahmet Bin Hanbel zamanında ortaya çıktığını söylemektedir. İmam Ahmet'in Selefi akideyi yaşattığını, onun – Selefi akideyi-dışındakilerin hepsine karşı savaştığını söyleyerek görüşlerini ona nispet ediyorlar. 15. yüzyılda Selefiler yeniden ortaya çıktılar. O zaman da bu akımı, Şeyhul-İslam İbn Teymiye yaşattı. Sonra bu görüşler 18. yüzyılda, Selefi Reform Okulu'nun kurulması ile

Arap Yarımadası'nda ortaya çıktı. İslam Dünyası'nda da 18. yüzyılda Arap Yarımadası'nda yaşayan Muhammed İbn Abdulvehhab'ın eliyle yayıldı. Abdulvehhab, çabalarını İslami tevhid akidesini saptıran bidatlara ve şirk niteliklerini taşıyan; Allah'tan başka hiç kimseye nispet edilmesi caiz olmayan özelliklerin başkalarına verilmesine karşı savaşa odaklandı. Örneğin mezarlıkların ziyaret edilmesi ve tebrik için kabirlerin kazılması ve kabirdeki gömülü kimsenin vesile edilmesi...

Silahlı Vehhabi Hareketi'nin zafer kazanması ve her sene milyonlarca Müslümanın hacca geldikleri iki kutsal şehir olan Mekke ile Medine'yi kontrol altına almasının Vehhabi fikrinin, Arap Yarımadası'nın dışında yayılmasında aktif ve önemli etkisi oldu. Bunun için de senelik Hac mevsimi; tevhitte ve bid'at ile savaşta mezheplerinin yayılması yolunda Vehhabi davet için en hayati fırsat idi.

Hac münasebeti ile verilen minber hutbeleri, fıkıh oturumları ve düzenlenen vaazların yanı sıra, Vehhabilik davetine hizmet edenler, İbn Abdulvehhab ve İbn Teymiye'nin kitapları başta olmak üzere, yeni tevhit mezhebi Vehhabilik'in temellerini açıklayan birçok konferanslara ve kitapçıların bedava dağıtılmasına önem verdiler.

Aynı zamanda bazı Vehhabi davetçilerinden ve mukaddes mekânları gözetimden sadır olabilen garip hareketlere, özellikle de Vehhabiler kendilerini şirk bahanesiyle Resulullah (sav)'ın mezarına yaklaşımdan men ettiklerinde, 'her kim mezarı sıvazlar, elini kabir-işşerifi çevreleyen pencereye koyarsa şirk koşturmuş' dediklerinde, bunu yapan kimseye 'ey müşrik' diye seslendiklerinde hacılardan çeşitli tepkiler geliyordu. Tüm bu hareketler, hacılarda birçok soruya neden olup eğitimlilerini de soruşturma ve araştırmaya itiyordu. Birçokları bu yolla Vehhabilik akidesini öğrendi.

Vehhabilik'in dünyadaki İslam ülkelerine yayılması, Mekke ve Medine'yi hac için ziyaret eden âlim ve fakihlere dayanmaktadır. Vehhabilik'in akidesini öğrenerek bidatla, yayılmış akide hurafeleri ile savaş meselesinde onunla birleştiler. Vehhabilik dinî üniversitelerinin ve Hanbeli Mezhebi'nin ve akidesinin öğrenim kurumlarının kapsadıkları büyük öğrenci gruplarına ek olarak âlimler ve fakihler, haclarından döndükten sonra ülkelerinde Vehhabilik davetinin ilk çekirdeklerini oluşturdular. Bu âlimler ve fakihler gerçekten ülkelerinde mezhebin elçisi ve sefirleriydiler. Daha sonra iki şeyhin; İbn Teymiye ve İbn Abdulvehhab'ın fikirleri evrensel tanınma yönünde yollarını almaya başladılar.

Öncekilere ek olarak dini siyasi şeriatle ve Vehhabilik daveti ile bağlantısı gereği Suudi Arabistan'daki yönetim, bu mezhebin desteklenmesi, Arap Yarımadası'nın içinde ve dışında yayılması için büyük çaba harcadı. Bu gaye için büyük bir bütçe tahsis etti. Bu bütçeyi özellikle Vehhabilik kalıbındaki Hanbeli akidesinde kitapların basımında harcadı. Kral Abdulaziz zamanından beri Selefi kitaplar basılıyor, yayınlanıyor ve bedava dağıtılıyor. Ve ellerimizin arasındaki bu Necdi mektuplar ve meseleler, Sünni İnciler, İbn Teymiye'nin fetvaları, İbn Kayyim'in kitapları, fıkıh, tefsir ve hadis kitapları topluluğu onların (Vehhabilerin) eserlerine tanıklık etmektedir. Hanbeli kültürünün basılması ve yayınlanması, bedava dağıtılması Vehhabi Suudi Arabistan'la sınırlı kalmadı. Mısır'daki, Beyrut'taki, Şam, Bağdat ve Hindistan'daki birçok yayınevinden de faydalanıldı. Böylece yayılma alanı Arap ve İslam kitap çarşılarına kadar genişledi.

Selefi-Vehhabi kitapların, özellikle Arap ülkelerinde İslami kitapları denetleyenler için bir sorun teşkil etmediği için çarşılar, bu kitaplarla dolup taşıdı. Öyle ki İslami uyanış evlatlarının kütüphanelerinde bu kitapların bazılarının bulunmaması imkânsız oldu. Aynı zamanda Suudi Hükümeti'ne bağlı ve tüm İslam ülkelerinde yayılmış kültür merkezleri de;

Suudi Arabistan'ın, devletlerin başkentlerinde sürekli açtığı İslami merkezlere, bu merkezleri Selefi kitaplarla, hutbe imamları ve Vehhabi âlimlerle doldurmasına ek olarak bu hususta özellikle öğrencileri Şeyhulİslam İbn Teymiye'nin fetvalarıyla donatarak etkin rol alıyorlar. Buna İslam Dünyası'nda, Suudi Arabistan Dinî Kurumu'na tabi olan Selefi hareket akımlarının ortaya çıkışını da eklersek, zuhur edişi, zaferi, Hicaz'ı ve kutsal iki şehri kontrol altına alması, evrensel İslami uyanışın oluşup belirginleşmesine eşlik eden Selefi davet olgusunun hacmi ile ilgili resim tamamlanmış olur.

Bundan sonra Selefilik, farklı alanlara yöneldi. Özellikle Mağrib ülkelerinde yenilikçi hareketiyle kendisini tanıtan ve 'Sesimi iki önemli konuda yükseltiyorum: bunlardan birincisi fikrin taklit zincirinden kurtulması, ikincisi de dinin, ümmetin selefi yolunda anlaşılmasıdır.' diyen Şeyh Muhammed Abduh'un etkisiyle terbiye ve sosyal reforma odaklanır oldu.

Bu siyasi ve sosyal reforma çağıran davete Mağrib ülkelerinde cevap güçlüydü. Mağrib ülkelerindeki Selefilik, millî harekete katılma ve yenilikçi hedeflerini uygulamaya doğru yöneldi. Özellikle emperyalistler, kendileriyle işbirlik yapan bazı dinî cemaatleri ve çeşitli güçleri milliyetçilik ve Selefilik karşısında seferber ettiklerinde Selefilik, millî hareket içinde tamamen eriyerek bitti. Hatta mücadeleci milliyetçiliğin tamamen Selefilik kovuğundan çıktığını söyleyebiliriz. Aynı şekilde; Selefilik de Mağrib toplumunun bünyesinde yayılıp millî harekete karışarak emperyalist güç, yardımcıları ve işbirlikçilerine karşı cihat bayrağını kaldırdığı için özellikle dinî rakibi Sufizm olmak üzere diğer mezheplere baskın geldi. Tüm bunlar, Selefi anlayışını; sömürüye, bidatlara, toplumsal halk alışkanlıklarına karşı savaş, fikri, siyasi ve sosyal alanların tümünde yenilik ve modernizmi aynı anda kapsar şekilde genişler kıldı.

Selefi hareketler, bugün dünyada en önemli İslami reform hareketlerinden sayılmaktadır. Bu reformcu hareketlerin, dini örfün şaibelerinden ve halef bidatlarından kurtarmaya davet eden yüksek sesleri vardır. Çağdaş Selefi Hareket, 20. yüzyıl boyunca; Selefilik adı altında Hanbeli köklerine sahip Necdi okulda son şeklini alana kadar, liberalizmden, akılcılığa, akılcılıktan da cihatçılığa kadar farklı görüntüler sergiledi. Selefilik üzerine analiz ederek odaklanıyoruz; çünkü onun sesi, ilk ortaya çıktığı asıl ülkelerinin sınırlarını aştı, etkisi de tüm ufuklara uzanarak evrensel bir İslam olgusuna dönüştü.

Selefi Hareket, yakın vakte kadar, kendisini siyasi cihatta büyüklüğüyle, ilmî ve sosyal etkisiyle uyuşan sorumluluğu taşımadan siyasi ve cihadî İslami hareketlerin yedek stoğu ve stratejik sermayesi olarak kaldı. İslâmî-siyasi hareketçilerin çoğu, görüşlerini dini esasa dayandırmak için Selefi âlimleri ve yayınlarını baz alıyorlar, insani yardımlarının önemli bir bölümü Selefi hareketten kaynaklanıyordu. Ancak onların, siyasi cihatta Selefi Hareketten pek beklentileri yoktu. Çünkü Selefi âlimler ve liderler siyasi çalışma konusunda kuşkulu tavırlar sergiliyorlardı. Fikirleri de, fitne kaygısından, siyasi İslami reform çabaları yönündeki karamsarlıklar yüzünden tarihi miras fikri halkasında mahsur kalmıştı. Âlimin ve reformcunun oynadığı rolün, dille verilen öğütten öte geçmemesi gerektiğine inanıyorlardı. Ancak görünen o ki Selefi Hareket, bugün doğum sancısı aşamasına geçiyor. Bu dengede değişiklik başladı. Selefi fikir, kendisini koyduğu halkadan çıkmaya başladı.

Ancak Selefi hareketin şu anda yaşadığı fikri ve siyasi sancısı,–burada ve oradaki bazı cepler dışında- sistemdeki hataların yavaş yavaş yok olmasına sebep oldu. Selefi fikrin ümmetin dertlerine yanaşmaya, tarihin esaretinden kurtulmaya ve kendi amaçlarını gerçekleştirmek için Selefi akımı kullanan bazı rejimlerin kontrolünden çıkmaya çalışması, objektif bir araştırmacının gözünden kaçmaz. Selefilerin, Afganistan'da cihadın

başlamasıyla tarih ve kelam tartışmalarını azaltmaya başladıkları dikkat çekiyor. Ve asrın meselelerine, hayatın yaşam zorluklarına odaklanmaya, siyaset ve örgütlenme alanlarında asrın kültüründen faydalanma özlemi duymaya başladılar. Selefi sahada bu gelişmelerin yaşanmasının sebepleri bulunuyor.

Bunları birkaç başlık altında toplayabiliriz:

Afganistan'da cihat etmek isteyen gönüllülerin sayısı kat kat arttı. Buna sebep de Afganistan'da cihat, savunma cihadıdır ve diğer cihat türlerinin istediği zor şartları tatbik etmeye ihtiyaç yoktur diyerek cihadı Selefi mezhebine göre meşrulaştırarak omuzlarına alan din âlimleri oldu.

Bazı âlimlerin ve davetçilerin geçtiğimiz yüzyılın 90'lı yıllarının başında siyasi yönetime isyan etmeleri, Selefi söylevi ilk kez, dini yönetimin hizmetçisi – tersi olması gerekirken- yapan rejimlerin kontrolünden kurtardı. Bu da Selefi gençleri durumu araştırmaya, şimdiki asrın dini ihtiyaçlarını karşılamaya itti.

Bazı Selefilerin bazı Müslüman ülkelerin içlerinde siyasi girişimlerde bulunarak başka İslami cemaatlerle, genel olarak da halkla hikmet ve anlayışla yardımlaşmaları. 90'lı yılların başında Cezayir'deki İslami Kurtuluş Cephesi'nin deneyimi, bu olgunun en açık örneğini temsil ediyor.

Avrupa ve Amerika'daki gurbetçi Selefi Cemaatlerin aldıkları aydınlatıcı rol, bilinçli ve olgun yeni Selefi söylevin gelişmesine katkıda bulundu. Belki de burada batıdaki baskın pratik kültürün olumlu etkisi oldu. Batıda ilkelerin değeri teorik doğruluğu ile ölçülmez, aksine pratik uygunluğu ile ölçülür. Bu, Selefilerin – geçtiğimiz yüzyılın geç vaktinde olsa bile – önlerinde ve İslam'ın önünde, Şii, Murci'e, Eş'ari, Sufilerle çatışmalara girmekten daha büyük zorlukların olduğunu idrak etmelerine yardımcı oldu. Sonuç olarak bugünkü İslami uyanışın ihtiyaç duyduğu şeyin, zorlukları aşabilen, geçmişte büyük vakit ve çaba boşa harcatarak İslami güçleri heba eden geçmişin savaşları, makaleleri ve terimlerinin köle edemeyeceği bir ümmet olduğunun bilincine vardılar.

Selefi hareketlerin bu yeni stratejisi kendisine örgütsel ve hareketsel olarak güç verdi ve daha önce görülmemiş bir esneklik kazandırdı. Bunun en büyük göstergesi, 1999 yılında El-Kaide'nin Ebu Musab El-Zerkavi'ye, Bin Laden'in metodundaki Vela ve Bera (dost-düşman) mefhumu ile bağlantılı olarak ortaya çıkan tekdir ve murcie gibi - bu da temel dini akide meselelerinden sayılır- bazı akide bölümlerinin farklı yorumlanması sebebiyle anlaşmaya varamamalarına rağmen, kucak açmasıdır. Burada Suudi Arabistan Yönetimi'ndeki Suud Ailesi'nin konumunu kastediyorum. Kâfirler mi yoksa değiller mi, eğer kâfir iseler onlara karşı alınması gereken konum nedir? Tüm bu anlaşmazlıklar Afganistan'daki daha güçlü taraf olan El-Kaide taviz vermeden çözülmedi. Zerkavi ile tam bey'attan taviz vererek onu, işbirliği ve tekâmül esası üzerine, sadece kendisine ait özel kışlasında destekliyordu. Bunu, ayrıntılarıyla El-Kaide'nin 3. adamı Muhammed Mekkevi'nin (Seyfül-Adl) tanıklığında okuyacağız.

Bu esneklik, tüm karşıtları ve düşmanları için tehlike oluştuyordu. Düşmanlar, Selefiler soyut kuram hastalığı ve kelâm ilminin dolambaçlarından özgürleşmeye, gözlerini şimdiki asrın zorluklarına ve karmaşıklıklarına karşı açmaya başladıktan sonra, İslam Ümmeti'nin yüz yüze kaldığı zorluklara karşı geniş bir İslami cephenin oluşmasını engellemek amacıyla Selefi hareketlerle diğer İslami hareketler arasındaki anlaşmazlıkları genişletme yolunda çalışmaya başladılar. İslami hareketliler de partici ruhtan kurtulmaya

ve Selefi ilim usullerinden biraz uzaklaşsa da örgütün dışından da olsa tüm çalışanlara göğüslerini açmaya başladılar. Bu usuller nelerdir?

Selefi Davet İlim Usulleri:

Selefi ilim, 3 temel ilim esası üzerine durmaktadır. Bunlar; tevhit, tabi olmak ve Tezkiyedir. Tevhit, dinin direği ve uğuruna Allah'ın âlemlere elçilerini gönderdiği şeydir. Tevhit, Allah'ın şeriat kıldığı her türden ibadette sadece ortağı olmayan Allah'a ibadet etmek demektir. Görünen ibadetler: örneğin namaz, oruç, hac, adak, kurban kesmek, tavaf vs.'dir. Gizli olanlar örneğin; korku, istemek, sevgi, tevekkül etmek, Allah'a dönmektir.

Selefi inancında tevhidin usulleri:

Subhan Allah'ın sıfatlarına, isimlerine layık olduğu şekilde; tahriksiz ve yorumsuz iman etmek. Selefiler, Allahu Subhanehu ve Teâla'nın sıfatlarına ve isimlerine Resulünün (sallallahu aleyhi ve sellem) diliyle Kur'an'da geldiği gibi inanırlar. Bu nedenle selefiler, Allah'ın sıfatlarını tahrif edenlerden, insanları bu sıfatların manalarına iman edip manalarıyla onaylamaktan men edenlerden veya anlamlarını değiştirip başka yönde inanmaları için emir verenlerden ayrılırlar.

Tek olan Allahu Subhanehu ve Teâla'yı ibadette tek tutmak. İbadette tek tutmak dediğimizde sadece namaz, zekât, oruç ve haccı kastetmiyoruz. Aynı zamanda bu kelimenin ve manalarının kapsamına giren tüm ibadetleri kastediyoruz. Bunların başında da dua geliyor. Dua da ibadettir. Allah'tan başkasına; Resul de olsa, gerçek veya sahte bir evliya da olsa dua edilmez. Duadan sonra secdeler, sevginin bazı çeşitleri, yüceltme, korku, ürkme aynı şekilde kurban kesme, adak ve rağbet etmek geliyor.

Tüm bunlar, Allahu Subhanehu ve Teâla'nın haklarından. Allah'tan başkasından istemek caiz olmadığı halde bazı insanlar, mezarlıklara gidip dikili kabirlerde yatanlardan, hastaların iyi olması, düşmandan kurtulma, Allah katında şefaate nail olma, medet, evlat ve dünyanın hayırları gibi şeyleri istiyorlar.

Yani bu insanlar, o ölümlerden dünyanın ve âhiretin hayrını istiyorlar. Bu, Selefilerin gözünde en büyük şirklerdendir, İslam milletinden çıkmaktır. Selefiler, birçok taifenin Müslüman sayıldığını ancak sadece duayla kalmayarak cahiliye devrindeki insanların tağutlara yaklaşmak için yaptıkları gibi kabirlere kurban kesiyorlar, onlara adak adıyorlar, Kâbe'nin tavaf edildiği gibi mezarları tavaf ediyorlar. Allah'a secde eder gibi orada secde ediyorlar. Selefilere göre, bundan daha büyük şirk yoktur.

Selefilere göre Allah, bu insanların katında unutulup gitmiş bir varlık oldu. Bu kabirleri, mezarları aracı etmeden Allah'a dua edip O'ndan ricada bulunmuyorlar. Böyle yaparak, Allah'tan başkasına ibadet eden Müşriklerle benzeştiler. Selefi davet, insanların inanışlarını bu açıkça görünen şirkten temizlemeye büyük önem veriyor.

Tek olan Allahu Subhanehu ve Teâla, insanların dünya işleri ile ilgili tek kanun koyma hakkına sahip olandır. Onunla beraber kimsenin kanun koymaya hakkı yoktur. Kanun koyma Allahu Celle ve Ala'nın hakkıdır. Helal, Allah'ın helal kıldığıdır, haram da Allah'ın haram kıldığıdır. Din, metot, yol, kalıp sadece Allah'ın koyduğu şeriate göredir. Selefiler, bugün yeryüzünün sultanlarının ve liderlerinin çoğunun bu hakkı çiğnedikleri görüşündedirler. Yaratanın hakkını çiğniyorlar ve onun haram kıldığını helal, helal kıldığını da haram kılıyorlar. Bir yandan O'nun şeriatı asra ve zamana uygun değil diğer yandan adaleti, eşitliği, özgürlüğü sağlamıyor öte yandan da izzet ve egemenliği gerçekleştiriyor

iddialarıyla insanlara Allah'ın şeriatından başka kanunlar koyuyorlar. Selefilere göre, onların imanına tanıklık etmek- onları mümin saymak-; imana saldırmak, Allahu Subhanehu ve Teâla'ya küfretmek demektir.

Selefiler davetlerini, hakkı hakketiği yere döndürmek, Allah'ın dinini tek kılmak, İslam Ümmeti'ni içine battığı büyük şirkten ve açık küfürden kurtarmak için; cihadın kapsadığı tüm manalarla cihat etmek sayıyorlar. Bu, Allah'ın kelimesinin yüksek, kâfirlerin kelimelerinin alçak olması içindir. Onların görüşlerine göre insanların içinde bu ancak; hükmetme ve kanun koymanın; Allah'ın kitabındakine ve Resulünün (şallallahu aleyhi ve sellem) söylediğine, Müslümanlardan asrın önderlerinin Allah'ın razı olacağına ulaşmak ve şeriatına uymak için gayretle çalıştıklarına uygun yönde, sadece Allah'a ait olması halinde mümkün olur. Ümmeti bu şirkten beyanla, davetle ve cihatla kurtarmak Selefilere göre vaciptir. Çünkü bu, Selefi inanç meselelerinden bir tanesidir.

Selefiler, tevhidin geçen 3 meselesinin birbirinden ayrılmadığına inanırlar. Bu hususta pazarlığı da kabul etmezler. Çünkü bunlar, doğru akideyi ve la ilahe illallah'ın manasını anlamadaki temellerdir.

Her kim tek bir ilaha iman ederse; şuna inanmalıdır ki Allahu Teâla, kitabında ve Resulu'nün diliyle nitelendirilendir ve bu sıfatlara uygun bir şekilde kendisine iman edilmelidir. Aynı şekilde dua, kurban kesme, adak, korku, ürküntü, tövbe, tevekkül, yemin, yüceltme de yalnızca Allahu Subhanehu ve Teâla'ya olmalıdır. Kalp, tevhidi yaralayan ya da onu ortadan kaldıran her şeyden temizlenmelidir.

O'nun sözü ve şeriatının en yüce ve insanların tümünün hayatında hükmü geçen konumda olması için iman ve amel gerekir. Allah'ın şeriatından başka din yoktur. Sadece Allah'a itaat edilmelidir ki; Allah'a isyan ve itaatsızlık olan hususta bir mahlûka itaat edilmemelidir. Selefi yol, bu meseleleri bütün olarak ele alıyor. Kendisine tabi olanların kalplerini bu meselelerde içine düştükleri şirkten topluca temizliyor; çünkü onların inanışlarına göre kim Allah'tan başkasına dua ettiği halde ölürse o, cennet ehlinde olmaz. Allah'ın sıfatlarının ve isimlerinin kısmen olsa bile tahrif edilmesi - Allah'a şirk koşturmak ve O'nu inkâr etmektir - bu tahriflerin bazılarının, bu dereceye ulaşmamasına rağmen-; her kim Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmederse kâfirdir. Kim de insanlardan birinin insanların yaşantılarında ve dünyalarında, Allah'ın kanunlarına başvurmadan, onun yükümlülüklerini ve gereklerini yerine getirmeden kanun koyabileceğine inanırsa; kesinlikle Allah'tan başkasına kulluk etmiş ve O'na açık bir şekilde şirk koşturmuş demektir.

Geçen bu 3 mesele, Selefi davetin ilim temellerinin ilkinin, üzerinde durduğu dayanaklardır. Bunlar; tevhidin 3 davasıdır. Aralarından bir tanesi bozulursa tevhidin temeli bozulmuş olur. Bu temel, Selefi inanışının girişi kabul edilmektedir. Çünkü tevhit, dinin en önemli meselelerinden biri, hatta en önemlisidir. Müslüman onsuz Müslüman olmaz.

Bahsi geçen dayanaklarına göre Selefi yolda Allahu Subhanehu ve Teâla'nın birliğine imanın nasıl olacağını öğrenmeyi, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in tabi olunmakta tek tutulmasının gerekliliği izlemektedir. Onun getirdiğinden başka kanun, onun anlattığından, tasdik ettiğiinden başka bir din yoktur. Bu tabi oluş da 'Eşhedu enne Muhammeden resulullah' sözünü söylemekle gerçekleşir.

Bu şehadet, aşağıdakiler olmadan tam olmaz:

Öncelikle: Muhammed sallallahu aleyhi ve selemin, Rabbi tarafından tebliğle görevlendirildiğini ve iki vahi ile geldiğini bilmek.

Bunlardan ilki;

Allah'ın kitabı Kur'an, ikincisi de peygamberin (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetidir. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözü; inanışta da, işte de, rıza göstermede de Allahu Teâla'nın sözü gibidir. Çünkü ikisi de Allahu Subhanehu ve Teâla'dandır. Peygamber, dini işlerde bir şeyi kendi kafasından emretmez, birşeyden keyfi alıkoymaz, aynı şekilde bir şeyi kendi kendine haram ya da helal kılmaz. Bunları sadece Allahu Subhanehu ve Teâla'nın emri ile yapar. Gaipten bir şeyin haberini, ancak Allahu Celle ve Ala'dan gelen vahi ile verir, başka şekilde gaipten haber vermez.

İkincisi:

Din; yöntem, yol, hüküm ve genel kalıptır. Bugün insanların arasında yaygın olduğu gibi sadece yaklaşma değildir.

Bunun anlamı; Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, aralarında sadece itaat ve ibadetin değil aynı zamanda emrin, alıkoymanın, hüküm vermenin de bulunduğu; hayatın tüm işlerinde; Allah'ın emriyle kanun koyucudur. Öyleyse Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in satış, ticaret, evlilik, boşanma, hüküm, siyaset ve sınırların konması hususlarındaki hadislerine isyan etmek; namaz, oruç, zekât, hac ve diğer ibadet konularına isyan etmek gibidir.

Üçüncüsü:

Önceki iki gereklilik sebebiyle, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mutlak itaatte statüsü, başka bir insanın statüsü ile kıyaslanamaz. Bunun için, bir kimsenin fakih imam, siyasi lider, düşünür, reformcu da olsa sözü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözüne ters düşüyorsa kabul edilmez. Bir kişi, birinin sözünü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözünün önüne geçiriyorsa, kesinlikle kötülük yapmış, haddi aşmış, zulmetmiş, âlimlerin icmasına, Allah'ın kitabına, Resulünün (sallallahu aleyhi ve sellem) hadislerine muhalefet etmiş demektir.

Selefilerde tezkiye, rabbani yönetime göre nefsin ıslah edilmesidir. Bu da ancak farzların yerine getirilmesiyle, sonra nafilelerin artırılması ve bu nafilelerde Allah'a ve Resulüne itaat sorumluluğunu taşımakla olur. Allah'ın koyduğundan başkasıyla ibadet ve Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in çizdiğinden başkasıyla yaklaşma yoktur.

Tezkiye, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in uğrunda gönderildiği önemli meselelerden biridir. Hatta o, mesajların gayesi ve meyvesidir. Allah bizlere şu iki ayetle ihsanda bulundu. İlki; en önemli görevlerinden biri Allah'ın ayetlerini okumak olan Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i göndermek ki; bu büyük bir nimettir, böylece Allah'ın kelamını aramızdan bir insanın diliyle dinliyoruz. İkincisi de peygamber, kendisine vahyolunanı ümmetin üzerine okuyarak ümmeti temizliyor sonra bu ümmeti cehalet karanlıklarından çıkarıyor. Bu da, Kitap'ın öğretilmesiyle oluyor ki o; Kur'an'dır, hikmettir, faydalı ilimdir:

'Nitekim kendi içinizden size âyetlerimizi okuyan, sizi kötülüklerden arındıran, size Kitab'ı ve hikmeti talim edip bilmediklerinizi size öğreten bir Resûl gönderdik.' Bakara Suresi. Şimdi akıllara şu soru geliyor: Biraz önce öğrendiğimiz, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in görevlerinden biri olan tezkiye nedir?

Nefislerin tezkiyesi:

Temizlenmesi, iyileştirilmesi, çirkinliklerinden arıtılmasıdır. Tezkiye olmuş nefis: İyileşmiş ve nefisleri kirleten tüm hilelerden, nefretten, kıskançlık ve zulümden uzak olan nefistir.

Bu açıklama ile iki gerçeğe ulaşıyoruz:

İlki: Tezkiye, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in önemli görevlerinden ve mesajının gayelerinden biridir. Hatta şunu öğreneceğiz ki tezkiye, mesajın ve insanın var oluşunun tüm gayesidir.

İkincisi: Tezkiye, cennete girme sebebidir. Hatta o, olması gerekli bir sıfattır. Kim o sığata sahip olmazsa cennet ehlinden olmaz.

Bununla tezkiyenin anlamlarından 3.süne ulaşıyoruz. O, tevhitte, ibadet, namaz, oruç, zekât, hac, ana-babaya iyi davranmaya, akraba ile bağları sürdürmekten, çirkin ve kötü şeylerden alıkoymaya, adalet ve iyiliğin uygulandığı muamelelere kadar İslam'ın tüm kurallarıdır. Bunların hepsi ancak o tezkiyenin gerçekleşmesi içindir.

Selefi Yolun En Önemli Kuralları:

Tüm anlaşmazlıklarda yasama ve başvuru mercii olarak, hayattaki tüm uygulamalarda kitap ve sünneti kaynak alma, her söze kitap ve sünnet ile hükmetme, söyleyeni kim olursa olsun bu ikisine muhalefet eden hiçbir sözü öne geçirmeme Allah'a tevhid; temel, çıkış noktası, son söz ve sonuç yapmak... Tevhit demek, Allah'ın kendisi ve Resulu için belirttiğini tahriksiz ve benzetmesiz teyit etmek, yalnızca hiçbir ortağı olmayan Allah'a ibadet etmek, yeryüzünde, hayatımızın tüm konularında şeriatını uygulamaktır.

Ümmetin birliğine bağlı kalma, akide okullarında ya da fıkhi mezheplerde veya da cemaatçılık, partililik adı altında parçalanmasına, bölünmesine izin vermemek. Hak ile batılın, şirk ile tevhidin, sünnetle bid'atın arasını daima ayırmak. Resulallah sallallahu aleyhi ve sellem'in dediği gibi Allah'a, kitabına, peygamberine, Müslüman imamlara ve genel olarak halka karşı daima samimi olmak.

Selefi Davetin Hedefleri

Selefi davet, -onların anlayışlarına göre- sadece iman bölümlerinden bir tanesine, İslam'ın davalarından birine bir davet değildir. Aynı zamanda sosyal reforma ya da bir siyasi partiye çağrı da değildir. Selefi davet; izzet, egemenlik, reform, adalet, dünyada ve ahirette kurtuluş olmak üzere İslam kelimesinin taşıdığı tüm manalarla İslam'a davettir. Onlarda İslam, Allah'ın dininin âlemler için olmasıdır. O, bizzat bir vatan dini ya da özellikle bir halk dini değildir. O, tüm yeryüzünün ve tüm insanların dinidir. Bunun için onlara göre Selefi davet, özellikle bir vatan, bizzat bir halk daveti değildir. O, İslam'ın anlaşılması ve onunla amel edilmesi için zapt edilmiş yöntemdir.

Öyleyse Selefi davetin hedefleri, İslam'ın hedefleridir. O, asrın anlayışına göre dinî ya da siyasi bir parti değildir. O, İslam'ın anlaşılması ve onunla amel edilmesi için bir yöntem, davet ve yoldur.

Bunun üzerine Selefi davetin hedefleri şu şekilde özetlenebilir:

Öncelikle: Gerçek Müslüman meydana getirme: Adamlar yaratma-onlara göre- İslami davetin önemli bir görevidir.. Tam erkeklik anlayışıyla erkekler.. Tam insan anlayışıyla insan, aynı şekilde doğru kavramıyla Müslüman kadın ortaya çıkarmak İslami davetin görevidir. Gerçek Müslüman erkeğe de gerçek Müslüman kadına da şu şartlar önkoşulmaktadır: Şirkten, tutuculuktan, hurafelerden ve cehaletten uzak tevhit, teslimiyet ve tezkiye.

Selefi davetin ilk önemli görevi; İslam'ın gerçek kavramını tanımlayıp açıkladıktan sonra eğitmek, terbiye etmek ve üretmektir.

Selefi davetin ikinci hedefi; Müslümanların tek bir akide, tek bir kanuni yöntem altında birleştirilmesi -bu da tek bir bayrak, tek bir imam altında toplanan, Allah'ın kelimesinin yüce, kâfirlerin kelimesinin alçak olduğu tek bir ümmetin tesisini kolaylaştırır-, akide ve yöntem açılarından İslam üzerine yükselen tuğlaların birleştirilmesiyle; İslam toplumunun şirkten, bidattan, hurafelerden, ahlaksızlıktan ve delilerden kurtulması kanalıyla Müslüman toplumu oluşturulması, Müslüman nesillerin yetişmesi için uygun, temiz bir ortamın yaratılmasıdır.

Üçüncüsü: Allah'ın kesin delilini getirmek. Selefiler, peygamberlerin gönderilme sebeplerinin hedefleri arasında kâfirlerin ve dikkafalıların kıyamet günü Allah katında bir bahanelerinin olmaması için uyarılmalarının yer aldığına inanıyorlar. Peygamberlere tabi olanlar da peygamberler rableriyle buluştuktan sonra bu önemli görevi yerine getiriyorlar. Bu görev; insanlara haberlerin getirilmesi ve aralarından inatçıların kıyamet gününde Allah'ın önünde bir bahaneleri olmaması için uyarılmalarıdır. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem tabi olanlar, -peygamberlik ve elçilik hariç- onun görevlerinde halifeleridir. Kâfirlere karşı cihat, Allah'ın hükümlerinin uygulanması ve buna davet, müjdelemek ve uyarmak; tüm bunlar peygamberlerin görevleri ve işleridir. Aynı zamanda peygamberlere tabi olanlara ve yolları üzerine yürüyenlere de vaciptir.

Davet edilen, daveti kabul eder ve hidayete ererse, bununla davetin hedeflerinden ilki gerçekleşmiş olur. Bu da davetin 3. hedefinin gerçekleşmesine vesile olacak. İşte bu bizim şu andaki konumuzdur; yani kesin delil sunuluyor ve Allahu Tebareke ve Teâla'nın katında bahanesi kalmıyor.

Bunun için Selefi yöntem, tüm bu ayrıntıların sağlam kökle birleştiği görüşündedir. Bu temel de, Allah, yeryüzünü ve üzerinde ne varsa miras olarak alana kadar, Müslümanların şahsiyetinin çok açık ve seçkin kalması için İslam'ın tam temiz portresinin, asırlar boyunca sürekli ortaya konmasıdır.

Bunun için Selefi davet, İslam'ın temellerini ve yöntemlerini tümüyle kapsayan bir davettir. Şeriattan bir kısım ameli edip diğer kısmını terk etmek onlarda şeytanın adımlarını izlemek demektir. O şeytan ki; İslam alanında faaliyet gösteren bazılarına vaciplerin terkin ve haramların birçoğunu yapmayı davetin menfaatine yalanyla makbulmüş gibi gösterir.

Selefi davetin yapmaya çalıştığı şey, politikayı ve yönetimi ıslah etmektir. Ancak o, çabaladığı şeyin statüsünün; önem ve öncelik açılarından dinin emirlerinden geldiğine inanır. Davette bulunanlara ve çabalarına uygun, sağlıklı, doğru ölçüde onu yapmaya çalışır. Selefi davet ayrıca insanlar için hayır isteyen tüm salih sultanlar için dua eder. İslam Dünyası'nı, yurtlarına saldıran, bütünlüğünü parçalayan ve vatanlarını bölen düşmanlardan kurtarıp Müslümanların ümmetlerinin ve güçlü devletlerinin yeniden dirilmesini sağlamak için mevcut tüm hükümdarları hem kendilerine hem de Allah ne bahsetmişse hepsine Allah'ın şeriatı ile hükmetmeye çağırır.

Bu nedenle Selefilik'in çıkış noktasında; dinin yalnızca Allah'a özgülenmesi ve tevhidin gerçekleştirilmesi önceliklidir. Sonra da; yönetim, siyaset, yargıda reformdan, hadlerin yerine getirilmesine, toplumların yolsuzluktan temizlenmesinden, erkek ve kadınların ibadetlerde, ilişkilerde ve ahlakta hak din üzerine terbiye edilmelerine kadar İslam'ın tüm yükümlülüklerinin yerine oturtulması gelir.

İkincisi: Mesajları ve Konuşmaları Çerçevesinde Zerkavi'nin Fikirleri ve Akidesi:

Zerkavi 1994-2004 yılları arasında sayıları 9'u bulan mesaj ve hutbeler yazdı. Bunların ilki 1994 yılında Ürdün'de Devlet Güvenlik Mahkemesi huzurunda sunduğu savunması idi.

Bu savunma, Zerkavi'nin Ürdün'den yayınlanan tek mesajı oldu. Diğer mesaj ve hutbelerinin hepsi Irak'tan yayınlandı. Afganistan'da bulunduğu sırada yayınlanan herhangi bir mesajı ya da hutbesi de bulunmamaktadır. Mahkemedeki savunmasından 7 sene sonra 2003 yılında 'kafileyeye katıl' olarak isimlendirdiği bir hutbe verdi. Bu, Irak'tan yayınlanan ilk hutbesiydi. Ardından diğer hutbe ve mesajları peşpeşe geldi. Zerkavi'nin hutbeleri ve mesajları aracılığıyla akidesi üzerinde durmak için aralarından 5 tanesini seçtik, bunlardan iki tanesi el yazması mesaj, 3 tanesi de dönemlerin tümünü kapsayan hutbeleridir. İçerikte çeşitlilik gösteren bu mesaj ve hutbeler, Zerkavi'nin düşünce tarzına ve akidesine ışık tutmaya, fikirlerinin, önem verdiği şeylerin gelişim eğrisini göstermeye olanak vermektedir.

Ürdün Devlet Güvenlik Mahkemesi Önünde Verdiği Savunması:

Zerkavi, 1996 yılına kadar süren Bey'at El-İmam Davası'nın mahkeme celsesinde, mahkemeye savunma yerine kadiyi ve Ürdün'deki yönetimi suçlayan bir liste sundu. Kendisine o vakitte 15 yıl hüküm giydiren mahkemeye sunduğu listede; hidayet yoluna, beşer tarafından şirkin, yolsuzluğun ve isyanın üzerine çullandığı derin bir karanlıktan sonra ulaştığı ve insanları Allahu Subhanehu ve Teâla'ya dönmeye, emirlerine ve yasaklarına uymaya davete, O'na isyan ve emirlerine karşı gelinmemesi gerektiği hususunda uyarıda bulunmak için harekete geçmeye karar verdiği zikrolundu. Zerkavi, bu yargılanmasının, hak ve batıl arasındaki çatışma nedeniyle olduğunu kabul ediyor. Kendisine göre o, hakkı, yönetim de batılı temsil ediyor. Zerkavi'ye göre batıl ehli, insanları tevhide ve karanlıklardan aydınlığa çıkışa çağıran hak ashabını görmekten hoşlanmıyorlardı. Çünkü bu, batıl ehlini; turunun ve yönetiminin sonuna, lezzet ve şehvetlerinden de mahrum kalmaya doğru sürüklüyor. Zerkavi hâkime: 'Ey Allah'ın indirdiğinin dışında birşeyle hükmeden hâkim' diyerek sesleniyor. Ve ifadesinde birçok kere kullandığı bu ibaresini şu sözleriyle açıklıyor: 'Sizler sanıyorsunuz ki tevhit sadece, namaz, oruç ve zekât'tır. Ve diyorsunuz ki: 'Biz Allah'a tapıyoruz'. Ben de sizlere diyorum ki; ibadet, sizin bu dar anlayışla anladığınız gibi değildir. Aksine o, sizin sandığınızdan daha geniş ve daha kapsamlıdır.' Açıklamasında tevhidin manasına geniş yer vererek onu 'la ilahe illallah' sözünün manası ile tefsir etti. Zerkavi suçlama listesinde (savunmasında) rejimleri tağutlar olarak isimlendiriyor. Onun kavramına göre tağut, Allah'ın dışında tapılan ve kendisine tapınılmasından razı olan herşeydir. Zerkavi, tağutların çeşitli şekilleri bulunduğunu söylemektedir (Tağut bazen put olurken bazen kabir, bazen bir insan bir başka seferinde de kanun olur). Kendisi, bu asırda insanların taptıkları başka türden ilahlarla sınındıklarına inanıyor. O da şahıslara itaat etmek, haram ve helal kılmada onlara tabi olmaktır; (Onlara hevalarının uygun bulduğu şeyleri şeriat yapıp, haramı helal, helali haram kılıyorlar, her kim de bunda onlara uyarsa Allah'tan başka erbab edinmiş olur).

Zerkavi hâkime, Allah'tan başka birini o kimse âlim, hâkim, parlamanter ya da aşiret şeyhi de olsa kanun koyucu olarak tanımadığını söylüyor. Allah'ın kanunu dışındaki; hükümetlerin kendileriyle amel ettikleri medeni kanunlara uyarak çalışan herkesin Allah'a şirk koştuğu görüşünü taşıyor. Zerkavi hâkime şöyle diyor: " Sizin suni anayasanızın 26.maddesinde 'yasa koyma yetkisi kral ve milletvekillerine verilir', yazıyor ve bu otorite, yetkilerini anayasa maddelerine göre kullanıyor." İşte bu da Zerkavi'nin görüşüne göre Allah'a şirk koşturmakla sürüklüyor. Zerkavi, Mısır'da, insanların koydukları yapay kanunların ilk defa hayata geçirildiği dönemde Şeriat Mahkemelerinin Yargıcı olan Ahmet Şakir'in sözlerine yer veriyor: (Müslümanlara İslam düşmanlarının zorla uygulattırdıkları bu kanunlar aslında Müslümanlar için semavi dinlerinin yerine koydukları başka bir dindir.) Ve yargıca şöyle sesleniyor : (Muhammed Fadıl ve El-Senhuri gibi kanun koyucularınıza bakın, onlar

neredeler şu an? Onlar şimdi toprak tabakaları altındalar. Ya Allah ve ya ne gariptir ki sizin kanun koyucularınız ölüyor ancak bizim kanun koyucumuz, rabbimiz Allah yaşıyor, ölmez). Zerkavi, insanlar tarafından koyulan kanunları tanımamasının ve Allah'ın şeriatına bağlı olmasının, kavmini kendisine düşmanlığa sürüklediği görüşünü taşıyor. Ve Allah'ın şeriatına dönüşe davet edenleri yok etmek için değerliyi de değersiz de harcadılar. Bu dava, ona göre bombalar, silahlar ve patlatıcılar meselesi değil, tevhid ve din davasıdır. Kendisinin ve kardeşlerinin bu daveti yaymaya başladıkları, insanları şirkten tevhide çıkarmak uğrunda evlerde, camilerde ders halkaları düzenlemeye koyuldukları için Ürdün Emniyet Güçleri tarafından kovalanmaya başladıklarına işaret ediyor. İstihbarat yetkililerinin tutuklulara karşı küçük düşürücü muamelelerini, bedensel işkencelerini ve saygınlıklarını alçaltma ve çiğneme girişimlerini kınıyor. Zerkavi, bu işkenceye tahammül etme güçlerinin olduğuna inanıyor çünkü bu yüce davetin bedeli ve buna Allahu Teâlâ'nın şu sözünü delil getiriyor: 'Andolsun ki, mallarınız ve canlarınız konusunda imtihana çekileceksiniz; sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve müşriklerden birçok üzücü sözler işiteceksiniz. Eğer sabreder ve takvâ gösterirseniz, muhakkak ki bu, (yapılacak) işlerin en değerlisidir.'

Zerkavi soruşturmayı yürüten savcıya şöyle diyor: Devlet, demokrasi adı altında insanları öldürüyor içkiyi, zınayı, yolsuzluğu yine demokrasi adı altında mübah kılıyor. Ve hak kelimesini haykıran herkesi devlet düşmanı sayıyor. Zerkavi ayrıca herşeyi yaratan Allah'a küfreden bir kimsenin yargılanıp-insanlar tarafından konulmuş kanunlarda- devlet liderine küfreden bir kimseden daha az cezaya çarptırıldığına işaret ediyor. Ve yargıca şöyle hitap ediyor: Allah aşkına ey Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden yargıç, öyleyse sizin rabbiniz kim? Ve devletin simgelerini delil gösteriyor: (Allah, vatan, kral). Sonra şöyle diyor: Allah bu simgeler içinde vatandan da kraldan da önde gelmektedir. Öyleyse nasıl oluyor da krala saldıranın cezası Allah'a saldıranın cezasından daha şiddetli oluyor? Sizin şeriatınızda Allah'ınız kim?

Sonra Zerkavi yargıca Resulallah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözünü hatırlatıyor: (Kadı 3'tür. İki ateşte biri cennettir. Ateşte olan kadılar; kadı hakkı bildiği halde ancak onun dışındakiyle hükmeder ve o ateştedir ve cahil kadıdır ki; hakkı bilmez ve ondan başkasıyla hükmeder, o da ateştedir. Hakkı bilen ve onunla hükmeden kadı ise cennettir). Zerkavi hakkı, yürürlükteki kanunların değil yalnızca İslam Şeriatının uygun bulunduğu şey olarak kabul ediyor. Yargıçların hidayete ermelerini istediğini belirterek, nişanların, rütbenin, yumuşak askeri elbiselerin Allah katında kendilerine fayda vermeyeceğini söylüyor.

Zerkavi ifadesini şu şekilde sonlandırıyor: 'zarar vermek için gizlice bize ne tuzaklar kurduğunuza önem vermiyoruz. Emir, Allah'ın emri ve hüküm de Allah'ın hükmüdür.' Burada mahkemenin kararlarına ve adaletine, hapse atılması yönünde alınan karara güvenmediğine, ayrıca da Allah'ın kendilerine geniş kıldığı, davetin ve Allah'ın kitabının öğrenildiği okullar haline geldiğine inandığı hapishanelerde Allah'a daveti sürdürmeye azmettiğine işaret ediyor. Bu mahkemeden insanların koyduğu kanunlar gereği çıkacak hiçbir kararın yargıçlara fayda getirmeyeceğini çünkü ölümlerinden sonra kudret sahibi Melik'in adalet mahkemesinde kendisiyle buluşacaklarını vurguluyor. (kıyamet gününe işaret ediyor).

Aşiretine Yazdığı Mesajı:

Ebu Musab El-Zerkavi, aşiretinin (Beni Hasan Aşireti) evlatlarına yazdığı mesajında ki; bu aşiret Ürdün'deki en büyük aşiretlerden biri sayılmaktadır; Ürdün yönetimindeki rejime karşı sert konumunu ortaya koymaktadır. Mesaj, yol gösterici ve teşvik edici nitelikte idi.

Zerkavi kendilerine seslenmesinin sebebini şöyle açıklıyor: kendisi kavmine rahmetli olan Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yolunda yürümeye çalışıyor ve onların hidayetini istiyor, onları Allahu Subhanehu ve Teâla'nın emirlerine itaat etmeye teşvik ediyor ve O'na asi olmamaları, emirlerine muhalefet etmemeleri gerektiği hususunda uyarıyor. Onlara yolları gösteriyor ve onun, kavmine ve aşiretine uyarıda ayrıcalık tanımasının yüce peygambere gönderilen ilahi emir olduğunu Allahu Teâla'nın şu sözleriyle açıklıyor: 'Yakın akrabalarını uyar'. Zerkavi bu noktada; aşiretinin evlatlarına yazdığı mesajı ile onlara nasihat etmek istedi (aşiret üyelerinden sapanların, doğru yola geri dönmelerine sebep olur diye). Onlara öncelikle ibadette Allah'ı bir tutmalarını (bu Allah'ın yaratıklarını yaratma gayesidir) nasihat ediyor, ibadetin yalnızca namaz, zekât, oruç ve hac ile sınırlı kalmadığını, bundan daha geniş ve kapsamlı olduğunu vurguluyor. Kulluğun başı ise; ibadette Allah'ı tek tutmaktır. Onları aralarında ülkelerdeki rejimlerin de bulunduğu tağutlara karşı uyarıyor. O rejimler ki; kanda, nikahta ve mallarda cahiliyeti tekrar hakim kıldılar. Cahiliyeti en çirkin ve bozuk suretiyle getirdiler.

Zerkavi, bu liderler hakkında; Allah'ın düşmanlarını veli edindikleri, aynı şekilde Yahudi ve Hristiyanlarla yardımlaştıkları, onların Müslümanların mukaddeslerini ve topraklarını gaspetmelerinde yardım ettikleri için böyle düşündüğünü ifade ediyor. Zerkavi, bu mesajında amcaoğullarını, Ürdün'ün güneyindeki Ma'an Şehri'nde Müslümanları Apache uçaklarıyla bombaladığı ve Ürdün'ün evlatlarını İsrail'i korumak için hapisanelere attığı, kendi söylediği şekliyle; maymun ve domuz torunlarının uykularını kaçıran tüm hareketleri söndürdüğü, Ürdün, İsrail ve sağlam surları için emniyet kapakçığı olduğu gerekçeleriyle Ürdün'deki yönetim rejimine karşı olmaya teşvik ediyor.

Zerkavi, Ürdün Kuvvetleri'nin Afganistan'da da tevhit ve cihat ehline karşı Haçlı güçlerinin yanında yer aldığına işaret ediyor. Ürdün rejimini, Irak'ın işgal edilmesi hamlesini destekleyip bunu sevinçle karşılayarak alkışlamakla ve Irak meselesinde Haçlılardan daha haçlı olup ülkeyi, bu savaşlarında istedikleri gibi kullanmaları için haçlılara açmakla suçluyor.

Zerkavi amcaoğullarına tağutun (Ürdün'deki yönetim rejimini kastediyor) işlediği suçlarda yalnız başına olmadığını, aksine zulmünde, suçunda ve yolsuzluğunda ona yardım eden ortak ve yardımcılarının olduğunu söylüyor. Her kim de ondan (tağuttan) öç almak isterse bu yardımcılar kendisini savunuyorlar. Zerkavi, Ürdün Ordusu'nu ve güvenlik güçlerini de efendilerinin cürümlerine ortak olmakla suçluyor. Amcaoğullarını onlardan da öç almaya teşvik ediyor.

Yönetim rejimini destekleyen ordu ve polis saflarında çalışan herkesten öç almak, Zerkavi'nin akidesinin önemli bir bölümünü teşkil ediyor. Nitekim Irak'ta onlara karşı savaş için çabaladı. Kendisine tabi olanlar, Zerkavi'nin Irak'ta Amerikan varlığının kökleşmesi için çalıştıklarına inandığı yeni Irak ordu güçlerine ve polis merkezlerine karşı onlarca fedai patlatma operasyonu düzenlediler. Zerkavi onları (Irak ordusu ve polisini) daima, işgal güçleri tarafından atanan geçici Irak Başbakanı'na işareten 'Allavi'nin Ordusu' olarak vasıflandırıyor. Zerkavi burada akrabalarına, tağutlara tabi olmamalarını tavsiye ediyor ve onları dinlerine dönmeye çağırıyor. Çünkü o (İslam dini), onların şerefi, izzetidir, Selahaddin Eyyübi'nin sancağı altında Hittin'e katılma şerefine ulaşan babalarının, dedelerinin şerefidir. Ve Kudüs'ü başka kabilelerden özgürleştirmeye katılanların şerefidir. Bugün, o toprakları koruyanların torunları sert bir kalkan olup Yahudi varlığı koruyor. Zerkavi şöyle ekliyor: *Bugün kabilemizin oğulları, Yahudi varlığı koruyan sağlam bir kalkan ve tağut ordusu, polisi, istihbaratı oldular. Onlar, İslam ve ehline karşı işlediği suçlarda tağutun*

ortağıdır. (Iraklı Müslümanları bombalamak için Beni Hasan mevkieinden çıkan uçaklara işaret ediyor.)

3- İslam Ümmeti'ne Mesajı

Bu mesajı, Irak'tan yayınlanan ikinci mesajı idi. Bu mesajı sesli idi. Ve başlığından kendisini İslam Ümmeti'nin lideri saydığı, İslami cemaatler anlayışına göre liderliğin veya emirliğin sürekli cihat çalışmalarının sonucunda geldiğine inanarak; kendisine direk hitap etme izni verdiği ve yolunun hatlarını çok erken bir vakitte çizdiği açıkça ortaya çıkıyor. Kendisini daha sonra Irak'ta mücahitlerin lideri olarak tanıyan Usame Bin Laden liderliğinde El-Kaide Örgütü ile birleştikten sonra bu hatları vücutlandırabildi.

İslam Ümmeti'ne yönelttiği sesli mesajının en dikkat çekici içeriği işgal güçlerini, Birleşmiş Milletler'i ve Mosad işbirlikçilerini hedef alan askeri operasyonları şu sözleriyle üstlenmesidir: *'Allah kesinlikle bizi onurlandırdı ve pek çok ülkede onların kafalarını kopardık, vücutlarını parçaladık. Bağdat'taki Birleşmiş Milletler, Kerbela'daki İttifak Güçleri, Nasıriyye'deki İtalyanlar, Halidiye Köprüsü üzerindeki Amerikan Güçleri, Bağdat'taki Şahin Otelindeki ve Cumhuriyet Kasrı'ndaki Amerikan istihbaratları, Reşit Otelindeki CIA, Halka'daki Polonya Güçleri, son olarak ki bu sonuncusu olmayacak; Cebel Lübnan Otelindeki İsraili Mosad ve diğerleri uzun bir listede yer alıyorlar.'*

Zerkavi bu mesajında General John Abizaid'in Felluje'de kurtulduğu suikastlara da işaret ediyor.

Fakir Zarka çocuğu Zerkavi, Amerika'nın Irak'taki korkulu rüyası oldu...

Bu mesajda Zerkavi kendisi ve eski Irak rejimi unsurları arasına ayırıcı bir sınır koyuyor. Onları, telef olmuş rejimin kalıntıları ve kafir Baas unsurları olarak nitelendiriyor. Onlarla bir alakası olmadığını vurguluyor: *(İşgalci güçlerin askeri operasyonların sorumluluğunu dağılmış rejimin üzerine atması, yalandan ve aldatmacadan başka birşey değildir. Bundan istenen, ümmetin savaşla etkileşmemesini sağlamaktır.)*. Bu aynı zamanda Baasçıların ve eski rejim unsurlarının da Irak direnişi'ne katılmaları fikrini, işgal güçlerinin tekrar ettikleri; Irak'taki direnişin liderliğini Baasçıların yürüttükleri söylemlerini çürütüyordu.

Zerkavi'nin: *'Kahramanlık, feda ve azim adına duyduğunuz herşey Allah'ın ihsanıyla sizin oğullarınızın ve dillerinin ve renklerinin farklılığına rağmen Kur'an'ın aralarını yumuşattığı, tevhid kelimesinde birleştirdiği muhacir ve ensarın yaptıklarıdır.'* cümlesinden Arap ve yabancı Müslüman savaşçıların Iraklıların yanında direnişe katılmalarını onayladığı çıkarımını yapıyoruz. Onları dillerinin ve renklerinin farklılığına işaret ederek muhacirler ve ensara benzetmesi Arap olmayan İslami savaşçıların direnişe katıldıklarını göstermektedir.

Zerkavi, mesajında Amerika'nın Irak'ı işgalinin ardındaki hedeflerine dair siyasi stratejik bir analiz sunarak şöyle diyor: *'Amerika, filolarını İslam topraklarına birçok hedefini gerçekleştirmek için getirdi. Bunların arasında; İslam topraklarının servetlerini, hazinelerini ve hayırlarını aşırı arzulaması ve İslam kelimesini yükseltmek için cihada çağıran; tırmanan İslami dalga kendisini korkuttuktan sonra ümmetin prensiplerini değiştirmek istemesi yer alıyor. Ayrıca gömülü kin, tarihi düşmanlık, Tevrat'taki kehanetlerden besin alan; genel olarak Müslümanlara özel olarak da Irak ve ehline karşı duyulan dini tutuculuk yer alıyor. Özellikle Irak çünkü onların kehanetlerine göre Irak şer, zina ülkesi ve İsrailoğullarına birinci düşman ülkedir. Bu nedenle kehanetleri; Irak'ın adamlarını öldürmeyi kadınlarına da tecavüz etmeyi emrediyor'.*

Zerkavi Amerika'nın Irak'ı işgalinin hedeflerini açıklamaya, bu işgalin İsrail'in güvenliğini sağlamakla ilgisinin olduğunu söyleyerek devam ediyor ki; bu güvenliğin sağlanması İsrail'i tehdit etmesi mümkün tüm tehlikelerin ortadan kaldırılması yoluyla olmaktadır. Bu noktada Siyonistlerin, siyasi, ekonomik ve istihbari alanlarda Irak'ın içine sızmalarına işaret ediyor *(Kerkük'ün ortasında Adnaniye Caddesi'nde oturan, Sünnilerin rumuzlarını ve kadrolarını hızla tasfiye etmeye çalışan Mossad'a tabi suikast fırkalarını işbirlikçi Celal Talibani'ye sorun. Bu fırkalar şu an Bağdat'ta güçlü şekilde mevcuttur.)*

Zerkavi'nin dediğine göre işgalcinin bir diğer hedefi; büyük Arap ülkelerinin bağlantılarını kesmeye çalışmak ve onları parçalayarak zayıf devletler kurmaktır. Bunların aralarında Amerika'nın velayetine boyun eğecek mezhepçi devletler de filizlenecek. Zerkavi'nin mesajında gelen en dikkat çekici noktalar arasında, Sünni Müslümanların, Amerika'nın gerçek düşmanı olduğuna işaret etmesidir. Bâtini fırkaların ümmetin zayıf noktaları olduklarını, başlarında da Rafizilerin geldiklerini (Burada Şiileri kasdediyor), onların İslamla hiçbir şekilde bağlarının olmadığını söylüyor : *'İslam Ümmeti'nin bilmesi gerekir ki; Şiilik İslamla ancak Yahudilik ve Hristiyanlığın, 'Ehli Kitap' ismi altında birleştikleri kadar birleşebilir; kitabın tahrif edilmesi, sahabelere küfür edilmesi, müminlerin analarının namuslarına laf atmaktan İslam ehlini kâfir saymaya, çeşitli şirklere ve hurafe örneklerine, batıl inanca, saptırıcı masallara kadar hepsi Şiilikte mevcuttur.*

Zerkavi'nin Şiilere karşı konumu yeni değildir. Önceden de Kerbela ve Nəcəf'te, mücahitlere karşı yapılan savaşta, onları Sünnilerin kepezeleriyle birlikte Amerikan güçlerinin en ön saflarına geçmekle suçladı. Bu nedenle de Şiileri hedef alan birçok operasyon düzenledi. Zerkavi, Şiilere ellerini Sünni camilerden kaldırmadıkları, yine ellerini Ehli Sünne'nin kanlarına bulamaktan, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in namusuna dil uzatmaktan vazgeçemedikleri, İslam ehline karşı düşman Haçlılara, Yahudilere yardım etmekten çekinmedikleri sürece, elini onlardan çekmeyeceği vaadinde bulunuyor.

Zerkavi Amerika'nın, Irak'ın kuzey ve güneyinde iki özerk yönetim bölgesi yapmaya çalıştığı görüşünü taşıyor. Hem güneyde hem de kuzeyde birer devlet oluşturma girişimleri olduğunu söylüyor ve Ehli Sünne'yi de aleyhlerine kurulan komplolara karşı suskun kalmalarından ötürü ayıplıyor : *(Tüm bunlar oluyor ve Ehli Sünne ümmeti uyuşturup yalnız bırakan, sözde hikmete davet eden yalancılar ve kötülük âlimleri yüzünden uyuyorlar)*

4- Irak Karzayi'si Hükümeti Karşısındaki Konum

Zerkavi bu sesli mesajında, Irak'taki işgal güçlerinin şekillendirdiği geçici İyad Allavi Hükümeti'ne karşı konumunu ortaya koyuyor. Bu konumu, -Amerikan işgal güçlerinin Afganistan'a saldırdıktan sonra oluşturduğu Hamid Karzayi Hükümeti'ne işaret ederek -; hükümete Irak Karzayi'si ismini vererek özetliyor. Zerkavi'ye göre Amerika, şu hedeflerini gerçekleştirebilmek için Irak'ta da aynı senaryoyu uygulamaya çalışıyor:

Ümmetin soyulması, servetlerinin yağmalanıp köle edilmesi yabancı kafir yönetimin elinde olacağına, bu görevin renk, dil olarak bu ümmete tabi münafıkların elinde olması daha iyidir. Tecrübeler onlara şunu kanıtladı ki; İslam ümmetine karşı en etkili silah, direk olmayan sömürüdür.

Amerikan seçimlerinin sıcaklığının hızla yükselmesiyle kovboyun-Bush'un- hayali bile olsa birşeyler yapması gerekir. İşte ümmetimizin meseleleri, seçim kozlarına indirgeniyor. Yani Amerikan Başkanı George Bush bununla, yerel kamuoyunu ve Amerikan seçmenini, işgalci güçlerin Irak'ta düzeni, yapılanmayı tekrar sağladığı, 2005 yılının başında demokratik hür seçimleri düzenleme gayretinde Irak halkını temsil eden bir Irak Hükümeti kurabildiği görüntüsü vererek Irak'taki tecrübenin başarılı olduğu yönünde aldatmak istedi.

Zerkavi mesajında: *'Biz Allah'ın kelimesinin en yüksek ve dinin tümünün Allah'ın olması için cihat ediyoruz.'* *'Ölçülerimiz ve hükümlerimiz Kur'an'dandır. Amerikalı Müslüman sevgili kardeşimizdir. Kafir Arap ise onunla aynı rahmi bile paylaşırsak kanlı düşmanımızdır.'* diyor ve ümmetin zilleti ve alçaklığı kabul ettiği, ırkdaş münafıkların elleriyle sabahının çalındığı önceki yüzyılın tekrarlanmayacağına, bu tecrübenin İslam ülkelerinde tekrarlanmasına izin vermeyeceğine, aynı şekilde bundan sonra yabancı kafir ve mürted Arap arasında halifelik dönene ya da onun uğruna ölene kadar hiçbir fark görmeyeceğine işaret ediyor.

Zerkavi buradan yeni Iraklı askerler ve polis hakkındaki görüşüne geçiyor. Onların, mübarek cihatta umutları yıkmalarına izin vermeyeceğini vurguluyor. Bu nedenle onlara -kendisinin dediği gibi- Kur'an hükmüyle hükmetti: *'Doğrusu Firavun ve Haman ve askerleri hatalı idiler.'* Onlara ilahi kaderin uygulanacağını şöyle açıklıyor: *'Onu ve askerlerini yakaladık ve onları denize attık.'* Bu da Zerkavi'nin ve cemaatinin üstlendiği, Iraklı polis merkezlerini, Irak ordusunu hedef alan, neticesinde yüzlercesinin öldüğü onlarca operasyonunun sebebini açıklıyor.

Zerkavi bu mesajında Irak geçici başbakanı İyad Allavi'ye yöneliyor ve ona harfiyen şöyle diyor: *Sana gelince Allavi..afedersin demokratik yolla seçilmiş Irak Başbakanı!, sana demlenmiş bir zehir, kesici bir kılıç, ölümün rüzgarı ve kokusuyla dolu bir bardak hazırladık. Sana hazırladığımız birçok iyi planlanmış tuzaktan kurtuldun. Ancak sana vaad ediyoruz ki; seninle devreyi sonuna kadar götüreceğiz. Sana da Azzeddin Selim'e içirdiğimiz bardaktan içirene kadar yorulmayacağız ve usanmayacağız.* (Burada Geçici Yönetim Konseyi Başkanına düzenledikleri suikaste işaret ediyor.)

Aynı mesajda Zerkavi, Amerikalıların geçici Irak Hükümeti ile birlikte dokudukları iddialara da cevap veriyor. Amerika bu iddialarında Fellujelilerin, şehrin kapılarında heder olmuş şereflerinin intikamını almak için Zerkavi'yi barındırdıkları suçlamalarında bulunarak aslında; aralarında aşiret şeyhlerinin de bulunduğu bazı işbirlikçilerle yardımlaşarak; şehrin erkeklerini zelil etmek ve kadınlarının da ırzlarına geçmek istiyordu. Zerkavi ise kesinlikle Felluje'de olmadığını, ülkenin her yerinde ve tüm topraklarında; kardeşlerine misafir olarak gezdiğini vurguluyor.

'Mücahitlere Tavsiye' Başlıklı Mesajı:

Zerkavi, mücahitlere tavsiye mesajında tarihin tekerrür ettiğini, olayların mantığının asırlar geçmesine karşın değişmediğini belirtiyor. Şahıslar, oyuncular değişse, aletler gelişse de çatışma hikâyesi tek ve Zerkavi bu hikâyeyi 'hakkın batıla karşı savaşı' olarak özetliyor. Zerkavi, İslam'ın; küfre, cahillere ve değneği ortasından tutan zayıflara(kararsızlara) karşı savaştığını düşünüyor.(Burada işlerini ve sonlarını küfür güçlerine teslim ettiklerine inandığı

Arap ve İslam hükümetlerine işaret ediyor). Bunu da sadece dünyayı ahirete tercih ettikleri için yapıyorlar. Zerkavi, bozgun zamanında bayrağı sadece rabbanilerin taşıdıkları ve boyun eğenlerin zamanında yalnızca onların dik durdukları, aralarından hiçbirinin dönmediği, dünya onları tek bir yaydan atsa bile kızgınlıklarının ancak dinleri için olduğu görüşünü taşıyor.

Zerkavi ümmeti olan İslam ümmetine şöyle hitap ediyor: *'Kesinlikle ölçü de bardak da taşıtı, , zalimler haddi aşılar, topraklarımızda zulmü yaydılar, kurtlar bize karşı cüret eder oldu... Hatta köpekler.'*

Zerkavi, kendisine tabi olanlara, düşmanın ve silahlarının çokluğundan, şer güçlerinin Müslümanlara karşı gruplaşıp toplanmalarından ve Müslümanların bazılarının bazılarını yalnız bırakmalarından korkmadığını vurguluyor. Gevşeklik, zayıflık, rehavete kapılma ve günahların çokluğu Müslümanlar'a isabet ettiğinde onların kendi nefislerinden korkuyor.

Kendisine tabi olanlara hatırlatmak ve vaaz etmek için buna, Uhud Gazvesi gününde olanları örnek veriyor. *'Düşmanın sayısı Müslümanların sayısından 3 kat fazla idi. Allah günün başında onlara zafer verdi. İsyan ettiklerinde onlara günün sonunda bela verdi.'*

Zerkavi'nin Fikrinin Konuşma Kültüründeki Ana Hatları

Zerkavi'nin yazılı ve sesli hitap kültüründen yola çıkarak İslami ve siyasi söylevinin doğasını anlamaya ve daha sonra onlara göre tavırlarını aldığı akide ve fikirlerine ulaşmaya çalıştığımızda, tüm mesaj ve hutbelerinde birçok ortak kısmın olduğu ortaya çıkıyor. Bu da net bir şekilde hedeflerine; akidevi, siyasi ve askeri yönlerden stratejisine açıkça ışık tutuyor.

Kur'an ayetlerini, Nebevi Hadisleri ve Din Âlimlerinin Görüşlerini Delil Göstermesi

Ayetler ve hadisi şerifler Zerkavi'nin hiç bir mesajı veya hutbesinde eksik olmuyor. Genelde grubunu Kur'an ve hadisleri rehber alan dini bir örgüt yapmak ve izlediği yolun, gidişatının ve fikirlerinin doğruluğunu ispatlamak için onlara (Kur'an ve hadislere) başvuruyor. Mesaj ve hitaplarında, tüm fikir, ifade ve görüşleri hedeflediği kişilere ulaştırabilmek için Kur'an ve hadislerin kullanımını artırıyor. Bu şekilde; yaptığı her işte Kur'an ve sünnetten yola çıkıyor itibari ile karşısındakini ikna edip etkilemeye çalışıyor. Bundan daha ziyade Zerkavi, İslami bir şahıs olması nedeniyle akranlarından ya da görüşlerinde, fikirlerinde ve inançlarında Kur'an ayetlerini, hadisleri senet olarak daha önce kullananlardan pek de ayrılmıyor. Bunun için bütün mesaj ve hutbeleri, Kur'an ve hadis senetleriyle, sahabeyi kiramın (Allah onlardan razı olsun), farklı zamanlarda ve asırlarda Allah'ın razı olacağı şeyleri en iyi bilen, işin ehli olduklarına inanılan din âlimlerinin sözleriyle dolup taşmaktadır.

İslam Devleti Kurulmasının Zorunluluğuna İmanı

Zerkavi, dini bentleri çokça delil olarak getirmekle İslam devletinin ya da İslam Halifeliği'nin kurulması kesin sonucuna ulaşmayı istedi. Mücahitlere tavsiyeleri aracılığıyla da anlıyoruz ki; Zerkavi, İslam devletinin kurulmasının kesin, ilahi bir vaat olduğuna inanıyor. Zerkavi kendisine tabi olanları, münafıkların ve Allah'a giden yolu kesicilerin dedikleri; 'istedikleri birşeyi gerçekleştirmeleri mümkün değildir, İslam Halifeliği hatta İslam devletinin

kurulması mümkün değildir çünkü bu, hayale daha yakın bir durumdur' şeklindeki sözlerini dikkate almamaya teşvik ediyor. Kendisine tabi olanlara Allahu Teâla'nın şu sözlerini hatırlatıyor: 'Münafıklar ve kalplerinde bir hastalık bulunanlar: 'Şunları dinleri aldattı' diyorlardı. Oysa her kim Allah'a dayanırsa, bilsin ki, Allah üstündür, hikmet sahibidir.' Ve onlara şöyle diyor: 'Allah, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i sahih hadiste müjdelediği gibi Müslümanlara Roma'yı açacak.' Zerkavi şu sözünü Allah'tan bu hadistekinden daha fazla zafer bekliyor: 'Allah'tan Beyaz Saray'ı, Kremlin ve Londra'yı açmasını niyaz ediyoruz. Bizimle beraber Allah'ın vaadi var: 'Allah içinizden, iman edip de salih ameller işleyenlere, muhakkak onlardan öncekileri halife kıldığım gibi onları da yeryüzünde halife kılacağım, diye vaad etmiştir.'

Na var ki Zerkavi, halifeliliğin ya da İslam devletinin kurulmasının vaktini belirleme imkânının olmadığı görüşünü taşıyor. Çünkü bu onun görevi değil. Onun görevi din için çalışmak, şeriatı savunmak ve bunun için elinden geleni yapmak, tüm çabayı sarfetmektir. Sonuçlara gelince orası, Zerkavi'nin dediği gibi kudretli ve ulu Allah'a kalmıştır. Ebu Musab, nefisini Allah'a satan bir Müslüman'ın önünde, satılmış olanı satın alana teslim etmekten başka bir seçenek olmadığını vurguluyor. Müşteri satılanı aldığı anda ona istediğini yapar, onu istediği yere koyar, hatta isterse hapis haneye bile koyar. İsterse ona en güzel elbiseyi giydirir, isterse onu sadece avret yerlerini örtecek şekilde çıplak bırakır. İsterse onu zengin, isterse de muhtaç fakir yapar. İster onu asıp idam eder ya da düşmanını ona musallat ederek onu öldürtürüp cesedine işkence yaptırır.

Zerkavi'nin müjdelediği İslam devleti; kanunlarını Allah'ın kitabından alıyor. Zerkavi, kanun koyucu olarak ister âlim, ister hâkim, ister, parlamenter ya da aşiret şeyhi olsun; Allah'tan başkasını tanımıyor. Allah'ın şeriatı dışındaki medeni- insanların koydukları- kanunlara göre çalışan herkesi Allah'a şirk koşturmuş sayıyor. (yargılanması esnasındaki ifadesinde geldiği gibi) Zerkavi, İslam devletinin kurulmasının yakın olduğu çıkarımını yapıyor. Ümmete gönderdiği mesajında da Amerika'nın, yükselen, İslam kelimesini yüceltmek için cihada çağıran; tırmanıştaki İslami dalga, kendisini korkuttuktan sonra filolarını İslam topraklarına getirdiğine yani İslam devletinin kurulmasının yakın olduğunu düşmanların sezdiğine işaret ediyor.

Tevhide ve İslam Dininin Değerlerine Bağlılığa Daveti

Zerkavi İslam Devleti'nin kurulmasının zorunluluğuna inanıyor. Bunun akidevi olarak temel unsuru da tevhidin esas alınmasıdır. Zerkavi tüm hutbelerinde ve mesajlarında tevhidin ve İslam dininin değerlerine bağlılığın önemini; 'tüm insanlar için güvenilir bağ, can simidi' ibarelerini kullanarak vurguluyor. Tevhit, Zerkavi'nin tüm mesajlarında ve hutbelerinde de belirttiği gibi sadece namaz, oruç, zekât gibi farzların eda edilmesi değil aksine yaratıcının dışındaki yöneticileri, yetkilileri ve veli emirleri tanımamak, onlara güvenmemektir. Zerkavi'nin dediğine göre; onlar insanları İslam şeriatına ters düşen herşeye yönlendirip onları, haktan uzaklaşmaya zulmü, batılı ve ahlaksızlığı yüceltmeye teşvik eden tağutlardan başka birşey değildir. Bu çıkış noktasından hareket ederek -ona göre- tevhit; öncelikle bedeli ve sonucu ne olursa olsun, ümmetin tağutları, sultanları, liderleri hakkında, işin bitiminde Allah'ın rızasını kazandıracak hak sözün söylenmesi üzerine kurulmalıdır. Bu esas üzerine Zerkavi, hükümetlerin koydukları medeni kanunların ve anayasaların hiçbirini tanımıyor. İslami şeriatın tüm dünya sorunlarına çözüm getiren, alternatif olmayan bir örnek olduğuna inanıyor. Tüm insanların sonlarının ölüm ve ölmeyen yaratıcının önünde durmak olacağı noktasından hareket ederek işin sonunda insanların koydukları tüm kanunlar ve öğretilerin de öleceğini, Allah'ın şeriatı ve kanunundan başka birşeyin kalmayacağını düşünüyor.

Buna örnek; Zerkavi yargılanması esnasında yargıca şöyle hitap ediyor:

'Muhammed Fadıl, El-Senhuri gibi kanun koyucularınıza bir bakın, neredeler şimdi? Onlar toprak tabakaları altındalar..Ya Allah, ne kadar garip, sizin kanun koyucularınız ölüyorlar ancak bizim kanun koyucumuz, hakimimiz olan Allah yaşıyor ve ölmez.'

Tüm hutbe ve mesajlarında onayladığı üzere Zerkavi, davet ve tevhide sarılması, İslam değerlerini koruması ve ona ters düşen herşeyi reddetmesinin, kavminin evlatlarınınca - yani kendisini kovalayan resmi birimlerce- kendisine savaş açılmasına neden olduğuna inanıyor. Onları, İslam düşmanlarının ellerinde; İslam'ın değerlerini, sembollerini ve ahlakını parçalamak için kullandıkları birer alet kabul ediyor. Maruz kaldığı herşeye rağmen Zerkavi, Müslümanlar'a gevşeklik ve günahların çokluğu isabet ettiğinde, kendi nefislerinden başka birşeyden korkmadığını vurguluyor.

Savaşmaya Teşvik Edici Davetler

İslam devletinin kurulmasının gerçekleşmesi, Zerkavi'nin kanaatine göre; azimli çalışmaya ihtiyaç duymaktadır. Bunun için de tüm hutbe ve mesajları, İslam Ümmeti'nin, Amerika ve Siyonist varlık ya da bazı mesajlarında isimlendirdiği gibi İslam düşmanları tarafından büyük zorluklarla karşılaştırıldığı şu anki aşamanın ana hatlarının çizilmesinde rollerini almaları için genel olarak İslam Ümmeti'ni, özel olarak da kendisine tabi olanları açıkça teşvik edici davetler içeriyor. Zerkavi, Batı ve İslam arasında geçen çatışmanın, - İslam kelimesini en yüksek yapmak için cihada çağıran tırmanıştaki İslami dalga kendisini korkuttuktan sonra- düşmanın gerçekleştirmeye çalıştığı büyük hedefler nedeniyle olduğuna inanıyor. Aynı şekilde bu çatışma (*gömülü kin, tarihi düşmanlık, Müslümanlara karşı Tevrat'taki kehanetlerden gıdasını alan dini fanatizm mirasını da taşıyarak geldi.*) Zerkavi'nin teşvik edici davetleri sadece ümmet ve İslam düşmanlarına karşı olmakla sınırlı kalmıyor. Onun bu daveti, Batı'nın elinde istediği gibi kullandığı bir aletten daha fazla bir şey olmadıklarına inandığı; bazıları Yahudi ve Hristiyanlara yardım edip onları veli edinen, onlara Müslümanların mukaddeslerini ve topraklarını gaspetmede yardımcı olan Arap rejimlerini ve düzenleri de kapsıyor.

Zerkavi, aşiretinin oğullarına (Ben-i Hasan) hitap ettiği mesajında, amcaoğullarını Müslümanları Ma'an'da Apache helikopterleri ile bombalamış olmasından, İsrail'in güvenliğini sağlamak için ülkenin evlatlarını hapisaneye atmasından ötürü Ürdün'deki yönetim düzenine karşı ayaklanmaya teşvik edici rol oynuyor. Ürdün'ü, İsrail'in ve sağlam surlarının güvenlik tıkaçı olarak görüyor. Aynı şekilde amcaoğullarını, rejimin tüm yaptıklarına ortak ve yardımcı olmaları sebebiyle Ürdün'deki tüm emniyet birimi ve istihbarat üyelerine karşı da teşvik ediyor. Amcaoğullarını, hepsinden intikam almaya çağırıyor. İşgal güçleri tarafından tayin edilen Irak Hükümeti'ne, tüm İç Güvenlik ve Irak Milli Koruma Güçleri'ne karşı teşvik edici rol oynayarak, aynı davetleri Irak'ta da tekrar etti. Teorik kanaatini fiile dökmek için Irak Polis Merkezi'ni hedef alan birçok operasyon düzenledi. Yani Zerkavi'nin inandığı bir şey, evraklarda ve fikirlerde hapis kalmaz. Aksine pratik uygulamaya doğru yolunu alır. Burada fikirlerinin ve kanaatlerinin takip edilmesi ve araştırılmasının önemi yatıyor.

Zerkavi'nin (savaşmaya) teşvik edici davetleri Irak'taki Şiileri de kapsadı. Onları birkaç kere, ellerini camilerden çekmedikçe ve yine ellerini Sünnilerin kanlarına bulamaktan vazgeçmedikçe rahat bırakmayacağına dair tehdit etti. Zerkavi, Şiileri çeşitli İslam taifelerinden bir taife olarak tanımıyor. Aksine Şiiliği İslamla asla bir alakası olmayan bir din olarak görüyor. Zerkavi bu kanaatini de pratik hayata döküyor. Öyle ki; ikinci karısının babasının sürdüğü patlayıcı yüklü ambulans arabasının inficarı neticesinde,

Necef'te İmam Ali Bin Ebi Talib Türbesi'nin yakınında gerçekleşen Irak'taki İslami Devrim Yüksek Konseyi Lideri Muhammed Bakır Hakim suikastını üstlendi. Aynı şekilde Şiiler'e karşı Kerbela ve Bağdat'ta düzenlenen başka operasyonları da üstlendi.

2 - Cihada Daveti

Taraftar toplama olayı olan teşviği Zerkavi'nin pratik bir adımı izledi. O da cihada davetti. Mücahitlere tavsiyelerinde Zerkavi, kendisine tabi olanlara, İslam uğrunda şehadete kadar cihada katılma teşviklerini yoğunlaştırdı. Çünkü o, dünyanın da ahiretin de hayırıdır. Terkedilmesi halinde hem dünyada hem de ahirette hüsrana uğranılacağına Allahu Teâla'nın şu sözleriyle işaret ediyor: *'De ki: Bizim ya gazi yahut şehit olmamızdan, o iki güzel âkibetten birine uğramamızdan başka bir şey mi gözetmedesiniz?'* Yani ya zafer ya şehadet. Mücahitlerden kim yaşarsa ona dünyanın sevabı lütfedilir ve daha da önemlisi ahiretin sevabının güzelliği verilir. Kim ölür ya da öldürülürse cennete gider.

Zerkavi, Resulallah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözünü hatırlatıyor: *'Şehide 6 haslet verilir: Daha kanı damlar damlamaz bütün hataları bağışlanır. Cennetteki yeri gösterilir. Yetmiş iki huri ile evlendirilir. Büyük dehşet gününün (kıyamet) sarsıntısından ve kabir azabından emin olur. Başına dünya ve içindekilerden daha değerli olan vakar tacı giydirilir ve yakınlarından 70 kişiye şefa'at eder.'* Resulullahın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu hadisini de söylüyor: *Cennette 100 derece vardır. İki derecenin arası yer ve gök arası kadardır. Allah bu dereceleri, yolunda cihat eden mücahitler için hazırlamıştır.'* Bu, cennette cihat ehlinin 50 bin senelik yüksekliği.

Zerkavi cihat ve Allah yolunda şehadet hakkında birçok görüşe de işaret ediyor. Bunların arasında Şeyhulİslam İbn Teymiye'nin şu sözleri de yer alıyor: *'Gönüllü olarak yapılanlar arasında cihattan daha efdali yoktur ve o, hacdan da, oruçtan da, nafile namazdan da daha üstündür. Cihatta nöbet tutmak, Mekke'ye, Medine'ye ve Beytül El-Makdis'e yakın olmaktan daha faziletlidir.'*

Zerkavi, mücahitlere içinde bulundukları sıkıntıdan ötürü Allahu Teâla'ya şükretmeleri gerektiğini, bu büyük zorluğun aslında Allah'tan büyük bir nimet olduğunu ve bu fitnenin, içinde çok büyük bir nimet barındırdığını söylüyor. Sonra şöyle diyor: *"mühacir ve ensardan ilk öne geçenlerden olan; Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve diğerleri, bu zamanda bulunsalardı en iyi işleri bu mücrim kavme karşı savaşmak olurdu"*. Zira bu noktada kendisini ve kendisine tabi olanları, Allah kendilerine Irak'ta kâfirlerle savaşmayı lutfettiği ve İslamı savunma, düşmanların hilelerine karşılık verme fırsatı bahsettiği için şanslı sayıyor. Çünkü din, -onun dediği gibi- ancak azimli adamlarla yükselir, asla mazeret arayanlar ve gevşeklerle değil. Güçlü din ancak adamların güçlülerinin omuzlarında yükselir.

Zerkavi, mücahitlere tavsiyelerinde - onun zamanında Tatarların, münafıkların ve Müslümanlardan diğerlerinin gruplara ayrılmasını vasıflandırırken- Şeyhulİslam'ın şu sözlerine işaret ediyor:

'Bu fitne insanları 3 fırkaya ayırdı:

Taifetul Mansura (Zaferli Fırka): Onlar, bu yolsuz kavmin mücahitleri.

Muhaliif Grup: O kavim –Tatarlar ve Münafıklar- ve onların yanında yer alan İslam'a nispet edilen budalalardır.

Caydırıcı (cihattan alıkoyan) Fırka: Bunlar ise doğru Müslüman olsalar da cihada gitmeyip oturanlardır. Kişi, kendisinin zaferli ya da muhalif ya da yalnız bırakan gruptan mı olduğuna baksın çünkü dördüncü bir kısım yoktur.'

3-Zaferin Kesinliğine İnancı

Zerkavi, mücahitlere nasihatinde Müslümanlar için zaferin gelmekte olduğu müjdesini veriyor. Bunun da Allah'ın bir sünneti olduğunu söylüyor : *'Daha önceden gelip-geçenler hakkında (uygulanan) Allah'ın sünnetidir. Allah'ın sünnetinde kesin olarak bir değişiklik bulamazsın.'* Zerkavi şöyle ekliyor: *'Allah'ın zaferi bilinmeyen bir vakte kadar gecikebilir ve bu duruma hezimetler, Müslüman saflarında yaralanmalar eşlik edebilir.'* Bu nedenle mücahitlerin verdikleri kayıpları doğal görüyor. Bedeli ne kadar pahalı olursa olsun zaferin gerçekleşmesi için bunların olması gerektiğine inanıyor. Aynı zamanda zorluklar içinde iken sabır da gerekiyor. Çünkü zafer sabırla, ferahlık tasa ile, kolaylık zorluktur. O, -söylediğine göre- sonunda zaferden emin. Çünkü Allah bir zaman sonra olsa bile vaadini yerine getirecek, askerlerine zafer kazandıracak.

Zerkavi buna, Şafii'nin bir adam kendisine gelerek; *'Ey Ebu Abdullah, bir adam için hangisi daha iyidir; güç ve iktidar sahibi kılınmak mı yoksa imtihan edilmek mi?'* sorusunu yönelttiğinde verdiği cevabı örnek gösteriyor. Şafii bu adama şu şekilde cevap vermişti: *'İmtihan edilmeden güç ve iktidar sahibi kılınılmaz.'* Allah, Nuh'u (a.s) , İbrahim'i (a.s.), Musa'yı (a.s), İsa'yı (a.s), Muhammed'i (şav) imtihan etti. Sabrettiklerinde onları güçlü kıldı. Hiçbir kimse bu acıdan kurtulacağını zannetmesin.

Zerkavi, zaferin iman, ihlas ve salih amel bir araya gelmedikçe gerçekleşmeyeceğine inanıyor. *(Bu Allah'ın vaadidir, Allah vaadinden dönmez.)* Bu nedenle Müslümanların Allah'ın iradesine, kullarını tabi tuttuğu imtihanlarına iman etmeleri, Allah hakkında kötü zanda bulunmamaları, düşmanın çokluğuna ve donanımına bakmamaları, bazı Kur'an ayetleriyle delillendirdiği; Allah'ın vaadini unutmamaları gerekir: *'Allah, şüphesiz ben ve peygamberlerim galip geleceğiz, diye yazmıştır.'* *'Kim Allah'ı, O'nun resulünü ve müminleri dost edinirse, (iyi bilsin ki) Allah'ın taraftarları galip geleceklerdir.'* *'Müminlere yardım etmek de bize düşer'* *'Allah sizden iman edip salih amel işleyenlere, muhakkak onlardan öncekileri halife kıldığım gibi onları da yeryüzünde halifeler kılacağım. Onlar için razı olduğum dinlerini hakim kılacağım. Korkularından sonra onları güvende kılacağım ki bana ibadet edip hiçbir şeyi şirk koşmasınlar diye vaad etmiştir.'*

Din Âlimlerini Eleştirmesi :

Zerkavi, birçok din âlimini, Müslümanları kâfirlere karşı savaşa teşvik etmeleri zorunlu iken; İslam'da önderlik rollerini terketmek ya da eksik yapmakla, herkesin Allah yolunda cihat bayrağını taşımasını, Allah düşmanlarına karşı cihadı zorunlu kılan; kendilerini çevreleyen tehlikeler hususunda aydınlatmamakla sorumlu tutarak şöyle diyor: Âlimler meydana terkettiler ve topluluğun liderliğinden çekildiler. Allah için canlarını harcamak onlara zor geldi. Âlimler bununla da yetinmediler. Zerkavi'nin görüşüne göre tüm kusuru mücahitlerin üzerine atmaya koyuldular. Sesleri ancak siyaset, basiret ismi altında mücahitlere husumet yaparken duyulmaktadır. Bu da hezimetin fihkidir.

Zerkavi, ümmetin âlimlerine işareten: *'Annelerinin göğüslerinden zillet sütünü emdiler !! onlar -kendilerini- nasıl değiştirecekler ki? Nasıl dönüştürecekler ki? Fıkıh kisvesi altında bu gerçeği örtüyorlar ve onu hikmet elbisesiyle süsleyerek sunuyorlar'* diyor.

Zerkavi, Amerikalı rehine Berg'in kesilmesi operasyonunu -bu operasyonu kendi eliyle düzenlemişti- 'Batı'da İslam'ın imajını karalıyor' gerekçesiyle kınayan bazı din âlimlerinin konumlarını doğru bulmuyor ve şöyle diyor: *'Bazı araçlar, bu kâfiri kurtarmaya çalışarak*

bize istediğimiz paraları bahşettiler ancak biz cihadı sürdürmek için paraya acil ihtiyacımız olmasına karşın kardeşlerimizin ve ümmetimizin intikamını almayı tercih ettik.'

Zerkavi boğazlama olayını, ancak eskiden beri süregelen emri tekrar canlandırma ve raşidlerin yoluna uyma olarak görüyor ve çok rahmetli, çok şefkatli Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözüne işaret ediyor: *'Sizlere boğazlama ile geldim'*. Böylece Kureyş kavminden küstah, kasvetli kalpler ondan ürktüler. Ona saygı duyup ondan korktular. Onu razı etmeye ve şefkatini kazanmaya çalışır oldular. Oysa öncesinde onunla alay edip dalga geçiyorlardı.

Bu noktada şu söylenebilir ki; Zerkavi, bu âlimler İslam ülkelerinde; Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da, Endonezya'da ve diğerlerinde olanlar karşısında hiç bir kıpırdama göstermedikleri gibi, kendilerine ağlamaktan, feryat etmekten, barışçı gösterilerde bulunup, üzülp kınamaktan başka bir yol seçmedikleri sürece, bir görüşü İslam dünyasındaki din âlimlerinin birçoğu ilân etmiş de olsa, kanaatine aykırı düşen görüşlerin tümüne karşı geliyor.

Bu nedenle Zerkavi boğaz kesme eyleminden kendisine, tüm kaçırılanlara uygulanacak bir yol çizdiğini, küfür ve işgal güçlerinin çiğnediği Arap ve İslami şerefintikamı olarak; özellikle de Ebu Greyb'de ortaya çıkan skandallardan ve ihlallerden sonra, mal karşılığında değiştirilmelerine (esirleri serbest bırakmamaya) asla razı olmayacağını vurguluyor.

Zerkavi, özel oturumlarında, Amerikalı ve Güney Koreli esirlerin boğazlarının kesilmesinden sonra başını kaldıramaz olduğu açıklamasında bulunduğu için Irak'taki Müslüman Âlimler Heyeti Genel Sekreteri Haris Eddari'ye de saldırıyor.

Ona şöyle hitap ediyor: *'Bundan önce zannediyordum ki sen, evinin sadece birkaç metre uzağındaki Ebu Greyb Hapishanesi'nde ırzlarına geçilen kızkardeşlerine yardım etmekten aciz kaldığın için utancından bir kabir kazacak ve ölene kadar içinde yatacaksın. Ancak maalesef böyle bir şey olmadı.'*

Zerkavi, Rafizilere (Şiileri kasdediyor) dostluk ipi uzatmaya çalıştığı için Şeyh Eddari'ye saldırılarını şu sözleriyle sürdürüyor: *İslam'ın rumuzlarını işbirlikçilikle suçladığında gerçekten İslam ehline zorluydun; ancak sen Rafizilerin -Şiilerin- karşısında o kadar masum bir kuzu oldun ki camilerimizin, üzerine bina yapılabilir taşlar olduğunu iddia ederek onlara bağışladın.*

Arap - İslam Rejim ve Hükümetlerine Karşı Düşmanca Konumu:

Zerkavi, mesajlarında ve hutbelerinde, objektif ve subjektif koşulların gerektirdiği önceliklerle uyumlu olarak bazılarını bazılarının önüne geçirerek cihatta hedef alınan düşmanları belirliyor. Bu düşman listesinin başında ise yönetimdeki rejimler geliyor. Ebu Musab El-Zerkavi, Arap ve İslam rejim ve hükümetlerine düşmanlığını bazı temel gerekçelere dayandırıyor.

Bunların en belirginini, Allah'ın şeriatını uygulamaktan uzaklaşmaları, işlerini ve akibetlerini; sadece dünyalarını ahiretlerine tercih ettikleri için küfür güçlerine teslim etmeleridir. Zerkavi, demokrasi ismiyle insanları öldürüp, içkiyi, zinayı, yolsuzluğu mübah kıldığı, hak kelimesi ile bağırarak herkesi devlete düşman saydığı için ülkesi Ürdün'deki hükümete saldırdığı sırada 'Irak Karzayı' sine de karşı konum' isimli hutbesinde de Irak'ta

işgal güçlerinin kurduğu İyad Allavi geçici hükümetine saldırdı. Çünkü o hükümet; genel olarak dünyayı, özel olarak da Amerikan seçmenini, işgalci güçlerin, Irak halkını temsil eden, düzenin tekrar kurulmasına, ülkeyi yeniden imar etmeye ve 2005 yılının başında Irak'ta hür-demokratik seçimleri hazırlamaya çalışan bir Irak hükümeti kurarak başarıya ulaştığı yönünde aldatmak için kuruldu.

Allavi Hükümeti ya da Zerkavi'nin isimlendirdiği gibi Irak Karzayi'si Hükümeti, (burada Afganistan'da işgal güçlerinin kurduğu Hamid Karzayi Hükümeti ile aralarındaki benzerliğe işaret ediyor) sadece ümmeti soyup servetlerini yağmalamak için gelen işgalcinin elinde bir alet olduğu için işgalci ile aralarında fark görmediğini şu sözleriyle açıklıyor: *'Şu andan itibaren, hilafet yeryüzüne dönene ya da onun uğruna ölene kadar, yabancı kâfir ile mürted Arap arasında fark görmeyeceğiz.'*

Zerkavi, Irak Başbakanı İyad Allavi'yi ölümle tehdit ediyor ve ona, kendisine tabi olanların Yeşil Bölge'nin girişinde patlayıcı yüklü bir araçla komvoyunu hedef alarak suikastını gerçekleştirdikleri Irak Geçici Yönetim Konseyi Başkanı İzzeddin Selim'e içirdikleri bardaktan içirecekleri vaadinde bulunuyor.

Aşiretinin evlatlarına gönderdiği mesajda Zerkavi amcaoğullarını; hükümete karşı olmaya, onlara yakınlaşmamaya teşvik ediyor. Ülkedeki yöneticilerin kanda, evlilikte, mallarda yeniden cahiliyetle hükmetmeye başladıkları, cahiliyetin en çirkin ve bozuk suretiyle zuhur ettiği görüşünü taşıyor.

Zerkavi, rejim liderleri hakkındaki bu görüşünü, liderlerin Allah düşmanlarını veli edinmelerine, Yahudileri ve Hristiyanları desteklemelerine, -söylediği gibi- onlara Müslümanların kutsallarını ve topraklarını gasp etmelerinde yardımcı olmalarına bağlı olarak söylüyor.

Şiilere Düşmanlığı:

Zerkavi, Şiilere karşı çok sert bir konum alıyor. Onlarla savaşa ve onları öldürmeye davet ediyor. O, başlangıç olarak Şiilerin İslam Ümmeti'nden olduğuna inanmıyor. *'Her kim Şiileri İslam'dan sanarsa yanılmaktadır'* diyor. Daima Şiilerin kâfir, İslam'dan çıkmış olduklarını vurguluyor. Onları 'Rafiziler' olarak isimlendiriyor ve öldürülmelerine teşvik ediyor. Zerkavi, Şeyh Usame Bin Laden'e yazdığı iddia edilen, Irak'taki işgalci Amerikan güçleri tarafından keşfedilen, Şiilerle savaşa ve çatışmaya azmettiğini ortaya çıkaran, birçokları tarafından da doğruluğundan kuşku duyulan, -doğru çıkması halinde- Irak'ta mezhepçi bir iç savaş yaratacak mesajının yanı sıra, 31 Ağustos 2003'te Necef Kenti'nde Cuma namazından sonra Irak'taki İslami Devrim Yüksek Konseyi Lideri Muhammed Bakır El-Hâkim suikastını, Şiiler'de kutsal sayılan Kerbela ve Kazımiye'de aşure günü düzenlenen Hüseyiniye törenlerindeki patlamaları da üstlendi.

Zerkavi ümmete mesajında Amerika'nın gerçek düşmanının Sünni Müslümanlar olduğunu vurgulayarak şöyle diyor: *'Batınî fırkalar var ki onlar ümmetin zayıf noktalarıdır. Başlarında da Rafiziler (Şiileri kasdediyor) gelmektedir. Onların İslamla bir bağlarının olmadığını şu sözünüyle dile getiriyor: 'İslam Ümmeti'nin bilmesi gerekir ki; Şiilik İslamla ancak Yahudilik ve Hristiyanlığın, 'Ehli Kitap' ismi altında birleştikleri kadar birleşebilir; kitabın tahrif edilmesi, sahabelere küfür edilmesi, müminlerin analarının namuslarına laf atmaktan İslam ehlini kafir saymaya, çeşitli şirklere ve hurafe örneklerine, batıl inanca, saptırıcı masallara kadar hepsi Şiilikte mevcuttur.'*

Zerkavi, Şiilere ellerini Sünni camilerden kaldırmadıkları, yine ellerini Ehli Sünne'nin kanlarına bulamaktan, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in namusuna dil uzatmaktan vazgeçmedikleri, İslam ehline karşı düşman Haçlılara, Yahudilere yardım etmekten çekinmedikleri sürece, elini onlardan çekmeyeceği vaadinde bulunuyor.

Amerika ve İsrail'e Düşmanlığı:

Zerkavi Amerika ve İsrail'i hakla çatışan küfür ve zulüm güçleri saydığı için onlara düşmanlığını ortaya koymakta hiç tereddüt etmiyor. Onların ve silahlarının çokluğundan, şer güçlerinin Müslümanlara karşı gruplaşıp toplanmalarından, gevşeklik, zayıflık, rehavete kapılma ve günahların çokluğu Müslümanlar'a isabet ettiğinde kendi nefislerinden korktuğu kadar korkmuyor.

Zerkavi, Irak Karzayi'si hükümetine karşı konumu ile ilgili mesajında, Amerika'nın bu hükümeti, ümmetin servetlerini yağmalamak, hayırlarını münafıkların eliyle gaspetmek için kurduğuna işaret ediyor. Çünkü tecrübeleri onlara kanıtladı ki; bu ümmete karşı en iyi silah, direk olmayan sömürüdür. Zerkavi Amerika'yı, Beyaz Saray'a geçme yarışında İslam Ümmeti'nin davalarını seçim kozlarına indirgemekle suçluyor.

Zerkavi ümmete hitabında, Irak'taki Amerikan güçlerine karşı düzenlenen birçok silahlı operasyonu üstlendiğini açıkladı.

İKİNCİ BÖLÜM

ZERKAVİ İÇİN NELER DEDİLER?

Ebu Musab Zerkavi, önemli, belirli istasyonlardan geçti. Kendisine bu dönemlerde, şu an hala hayatta olan bazı şahıslar eşlik ettiler. Bir kısmı onunla ihtilafa düştüler ve geri dönmek üzere yollarını ayırdılar ve ona katılmaktan geri kaldılar. Diğer kısmı ise onunla beraber çalıştılar, hatta onlara öğrencilik yaptı. Ama onları geçti, onlardan üstün konuma geldi. Bir kısmı da onunla beraber çalıştılar, onun inandığına da inanmaktalar. Ancak koşullar onları birbirlerinden uzaklaştırdı. Tüm bunların arasından 3 tanesi ile iletişim kurduk ve kendisiyle tecrübelerinden edindikleri izlenimlerini yazmalarını istedik. Bu üç şahadet de farklı zaman aralıklarını kapsıyordu. Ebu Musab Zerkavi'nin şahsiyetinin gelişimine ışık tutmak için bunları zaman sırasına uygun şekilde koyduk. Öncelikle (Ebu Muntasır); serbest bırakılmış ve hürriyetle nimetleniyor. Zerkavi ile tecrübesini hayatından geçen bir anı gibi hatırlıyor. İkincisi Ebu Muhammed El-Makdisi; Zerkavi'yi Afganistan'da savaş meydanlarında, hapisanede ve hapisaneden sonra tanıdı. Ancak o, fikir alanındaki rolüyle yetinir halde Ürdün'de hapisanede yatıyor. Üçüncüsü olan Seyföladl olmasaydı Zerkavi, Usame Bin Laden'le anlaşmazlığı nedeniyle, hiç bir gün El-Kaide'den biri olmayacaktı. Ancak Seyföladl'in dâhiliği ve uzak görüşlülüğü kendisine, 1999 yılında El-Kaide ve Zerkavi arasında özel mizaca sahip bir ilişki dokuma olanağı verdi ki; 2005 yılında, iki adam arasında (Zerkavi ve Usame Bin Laden) ileride Orta Doğu Bölgesi'nde ve dünyadaki durumların gelişmesine etkisi şüphesiz büyük olacak bir ittifak doğdu. Bu 3 tanıklığı, tarihi sayıldıkları için içeriklerine dokunmadan hatta hiçbir ekleme, şerh ve açıklama koymadan okurların elleri arasına koyuyoruz. Onlar bu tanıklıklarını yalnız başlarına yazdılar ve yazdıklarının içeriklerinden de kendileri sorumludurlar.

Ebu Muntasır'ın Tanıklığı:

1993 yılı yazının Ağustos ayında Süleyman Hamza ziyaretine geldi. Kendisi Davet ve Cihat Cemaati'nde bizimle olanlardan biri idi. Yanında Şerif Abdul Fettah Cumaa da vardı ve o da aynı cemaattendi. Bana, Afganistan'dan bir kardeşin geldiğini, beni ziyaret

ederek benimle görüşmek, benim hakkımda kardeşlerden duyduğu şeyler nedeniyle benimle tanışmak istediğini haber verdiler. Bunu hoş karşıladım. İkinci gün Ahmet Fadil Nezzal El-Haleylah (Ebu Musab) ve Halid Mustafa El-Aruri (Ebu El-Kassam) eşliğinde geldiler. Bir saat boyunca konuşmaya daldık. Sonra Ebu Musab izin istedi. Diğerleri de onunla beraber izin istediler. Veda anında Zerkavi, ertesi gün bana tekrar geleceğini fısıldadı. Ebu Musab, ertesi günün akşamı geldi. Yanında Halid El-Aruri (Ebu El-Kassam) vardı. Bazı geçmiş tecrübeler ve olaylardan konuştuk. Konuşan genelde Ebu Musab idi. Söylediklerine, gerek başı ile ima edip evet kelimesini fısıldayarak gerek de destekleyici başka kelimelerle kendisini onaylayan Ebu El-Kassam'ı şahit tutuyordu. Çok az da Ebu El-Kassam, Ebu Musab'ın konuştularını onaylamak için detaylara giriyor, bir ya da iki olayı açıklıyordu.

Uyum içinde geçen karşılıklı sohbetten sonra Ebu Musab, bana hitaben sözü keserek şöyle dedi: Kardeşim, bugün Ebu El-Kassam'la sana tevhit daveti için birleşme teklifi sunmaya geldik. Biliyorsun ki meydan bu davet yolundan yoksun ve buna çok ihtiyaç var. Senin Allah'ın dini ve tevhit kelimesi için bizimle çalışmanı temenni ediyoruz.

Şöyle cevapladım: *Yeryüzünde Allah'ın dini, Allah'ın kelimesinin en yüksek, kafirlerin kelimesinin de en alçak olması için seninle buluşmak beni mutlu eder.*

Ebu Musab: *Öyleyse biz, seninleyiz. Bizimle Allah'ın itaatinde buluşmak isteyen birçok kardeş var. İnşallah işler olması gerektiği gibi yürür. Davetimizin doğası, diğerlerinden farklı olacak. Daha sonra tevhit daveti üzerine odaklanacağız. İlim sahibi bir arkadaş var, onu seninle tanıştıracam, tevhit hususunda yazıları var. O da davette bize katılmak istiyor.*

Şöyle sordum: *Bu kardeş kim?*

Ebu Musab: *Bu kardeş, Ebu Muhammed El-Makdisi (İsam Muhammed Tahir El-Berkavi).*

Bu ismi duyar duymaz hemen şöyle diyerek giriştim: *Onu, Ebu Hammam ile çalıştığımız günlerde dağıttığımız 'İbrahim Milleti' isimli küçük kitapçığından tanıdım.*

Ebu Musab: *Evet o, 'İbrahim Milleti' isimli kitapçığın sahibi.*

Ebu Musab, çok ateşli ve aceleci idi, ona şöyle dedim: *Kardeşim Ahmet, buradaki saha, Afganistan'daki saha değil. Oradan tamamen farklı. Kesinlikle davet yolu da değişik olacak. Muhammed Ordusu davasındaki geçmiş tecrübemden biliyorum ki iş; derin ve ince anlayışa, buradaki koşulun genişçe araştırılmasına, bununla beraber sabra, acele etmemeye, tuzağa düşmemek için kardeşleri seçmede üstün kudret sahibi olmaya ihtiyaç duyuyor.*

Ebu Musab: *İnşallah her şeyin hesabı yapıldı. İnşallah sonra da istihare namazı kılacağız. Senin görüşün ne Ebu El-Kassam?*

Ebu El-Kassam: *Biz inşallah hazırız. Ebu Musab kardeşin sana dediği doğrudur. Ebu El-Kassam, Ahmet Fadil'e aşırı bağlı idi. Sonucu ne olursa olsun onun görüşüne karşı çıkmıyordu. (Allah onu esirlikten kurtarsın)*

Şöyle dedim: *Ey Ebu Musab, çalışmanın hedeflerini ve yürümemiz mümkün olan çerçevesini belirlemek mümkün mü?*

Ebu Musab: En önemli hedeflerimiz, tevhit davetinin yayılmasına çalışmaktır. (Ebu Musab tevhitle, İslam'daki ilahi tevhidin en özel hususlarından sayılan hakimiyet düzenini kastediyor.)

" Bizim yayılmasına çalıştığımız tevhit daveti; Allah'ın şeriatı ile hükmetme, ister demokratik olsun ister olmasın insanların koydukları düzenleri, kanunları, anayasaları ve şariatları tanımama talebidir."

Ebu Musab sonra şöyle devam etti: Davetimiz için elimizde bir grup özel şer'i mesajlar bulunuyor. İnsanlar önümüzdeki parlamento seçimlerine girmeden önce onları engellemek için bu davet alanında faaliyet göstermemiz gerekir. Özellikle İslami Hareket (Müslüman Kardeşler), küfür sayılan bu seçimlere katılmayı onaylayan siyasi bir yol izliyor. İnşallah oyunlarını kendilerine döndüreceğiz.

Şöyle dedim: Bana bu mesajların bazılarından bahsedebilir misin?

Ebu Musab: 'İbrahim Milleti' isimli kitapçık bulunuyor. Kaydedilmiş bir kaset ve Cezayir'deki İslami hareketin üyelerinden Ebu Talal El-Kasimi'nin demokratik seçimlerin haramlığı hususundaki basılı bir mesajı, buna ek olarak da senin ve Ebu Muhammed El-Makdisi'nin tevhit hususunda kardeşlere vereceğiniz dersler var.

Şöyle dedim: Daha başka bir şey var mı Ebu Musab?

Ebu Musab: Evet.

Bazı görüş ve fikirleri açıklamaya koyuldu. Ben, söylediklerini sakıncalı bularak şöyle dedim: Biz yolun başındayız. Aceleci olmamalı, sabırlı davranmalıyız ki, güçlü olabilelim. Ondan sonra inşallah herşey olur.

Ebu Musab: İnşallah tedbirimizi alıp Allah'a tevekkül edeceğiz.

Ebu El-Kassam: Korkma, inşallah durum, Ebu Musab'ın dediği gibi; tedbirimizi alır Allah'a tevekkül ederiz.

Şöyle dedim: Ben, ikisinin kişiliğini bir arada denemek istiyordum. Kardeşler, durum sizin sandığınız gibi değil. Ürdün istihbaratının eline düşen ve onları iyice bilen kimse, kendileri hakkında ancak başkalarından sözler duyan bir kişi ile bir olmaz. Aynen dediği gibi; gözüyle gören, kulağıyla duyan gibi değildir. Çok dikkatli ve hırslı olmalıyız. Kim onların eline düşerse, onu Allah Azze ve Celle'den başkası kurtaramaz.

Ebu Musab: Ey kardeşim, iş inşallah basit. Onlar Allah'ın katında zerreden daha alçaklar.

Ebu El-Kassam: Evet vallahi, onlar Ebu Musab'ın dediği gibi Allah'ın katında zerreden daha alçaklar.

Ebu Musab: Ey kardeşim sen bizimle bu işte birleşmeye hazır mısın?

Şöyle dedim: Evet, muvaffakiyet de Allah'tan.

Ebu Musab: Elini uzat ve emir olarak sana beyat edelim, inşallah sen bunu hak ediyorsun.

Ebu El-Kassam: *Evet, Allah'ın bereketi ile elini uzat.*

Şöyle dedim: *Durun kardeşler, emirlik; bir sünnet bir vacip olsa bile benim bu işe arzum yok, benden başkasını emir yapın.*

Ebu Musab: *Hayır, aksine sen emirsin inşallah.*

Ebu El-Kassam: *Evet, sen emirsin.*

Şöyle dedim: *Hayır, vallahi bunu istemiyorum. Sizden ricam bu hususta benden vazgeçin ve size teklifim, bu türden isimlendirmeler olmasın. Çünkü durum bunu kaldırmaz şu ana kadar elimizde birşey de bulunmuyor. Ama illa da olacaksa; prensip olarak Ebu Musab olsun.*

Ancak Ebu Musab, emirlik meselesinde ısrar etti ve ertesi günü Ebu Muhammed El-Makdisi'ye gitmekte anlaştık. Ebu Musab ve Ebu El-Kassam ertesi günün sabahı geldiler ve beni Ebu Muhammed El-Makdisi'nin, Rısayfe'nin Reşid Mahallesi'ndeki evine götürdüler.

Ebu Musab önceki gün aramızda geçenleri açıkladı sonra şöyle dedi: *Biz şu an beraberiz ve emirlik durumunu belirlemek istiyoruz.* Konu, İsam Barkavi'nin (Ebu Muhammed El-Makdisi) davet kanadının emiri, Ebu Musab'ın da cemaatin emiri, onların görüşlerine göre Ebu El-Kassam ve benim de cemaatin şura, çözüm ve akit ehlinde olmamız üzerine anlaşarak bitti. Bu oturumda davet çalışmasındaki roller yeniden dağıtıldı ve önümüzdeki günler için planımızın temel taşı yerleştirildi. Anlaşmadan sonraki en önemli adım, demokratik seçimlerin ve parlamento seçimlerinin haramlığından bahseden tüm şer'i mesajların basılıp dağıtılması hususunda acele etmektir. Bu acelenin sebebi de 1993 yılında sadece birkaç ay sonra başlayacak seçim dönemine has gerekenleri yerine getirebilmemiz içindi. Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmenin özel şer'i hükmünün ve buna aykırı her kim fetva verirse onunla savaşılacağına açıklanması yolunda hem ferdi hem de örgütsel bazda çabalar, kayda değer bir gayretle artırıldı.

Bu buluşmadan birkaç gün sonra Ahmet Fadil (Ebu Musab) ve Halid El-Aruri (Ebu El-Kassam) beni ziyaret ettiler. Yanlarında bir çuval vardı.

Ebu Musab şöyle dedi: *Kardeşim, bu torbada Ebu Muhammed Makdisi'ye ait birkaç el bombası getirdim. Onları, Saddam Hüseyin Kuveyt'e girdikten sonra oradan getirdi. Eşyalarını taşıyan nakil aracıyla kaçırdı. O zamandan beri de bunları evinde saklıyor. Bana da güvenilir bir mekânda saklamam için verdi.* Bu inanılmaz olay beni dehşete düşürdü. Bu kadar hızlı ve nasıl! Bu vakitte bu tür eşyalara sahip olmanın, hem davet hem de şahıslar için ölümcül olduğunun, acelecilik, tehlikeye atılmak olduğunun çok iyi idrakindeydim. Gerçekten şunu da biliyordum ki; ne kadar tehlike arzetsen, devlet hiç bir şeyi bunun kadar önemsemiyor. Büyüklüğü, tehlikesi ne kadar olursa olsun rejime göre her hangi bir mesele, silahların, patlayıcıların ve bombaların karıştığı meselerle kıyaslandığında önemsizdi. Devlet daveti yok etmek için bu tür fırsatları kolluyordu. Bunun için durum karşısında kararlı bir tavır aldım. Olayı tartıştıktan sonra Ebu Musab vazgeçti ve Ebu El-Kassam ile torbayı alarak çıktılar.

Bundan birkaç gün sonra Ebu Musab beni ziyaret ederek bana şöyle dedi: *Kardeşim, birşey oldu, bundan kurtulmamız için sana açıklamam gerek. Tevhit daveti üzerinde anlaşmak üzere sana gelmemden birkaç gün önce bazı kardeşlere örgüt*

kurmayı teklif etmiştim. Şimdi de benden, sende toplanarak bu fikri değerlendirmemizi istiyorlar. Nasıl yapacağımı da bilmiyorum.

Görüş alışverişlerinden sonra, Ebu Musab'ın kendilerine toplanmamızdan bahsettiği kardeşleri getirmesi, sonra da herkes işin temelli iptal olduğunu, fikrin kökünden söküldüğünü anlasın diye konunun tartışmaya açılması üzerine anlaştık.

Gerçekten de aynı gün Zerkavi, Şerif Cumaa (Ebu Eşref), eski Davet ve Cihat Cemaatinden Süleyman Talib Hamza (Ebu Mu'tasım), Abdulhadi Daglas (Ebu Obeydah), Halid Mustafa El-Aruri (Ebu El-Kassam), daha önce 'İslami Cihat' ile çalışan Nafiz Fayiz (Ebu El-Aziz), Amır Münir El-Serah (Ebu Obeydah), ve Afganistan'dan yeni gelmiş; Semerkant lakaplı Habis eşliğinde geri geldi.

İslami örgütsel çalışma fikri herkese sunuldu. Konu hakkında tartışmalardan sonra tasarı başarısız görüldü ve grup, düzenli çalışmanın gerekli olmadığına birleşti. Herkes bir başka vakitte konuyu aramızda tartışmak ve davetin diğer yeniliklerini değerlendirmek üzere dağıldı.

Tevhide davetsel çalışma, cemaatin öğretilerinin iskeleti açıkça belirlenmeden hatta ismi konmadan günlerce, aylarca sürdü. Bu fikirde bize katılanların çoğu, Davet ve Cihat Cemaati'nde bizimle olan gençlerdi. O cemaat bitmiş olsa da öğretileri ve hedefleri bundan daha açıktı.

Çalışmaya katılan gençlerden Talal El-Bedevi (Ebu El-Bara'), hapisten çıktıktan sonra cemaatten ayrıldı ve davet alanında radikal bir cemaat kurdu.

Karşı karşıya kaldığım sorun, Ebu Musab kardeşin aceleciliği idi. Herşeyin hemen olmasını istiyordu ve her arzu ettiğini 1 saat içinde olmazsa 1 kaç ay içinde gerçekleştirmeyi temenni ediyor gibiydi. Bu acele, davetimizi çevreleyen en önemli tehlike etkenlerinden biri idi. Çoğu zaman kararları yalnız başına alıyor, vakti ve mekânı münasip olmayan emirler veriyordu. Ancak bundan daha kötüsü kardeşlerin çoğu bu yaptığını onaylıyorlardı. Ben onun, çalışmasında ihlasını, aşkını ve atılganlığını seviyordum. Ancak aynı zamanda da tüm bunlardan korkuyordum. Ürdün sahasında pratik tecrübesi neredeyse yok denecek kadar azdı. Onun için en çok korktuğum şey, istihbaratların kolayca sızmaları idi. Birgün bana, buluşma yerlerinde Ebu Muhammed El-Makdisi'nin derslerinin verildiği meselesini haber vermeye geldi. Ebu Muhammed, Nafiz Fayiz'in evinde 'El-Vasitiyye Akidesi' üzerine bir ders veriyordu. Görmek için gittim. Gördüğüm beni korkuya düşürdü. Makdisi ve çevresinde 15'ten fazla kişi vardı. Göreceğimi gördükten sonra hemen girdiğim yerden geri çıktım. Orada oturmam, oturum da, oturumdaki bazı şahıslar da hoşuma gitmedi. Bana oturuma istihbarat sızmış gibi geldi. Davet ve cihat konularındaki geçmiş tecrübelerimce, bu tür derslerin verileceği en uygun yerlerin camiler olduğu kanaatindeyim. Bu türlü dersler, biraz önce bahsettiğim gibi; güvenlik güçlerinin dikkatini çekecek bir şekilde verilmemeliydi. Yoksa sonuçları hiç de şükredilecek türden olmaz. Nitekim tahmin ettiğim oldu. Dikkatli bir insan, en çok dikkat ettiği hususta tuzağa düşer (bir atasözü) . Bu dersler aracılığıyla bize ulaşıldı ve çalışma yöntemimiz keşfedildi. Bu oturumdan, bu şekilde çıkmam ve bazı fesatların Ebu Musab ile aramı bozmaya çalışmaları neticesinde kendisiyle aramızdaki ilişki iki ay ya da daha fazla süre kesildi. Ancak Ebu Musab, ansızın bana döndü. Onu en güzel şekilde karşıladım. Sakinleşip kendisini güvende hissettikten sonra bana kendisinin ve aralarında Ebu El-Kassam, El-Makdisi, Abdulhadi ve Süleyman Hamza'nın yer aldığı bir grubun istihbarat tarafından kovalandığını haber verdi. Evet, istihbarat tarafından kovalanır oldular ve benim evimden daha güvenilir bir sığınak bulamadı. Onu hoşça karşıladım. Onlar tarafından olanları unutmaya hazırdım. Ebu Musab'ın yanında Nasri Azzeddin El-Tahayne vardı. Ebu Musab'a onun güvenilirliğini sordum. Bana onun, sağına konulabilecek güvenilir kardeşlerden biri

olduğunu işaret etti. Bense onun istihbaratta yapılanlara tahammül edemeyeceğinden korktuğumu söyledim. O tam tersi olduğuna işaret etti ve evimde 4 aydan fazla saklandılar.

1994 yılı Mart ayının başına denk gelen 1414 yılı Ramazanı'nın sonlarında iki arkadaşım ile umreye gittim. İkisi ve istihbarat subaylarından biri arasında çıkan bir kavga, umreden dönüşümüz esnasında sınırdaki tutuklanmamıza neden oldu. Amman'daki Abdali'de bulunan Genel İstihbarat Dairesi'nde tutulduk. Akşam soruşturmacılardan bir tanesi tarafından çağırıldım. Bana, kardeşlerin umrede ve sınırdaki bir istihbarat adamı ile yaşadıkları sorundan ötürü tutuklu olduğumu haber verdi. Ona, durumun iki kişi arasındaki bir kavgayı aşmadığını söyledim. Ondan sonra soruşturmacı bana, Ahmet Fadil El-Haleylah ve İsam Tahir El-Barkavi'yi sordu. Onlar hakkında bilgim olduğumu inkâr ettim. Bu hususta beni soruşturmaları 12 gün sürdü. Tutuklanmamın 5. günü beni Kızılhaç'ın temsilcisi ziyaret etti. Onunla, eşime ve aileme mektup göndererek kendilerine Genel İstihbarat İdaresi'nde tutuklu olduğumu bildirdim. Böylece Ebu Musab, Ebu Muhammed ve herkes haberi aldılar ve evi terkederek güvenilir başka mekânlara gittiler.

Mart ayının son gecesi; gece saat 8'den sonra soruşturmacı beni çağırarak son ifademi aldı ve ertesi günün sabahı beni salacağını bildirdi. Hücreme, hapishaneden çıkacağımın sevinciyle döndüm. Hücrem, hapishanenin ana kapısının karşısındaydı. Girenleri ve çıkanları görmeme olanak veriyordu. Büyük vücutlu bir istihbarat korumasının kolları arasında Ahmet Fadil'i (Ebu Musab) görünce şok oldum. Etrafında da bir grup adam vardı. Nasri El-Tahayne Ebu Musab ile beraberdi. Bu hesapta yoktu ve hesaplar tersyüz oldu. Çıkmayı temenni ederken, bu sefer Ebu Musab ve Nasri'nin sebat etmelerini ve tam da istihbarattan salınacağım bu sırada benim hakkımda hiçbir şeyden bahsetmemelerini ister oldum. Daha 20 dakika geçmedi ki büyük şimşek çaktı. Meydanda işkence yapan korumalardan biri beni sorarak hücreme doğru koşar halde geldi. Sonra beni elimden çekti ve işkence sahasına sürükledi. Sahanın kapısında Nasri El-Tahayne'yi buldum. Biraz dövülmüş gibi görünüyordu. Ancak dayak izleri belli olmuyordu. Sonra ona soruldu: O bu mu? 'Evet' dedi. Hepsini etrafımda sardılar. Sonra beni işkence sahasına soktular. Neler olduğunu bir tek Allah biliyor. Ardından ellerimi zincirleyip gözlerimi kapadılar. Beni Makdisi'nin varlığından emin olmak için evime götürdüler. Kimseyi bulamayınca Genel İstihbarat'a geri götürdüler. Beni, Ahmet Fadil ve Ebu El-Kassam'ı başka bir binada yer altında tek kişilik hücrelere koydular. 15 gün boyunca geceleriyle beraber bizi uyumaktan men ettiler. Benden kardeşlerin elinde bulunan patlayıcıları itiraf etmemi istiyorlardı. Onlara, bu işlere karşı olduğumu bildirdim. Patlayıcılar bana gösterildiğinde, onlarla ilişkimin olduğunu reddettim. Bunun doğru olduğuna iknâ oldular. Birkaç gün sonra Ebu Muhammed El-Makdisi'yi yakaladılar. Bir zaman sonra Ebu Musab'ın yakalanmasının, Amman'da kendisinin ve Nasri'nin kaldığı daireyi kiralayan yakın bir şahıs vasıtasıyla gerçekleştiği öğrenildi. Ebu Muhammed Makdisi'nin tutuklanmasına gelince o, kardeşleri tutuklandıktan sonra, salınmaları için kendisini teslim etti.

Ayrıca, işkence sırasında Kızılhaç'ın hapishaneyi ziyaret vaktinin geldiğini, istihbaratçıların bizi Kızılhaç temsilcilerinin gözlerinden sakladıklarını, Genel İstihbarat binalarından birinin üzerine çıkardıklarını, sabahtan ikindi vakti; mesainin sonuna kadar orada tuttuklarını hatırlıyorum. Sonra bizleri, işkence seanslarını tamamlamak üzere hücrelerimize döndürdüler. O gün ben, Ebu Musab, Ebu El-Kassam ve diğer kardeşler vardık. Daha sonra Abdali'deki Genel İstihbarat'ın eski binasından, Cendevil'deki yeni hapishane binasına (Vadi Esseyr Harmanı) nakledildik. Tutukluluğumuz, 1994 yılının Eylül ayına kadar sürdü. Bu dönemde birbirimizin tekbir getiren, 'Allah bizim mevlamız, sizin

mevlanız yoktur' gibi sözler söyleyen seslerini duyuyorduk. Ebu Muhammed, Ebu Musab, ben, Abdulhadi ve herkes bunun gibi ibareler kullanıyorduk. Aynı şekilde güneşlenme sahasına çıktığımızda birbirimizi gözetliyorduk. Durum bu hal üzere ayın sonuna dek kaldı. Sonra yaklaşık herkes serbest bırakıldı. Sadece 14 kişi kaldı. Genel İstihbarat Dairesi, bu kişilerin savcıya sunulmalarını, sonra da yargılanmak üzere hapishanelere gönderilmelerini uygun buldu.

Bu kişiler: İsam Tahir Muhammed (Ebu Muhammed El-Makdisi), Ahmet Fadil Nezzal (Ebu Musab), Mustafa Hasan Musa, Halid Mustafa El-Aruri (Ebu El-Kassam), Süleyman Talib Ahmet Hamze (Ebu Mu'tasım), Muhammed Vasfi Ömer Ebu Halil, Nasri İzzeddin Muhammed El-Tahayne (Ebu El-Az), Nebil Yusuf Ahmet Ebu Harise (Ebu Mucahid), Şerif İbrahim Abdulfettah Cumaa, Ahmet Abdullah Yusuf El-Zeytavi, Muhammed Abdulkerim Ahmet Revaşdeh, Zanlı Muhammed Fahri Musa El-Salih, Alaaddin Atıf, Sadat Abdulcevat, Talal Kayd El-Bedevi, Abdulmecid El-Mecali (Ebu Kuteybe) idiler.

Şimdi de; genel istihbaratta soruşturma döneminde; mahkeme başkanı olan Devlet Güvenlik Mahkemesi savcısı Ahmet Ebdat'ın sunduğu ve Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin 95/300 no'lu kararında gelen, herkesten zorla alınan ifadelerden seçilen bölümleri sunuyoruz.

İsam Muhammed Tahir El-Berkavi'nin İfadesi (Ebu Muhammed El-Makdisi)

Zerkavi'nin hocası sayılan Ebu Muhammed El-Makdisi

1992 yılında Irak'ın Kuveyt'ten çıkmasından sonra Ürdün'e döndü. Yanında 7 el bombası, anti-personel 4 tane mayın ve bir grup elektrik kablosu getirdi. Bombaları, mayınları ve parçalarını iki sene boyunca evinde sakladı. Ürdün'e dönüşünden sonra kendisini Pakistan'da tanıyan Ahmet Fadil onu ziyaret etti. Karşılıklı ziyaretlerin ardından Ahmet Fadil'e bombaları, mayınları ve parçalarını alıp saklamasını teklif etti. Bir süre sonra iki bomba dışında hepsini kendisinden geri aldı. Halid El-Aruri'ye, Muhammed Vasfi'ye, Nasri El-Tahayineh'e ve diğerlerini kendisine tanıştıran Ahmet Fadil, 2 bombayı kendisine sakladı. El-Makdisi, bu kişilere El-Vasitiyye Akidesi' hakkında dersler vermeye başladı. Ayrıca Yenal Canhut isimli şahsa da hediye niteliğinde bir bomba verdi. Kızkardeşinin kardeşi sanık Mustafa Hasan da kendisine, daha önce tutuklandığı davada (Muhammed Ordusu) kullandığı Paproksin Aseton maddesi getirdi ve ona patlayıcı bomba yapmasını söyledi. Başka bir ziyaretinde de ona bombalı bir müzikli bayramlaşma kartı gösterdi. Sanık kendisine ayrıca Vatan El-Arabi Dergisi'nden içinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ile alay edilen bir şiir gösterdi ve derginin editörü Velid Ebu Zahir'e bombalı mektubu gönderdi. El-Makdisi ifadesinde sanığın (Mustafa Hasan) kendi resmini taşıyan sahte bir pasaportu Fayiz El-Hani'ye verdiğini söyledi. Patlayıcı çubuklar ve bombalar saklamak, sahte pasaport işine karışmaktan kanunları ihlal ettiğini bildirdi. İsam (El-Makdisi), mahkemeye yerini gösterene kadar, bombaları ve mayınları çatı katının tavanında bir deliğe sakladığını, bu deliği de toprak ve çimento ile kapattığını ekledi. Patlayıcı kapsülleri ve mayın kapsüllerini de Irak Ordusu artıklarından elde ettiğini açıkladı.

Ahmet Fadil'in Genel İstihbarat Soruşturmasında ve Savcıya Verdiği İfadesi 1989 yılında Pakistan'da bulunurken İsam El-Barkavi ile tanıştı. Afganistan'da cihat için orada silah eğitimi aldı. 1993 yılında Ürdün'e dönene kadar orada kaldı. Dönünce İsam El-Barkavi'yi ziyaret etti. Onunla ilişkilerini güçlendirdi. Kendisine El-Vasitiyye Akidesi' hakkında dersler vermesi için bir grup genç getirdi. Bu dersler esnasında yönetimlerin, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmedikleri için kafir olduklarına değiniyorlardı. Karak'taki Abdulmecid El-Mecali'yi ziyaret etti. Onunla bir örgüt kurma konusunda anlaşamadı. Çünkü ilk sanık İsam, örgütlemeyi yasaklıyordu. Zerkavi daha sonra İsam'ı ziyaret etti. Ondan bir torba içinde bombaları ve mayınları teslim aldı. Sonra iki bomba dışında hepsini geri verdi. Bu iki bombayı, Süleyman Hamza ve Abdulhadi Daglas'ın Filistin'de istişhadi operasyon yapmaları için saklamıştı. Bu fikir aniden; İbrahimi Camii katliamından sonra ortaya çıkmıştı.

Sanık Nebil Ebu Harise'nin İfadesi; Örgütü Bey'at El-İmam Hareketi Olarak İsimlendirmelerinin Sebebini Açıklıyor

Nebil Ebu Harise, kendisinin Müslümanların imamı ve 'Habab Hareketi'nin' yani Bey'at El-İmam Hareketi'nin lideri olduğunu bildiren sanık Ganim Abdu ile buluştuğunu söylüyor. Ayrıca Ganim Abdu'ya bey'at ettiğini, Müslümanların imamı olmasını onayladığını ekliyor. Aralarında Ürdün'deki rejim hakkında geçen konuşmada, Allah'ın şeriatını askıya aldığı için yönetimi kafir sayıyor ve Ürdün'deki yönetimi inkar ediyor. Allah'ın şeriatını askıya alanların başında da kral geliyor. Daha sonra kendisine İsam El-Barkavi'nin geldiğini, tanıştıklarını ve ona Mustafa Muhammed'i tanıştırdığını söylüyor. Ganim Abdu, Hizbul-Tahrir'in üyelerinden biri idi. Ancak daha sonra partiden ayrıldı ve kendisine Müslümanların emiri olarak beyat edilmesi çağrısında bulundu. 1995 yılının başlarında Ma'an Hapishanesi'nde vefaatt etti.

İstihbaratların elinde tutuklu olunan dönem ve davet ile kovalanmadan oluşan önceki dönemde kardeşlerin çalışmadaki kudretlerinin çok az, plan kurmada zayıf oldukları ve içlerine kolaylıkla sızıldığı gözüküyor. Ben, gençlerin çoğu eğitimsiz ya da az eğitilmiş oldukları için fikri, akidevi olarak bilenmeleri gayesiyle, davet döneminin uzun sürmesini temenni ediyordum.. Davetin kökleştirilmesi ve korunması için uygun kuralların konması zorunluydu ya da davetin yanında durulmalıydı. Ancak takdiri ilahi; Allah istediğini yaptı. Genel İstihbarat'ta tutukluluk dönemi ve şiddetli işkenceler bazı kardeşlere daha sonradan sertlik, karşılaşmaya kesin hazır olma özelliği kazandırdı. Tutuklanmadan önceki çalışmadaki negatifikler, daha sonra büyük bir ders oldu.

Filistin topraklarında operasyon yapmak, Halil Kenti'ndeki İbrahimi Camii'nde meydana gelen ve namaz kılan onlarca kişinin ölmesine neden olan katliam sonucunda aniden ortaya çıkan bir fikirdi. El-Makdisi ve Ebu Musab'ın Filistin topraklarında operasyon için bir planları yoktu. Buna dikkat etmiştim. Bu konuda ilk düşünenlerin Abdulhadi Daglas ve Süleyman Hamza'nın olduğu göze çarpmaktadır. İkisi bu fikirden, bizimle Davet ve Cihat Cemaati'ndeki çalışma günlerinde etkilendiler. Nitekim İsrail'e karşı operasyon, o cemaatteki İslami davetsel çalışmanın en önemli odak noktası ve en önemli önceliği idi. Diğer taraftan El-Makdisi ve Ebu Musab ile çalışma esnasında benimsediğimiz en önemli fikirlerden biri de çok eşlilik meselesiydi. Kur'an'da gelen rabbani hitabın çok eşliliğe davet etmesini, hayatlarında sadece tek eşle evlenip eşlerini çokça aldatan Yahudi ve Hristiyanlara muhalefet olsun diye uyguluyorduk.

Biz Müslümanlara ihanet, müstehcen konuşmak ve zina haram kılındı. Bunun için de ilahi şeriat, iki, üç, dört eşliliğe davet etti. Bu adaletle davranabilecekler için geçerli bir temel ve kural. Ancak adaletle davranamayacaklar, tek eşle yetinmek zorundadırlar.

Bunun için, hiç olmazsa liderler, çok eşli evlilik yaptılar. Ebu Muhammed El-Makdisi hapse girmeden önce Mustafa'nın kardeşiyle evlendi. Ben ve Ahmet Fadil de, hapishaneden çıktıktan sonra evlendik. Halid El-Aruri, hapse girmeden önce bir kızla nişanlandı. Sonra da ikisiyle beraber evlenmek için ikinci bir kızla daha nişanlandı. Ancak takdiri ilahi buna engel oldu ve hepimiz hapse girdik. Bilindiği üzere hapishaneden çıktıktan sonra Halid El-Aruri Ahmet Fadil'in kızkardeşi ile evlendi.

İstihbarat zindanlarında bulunduğumuz son gün -en azımız 7 ay, tutuklanma tarihine göre bazılarımız da 9 ay kaldıktan sonra- bizi Amman'ın güneyinde uzaklığı 80 kilometreyi aşan Sivaka Hapishanesi'ne naklettiler. Hapishane subaylarının büyüklerinden biri, odalarımıza girmeden önce bizden elbiselerimizi çıkarmamızı istedi. Biz, birbirimize baktık. Ona 'hayır, elbiselerimizi çıkarmayacağız, sizden kimse bizim avret yerlerimizi görmeyecek' dedim. Kardeşler sözümünden cesaret buldular ve sözümde beni desteklediler. Gerçekten de elbiselerimizi çıkarıp avret yerlerimizin ortaya çıkmasını reddettik. Onların cesaretimizi kırmayı denediklerini biliyordum. Bunun için reddettik. Bizi teftiş etmekte ısrarları nedendi? Bizler en ciddi, en sert güvenlik merkezlerinden -Genel İstihbarat İdaresinden- geliyorduk. Oradan geliyorduk ve cisimlerimizde ne saklayabilirdik ki? Sonunda teftişimiz, elbiselerin üzerinden yapıldı. Bizi hapishaneye soktular. Bizi, gruba tamamen yetecek genişlikte hatırladığım kadarıyla numarası 204 olan odaya koydular. Ebu Musab ve El-Makdisi aramızda yoktular.

Bu odada attığımız adımlardan ilki, aramızda tartıştığımız cemaatin emirliği meselesiydi. Çünkü idare ile işlerimizi görüşecek bir emir atamak sünnettendir. Bazı kardeşler, lider olarak beni, bazıları da Ebu Kuteybe'yi teklif ettiler. Sonunda, Muhammed Ordusu Davası'ndan senelerce hapiste kalmış olması nedeniyle kardeş Ebu Harise (Ebu Mücahit) seçildi. Ben de cemaatin hapishane idaresi ile gerek liderle gerek onsuz muhatap olacak resmi sözcüsü seçildim. Böylece, sayesinde hapishanenin içinde yeni bir ortam oluşturabildiğimiz zor ve sıkıntılı bir yolculuk başladı. Büyük fedakârlıklarla hapishane idaresine ve askerlerine heybetimizi zorla kabul ettirdik. Bu sırada farklı hapishanelere dağılmış kardeşlerimizin haberlerini takip ediyorduk. 1995 yılının ilk ayında cemaatin ve fikrin ikinci aşaması başladı. Bu sırada Ebu Musab, patlayıcılar bulundurma ve bir istihbarat adamına ateş açma davasından tek başına tutuklanan İslamcılardan Mahmud Haryuş (Ebu Obeydah) isimli bir şahısla Sivaka Hapishanesi'ne geldi. Hapishane idaresi onları bizden uzak başka bir koğuşa koydu. Ancak o günün kalan kısmında bizde oturdular. Ertesi gün Ebu Musab, Ebu Obeydah'ın hapishane idaresi tarafından men edilmesi nedeniyle bize yalnız döndü. Özellikle Muhammed El-Makdisi'nin gelmesinden sonra büyük bir mücadelenin ardından yeniden toplandık. Ancak hapishane idaresi ile sorunların ciddileşmesi ile beraber toplanmamızın üzerinden bir ay geçmişken tekrar ülkedeki hapishanelere dağıtıldık. Ben, Ebu Muhammed El-Makdisi, Mustafa Hasan, Nebil Ebu Harise ve Muhammed Salih Musa, başkent Amman'a 220 kilometre uzaklıkta, Ürdün'ün en güneyinde bulunan Ma'an Hapishanesi'ne nakledildik. Ebu Musab ve bir grup Kafkafa Hapishanesi'ne, başka bir grup da Birin ve El-Cuveyde'ye gönderildiler. Sadece bir hapishanede sorunumuz olması yerine tüm bu hapishanelerde onlara göre çözülemeyen bir sorun oldu. Herkes davetinde çaba sarfediyordu. Hapishanelere dağıtılmamızdan 4 ay sonra 1995 yılının Nisan ayında Sivaka Hapishanesi'ne geri gönderildik. Bize İslamcılarla tek bir yerde genel koğuş tahsis edildi. Orada, cemaatin ve fikrin diğer bir aşaması başladı. Hapishane idaresi bize Tekfir Cemaati ismini veriyordu. Hatta bazı kardeşler bana gelip 'hapishane idaresi bizim hakkımızda Tekfir Cemaati diyor, onlara ne cevap verelim?'

diyorlardı. Onlara: 'Onlara biz, tekfir cemaati değiliz, aksine tevhit cemaatiyiz, sadece bu kadar da değil, biz tevhit ve cihat cemaatiyiz deyin' dedim. Ondan sonra bu cemaatin adı 'Tevhit ve Cihat Cemaati' oldu. Biz ve Hizbul-Tahrir Cemaati hapishanede bir taraftaydık, başka bir tarafta; mukabilimizde de Afgan Ürdünlüler Cemaati'nin kalanları bulunuyorlardı. Çünkü ferdi davalarla gelen bazı İslamcılarla, onlardan bazıları bayrağımız altına girmişlerdi. Önümüzde de İslami Yenilik Cemaati isimli yeni bir cemaat bulduk. Emirlik meselesi tekrar meydana çıktı. İsam El-Barkavi cemaatin liderliğine getirildi. Ancak davalarımızda idare ile muamelesi kardeşlerden birçoğunun hoşuna gitmedi. Bunların arasında ben, Ahmet Fadil ve Abdullah Haşaykeh bulunuyorduk. Nitekim emirlik birkaç ay sonra Ahmet Fadil'e (Zerkavi'ye) geçti.

Ahmet Fadil'in, liderliğini sağlamlaştırmak için uğraştığını hissettim. Aynı şekilde de El-Makdisi'nin şeyhliğini yükselmek için kullandığını, hatta yazdıklarında Allah'a karşı ihlaslı olmadığını, aksine şeyh böyle yazdı, böyle yaptı desinler diye yazdığını hissettim. Hükümlerin verilmesine kadar mahkeme için yaptığımız hazırlıklarda, bununla birlikte mahkeme heyetine, diğerlerine düşmanlığın ortaya konmasında onlarla beraber olmama rağmen, olayların bana gösterdiği şeyler, o ikisinden, sonra da cemaatten ayrılmama yol açtı.

Ebu Musab emirliği teslim aldığı anda cemaat için; başka davalardan yatan İslamilerle asla ilişki kurulmaması yönünde bir emir çıkardı. Ben bu emri ve hemfikir olmayı reddediyordum. Bu da onunla şahsi çatışmalar yaşamama sebep oluyordu. Ebu Musab'ın yüzüne karşı duramayan kardeşler, bu çatışmaların ateşini alevlendirler. Onlar, bu emri kırmak için beni vesile etmek istiyorlardı, ancak bunu yapamıyorlardı.

Eski parlamenter Leys Şebilat hapsedilip, Sivaka Hapishanesi'ne getirildiğinde tek kişilik hücreye konuldu. Ebu Musab ve Ebu El-Makdisi bu durumda hemen harekete geçtiler. Sonunda parlamentoda bulunmasından ötürü kendisini kafir sayan kağıtçıları yazdıktan sonra, ona ulaşması için hücrenin kapısının altından içeri sokuşturdular. Koğuşa döndükten sonra, bu kağıtçıların kopyalarını yaptılar ve hapishanenin dışına gönderdiler. Onların bu hareketleri hatalıydı. Şebilat hücreden çıkana kadar sabretmeli, sonra da onunla oturup kendisine davetlerini ve fikirlerini sunmalıydılar. Kabul ederse o bizden, biz de ondan olacaktık. Eğer daveti kabul etmezse işte o zaman ikaz eden artık mazeret kabul etmez. Bundan sonra o evrakları dağıttık.

Mühendis parlamenter Leys Şebilat, hücreden çıktıktan sonra, karşıdaki, İslami Yenilik Cemaati ve Afgan Ürdünlüler Cemaati'nin en sona kalanları ile ferdi davalardan giren bazı gençlerin bulundukları koğuşa yerleşti.

Hapsedilmeden önce kendisini tanıdığım için gidip onu selamladıktan sonra Ebu Musab bana geldi ve şöyle dedi: 'Kardeşim bu adam doğrusu önder bir adam ve kardeşler için ondan korkuyorum. Sadece bunun için onunla konuşmama, ona gitmeme adına karar çıkardım. Senden bu emre bağlı kalmanı rica ediyorum.'

Ona şöyle cevap verdim: 'Ya Ebu Musab, kardeşler için korkuyorsan, benim için korkma, ben onunla nasıl muamele edeceğimi biliyorum. Sonra ben onu önceden tanıyorum. Ayrıca ben ona açıkladıktan sonra kendisini inandığımız hakka çağırıyorum.'

Ebu Musab şöyle dedi: 'Ey kardeşim, eğer sen onunla konuşursan sonra kardeşler de konuşacaklardır. Onların bilgileri yok. Üstelik o, sana dediğim gibi önder (çok taraftarı olan) bir adam, bunun için de onunla ilişkiye girmek istemiyoruz.'

Şöyle cevapladım: 'Ey Ebu Musab; Ben cahil bir adam değilim ve bana zorla böyle bir emrin uygulanması da kabul etmiyorum, mazeretimi kabul et, bu emri yerine getirmeyeceğim .' Ondan sonra Ebu Musab beni terketti ve Leys Şebilat'la görüşmeye gittim. Ertesi günün sabahı, Ebu Musab, acil toplantı için herkesin hazır bulunmasını emretti. Toplantıda Leys Şebilat'ın önder olup parlamentoda yer alması nedeniyle küfür üzerine bir kimse olduğunu, birçok kardeşin ona karşı nasıl davranacağını bilemeyeceğini söyledi. Tartışmalardan ve görüşlerin sunulmasından sonra sonuç olarak herkesin Leys Şebilat ile arkadaşlık etmesi yasaklandı. Leys Şebilat'ı davet etmek ve ona fikri taşımak için birkaç kişi belirlendi. Tabi burada ben seçilmedim. Bunun üzerine şöyle dedim: 'Hayır, hayır vallahi, bu emre uymayacağım. Filan ve filan benden davet çabasını alamaz. Ben buna, hapse girdiğim ilk günden beri öncülük ediyorum. Sonra ben karşı koğuştaki birçok kardeşle ilişki kurdum. Bir kişi için benim onlarla arkadaşlık etmemi nasıl yasaklıyorsun! Zaten onunla arasına nadiren oturuyorum.' Sert tartışma ve söz düellosunun ardından Ebu Musab beni emre uymaya zorlayamadı çünkü ben, onun ve çevresindekilerin yaptıklarının yanlış olduğunu delil getirerek ispatlıyordum.

Ondan sonra günler geçti ve Hizbul-Tahrir'in resmi sözcüsü, partinin teorsiyenlerinden biri olan Mühendis Ata Ebu Reşte hapse girdi. Ayrıca şu an Hizbul-Tahrir'in lideridir. Onunla tanıştık, ben cemaatin hutbecisiydim ve her Cuma onlara Cuma hutbesini veriyordum. Hizbul-Tahrir Cemaati, Cuma namazını bizim koğuştaki bizimle beraber kılıyorlardı. Mühendis Ata Ebu Reşte geldiğinde kendisine her 3 haftadan sonra bir hutbe vermesi için izin verdim. Aramızdaki ilişki güçlendi. Bu durumu, İslamileri hapishane idaresine karşı sorunlar esnasında çevremizde toplamak adına önemsiyordum. Her Cumartesi kahvaltıda Hizbul-Tahrir üyeleriyle biraraya geliyorduk.

Bundan günler sonra Ebu Musab, Ebu Muhammed ve diğer kardeşler, her cemaatin kendi elindeki fikri sunması için Ata Ebu Reşte ve Hizbul-Tahrir Cemaati ile oturmaya karar verdiler. Ben bu meseleden korkuyordum. Çünkü hapishane idaresi, kendisine karşı duruşta safları bölmek; Tevhit Cemaati'ni Hizbul-Tahrir ile vurmak için aramızda sorunlar çıkarmaya çalışıyordu. Nitekim daha sonra bu oldu.

Ebu Musab, Şeyhi Ebu Muhammed ve kalan kardeşler, Ata Ebu Reşte ve cemaati Hizbul-Tahrir ile odalarında biraraya geldiler. İmanın tarifi meselesinde tartıştılar. Tartışmanın son bölümüne tanıklık ettim ve belirli bir sınırdan konu bitti. Yani; bugün tartışma durduruluyor, herkes delil toplamak ve ondan emin olmak için yerine dönüyor, sonra ileriki bir vakitte yapılması kararlaştırılan başka bir oturumda tartışma tamamlanıyor. Odamıza döner dönmez El-Makdisi 'Makdisi'nin Ata Ebu Reşte ile Münazarası' kocaman başlığıyla kağıtlar yazmaya başladı. El-Makdisi'nin bu evrakları, kendileri aracılığıyla şöhrete ulaşmak için yazdığından emin oldum. Çünkü iş, bu yolla olmaz. Asıl olan, tartışma bitene kadar sabredersin ve sonra yazarsın. Ata Ebu Reşte ile oturur ona bunu yineler, eğer isterse sonra bunu çıkarırsın. Ancak iş, bunun tam aksi oldu. Ata Ebu Reşte'den bahseden kağıtlar, -daha önce Mühendis Leys Şebilat'tan bahsedenlerin olduğu gibi- Hizbul-Tahrir'in üyelerinin, özellikle de o dönemdeki partinin resmi konuşmacısının bundan haberi olmadan, hapishanenin içinde ve dışında dağıtıldı.

Yayından birkaç gün sonra kestirme vaktinde Ebu Musab, Ebu Muhammed El-Makdisi ve Süleyman Damra ile oturuyordum. Hizbul-Tahrir'in odasının emiri Velid Hicazi girdi ve şöyle dedi: 'Ey Ebu Muhammed, tartışma için yaptığımız toplantının henüz tamamlanmadığı ve tamamlamak için tekrar döneceğimiz üzerinde anlaşmamış mıydık?'

El-Makdisi cevapladı: Evet, öyle.

Velid Hicazi şöyle dedi: *Yani, duruma göre bir münazara olmadı.*

El-Makdisi cevapladı: *Evet öyle, olmadı.*

Hicazi: *Öyleyse neden bizim söylemediğimiz sözleri söylediğimizi yazdığın kağıtları hiçbirimizin haberi olmadan çıkarıp yayınladın?*

El-Makdisi cevapladı: *Ben bunu yapmadım.*

Velid Hicazi şöyle dedi: *Aksine bunu yaptın.*

El-Makdisi cevapladı: *Vallahilazim.*

Ve bunu yapmadığına dair büyük bir yemin etti.

Velid Hicazi, arkasından; ellerinin arasında tuttuğu bir defteri çıkararak şöyle dedi: *Ey Ebu Muhammed, yemin etme, çünkü sözün doğru değil, bu bende bulunan delil.*

Mahkûmların arasında dolaşan, içinde senin yazdıkların bulunan bu defteri al.

El-Makdisi sürprizin korkunçluğundan dehşete düştü ve ne cevap vereceğini bilemedi.

Bunun üzerine Ebu Musab ve Süleyman Damra ile yalnız konuştum ve onlara şöyle dedim:

Ey Ebu Musab, sen lidere sin ve biliyorsun ki; Ebu Muhammed, Mühendis Leys Şebilat'ta

yaptığı gibi yalan yere yemin ediyor. Nasıl buna razı olup, susuyorsun? Ya sen ey

Süleyman, biz biliyoruz ve herkes de biliyor ki; Ebu Muhammed yazdı ve yayınladı. Vallahi

ben, şahit olmuştum ne yükümlülük getirirse getirsin hakka tanıklık ederim. O anda Ebu

Musab: 'Sözün doğru kardeşim Ebu Muntasır, durumu Ebu Muhammed'le tekrar

görüreceğim ve inşallah konu düzeltilecek' dedi. Süleyman Damra da aynısını söyledi.

Sonra onları bırakarak çıktım.

Hapishanede kaldığımız süre esnasında Filistin'de, Hamas Direniş Hareketi'nin askeri kanadının düzenlediği bir grup istişhadi operasyonlar meydana geldi. Hapishanenin içinde ve dışında bulunan bazı kardeşler El-Makdisi'nin bu operasyonların şer'i olup olmadığı hususunda fetva vermesini istediler. El-Makdisi'nin cevabı, intihar olması nedeniyle bu operasyonların haram olduğu yönündeydi. Karşısına geçip; şer'i delil getirerek kendisiyle tartıştım. Ona, bu operasyonların şer'i olduğu cevabını verdim ancak o söylediğimi reddetti. Ahmet Fadil Ebu Musab da onu, şeyhi, âlimi, müftüsü saydığı için onu destekledi. Ebu Muhammed, bu operasyonların haram olduğuna dair bir fetva çıkardı. Bu noktada hapishanenin içinde birçokları; özellikle de o zaman Hizbul-Tahrir'in resmi konuşmacısı Mühendis Ata Ebu Reşte, Yenilik Cemaati ve diğerleri ona karşı çıktılar. Bunun üzerine, haram ya da şer'i olduğuna dair fetva vermek arasında tereddüde düştü. Bunun üzerine 'ne hayır ne de evet' şüpheli kalıbında evet anlamı taşıyan yeni bir fetva çıkardı. Bu noktada, şer'i delille yazdığım şer'i bir mektupta, bu operasyonların şer'i olduğunu ortaya koyarak, onun fetvasının hatalı olduğunu ispatladım. Mektupta, 'bu operasyonu düzenleyen, zalimin karşısına çıkıp hak sözü söyleyen, ona iyiliği emredip kendisini kötülükten sakındıran ve bu sebeple öldürülen; şehitlerin efendisi sayılan adamdan sonra – en hayırlı şehit olduğuna işaret ettim. 'İstishadi operasyon düzenleyen Allah bilir, zalimin karşısında duran adamdan sonra gelir' yazdım ve bu fetvayı El-Makdisi'den çıkan fetvaya cevaben hapishanenin içinde ve dışında yayınladım.

Hem Genel İstihbarat'ın emirleriyle cemaati parçalamaya çalışan hapishane idaresi, hem de İslamiler veya diğerlerinden oluşan başkaları tarafından; cemaatle aramda fitne yaratmaya çalışan gizli eller olduğunu farkediyordum. Ancak tüm bunlar, azmimi kırmadı. Ayrıca buna karşın, bu anlaşmazlığı mahkemenin önünde ortaya çıkarmaya çalışmadım. Ben, yapabildiğim kadar kardeşleri savunuyordum. Aynı şekilde Devlet Güvenlik Mahkemesi Heyeti'ne karşı aldıkları tüm kararlarda onlarla idim, onlardan hiç ayrılmadım. Hatta bir kere Ebu Musab bana, mahkeme salonunda bir hutbe vermemi

emretti. Fiilen ona uydum ve hutbeyi verdim. Daha sonra dışarıdan, örgütteki 6. kişinin verdiği 'Tağut Ünvanlı Hutbe' başlığını taşıyan haftalık gazeteler geldi.

Gerçekten Ebu Musab, idare önünde beni yalnız bırakmıyor, idarenin aramızda anlaşmazlık çıkarma girişimlerine karşın benim safımda duruyordu.

Genel olarak ümmetin, özel olarak da Filistin Halkı'nın ve Kassam Tugayları'nın askeri kanadının şehidi Lider Yahya Ayyaş'ın (Allah ona rahmet eylesin) ölüm haberine kadar hal; bazen dikkat durumuyla karışık sakinlik, bazen de gel-git şeklinde olduğu üzere devam etti. Onunla ilgili bir kaside yazdım. Bu kaside, genel olarak kardeşlerde, emir olarak da Ebu Musab'da şiddetli fırtına etkisi yarattı. Bundan ötürü batıl ithamlara maruz kaldım. Ne yazık ki kardeşler, Hamas Hareketi'ni ve aralarında Mühendis Ayyaş da olmak üzere liderlerini kafir sayıyorlardı. Bu konuda onları yerdim. Asıl İslam davası olan Filistin Davası eksenini yönünde cihadi fikirleri olmadığı yetmez gibi aralarında Filistin'i, Filistin'de cihadı ya da mücahitleri desteklemeyi düşünmeyenler bile vardı. Daha da tehlikelisi mücahitler, kardeşlerimizin (Allah onları affetsin) oklarından kurtulamıyorlardı.

Bu kasideye itirazları, İzzeddin El-Kassam Tugayları'nın liderine yazılmasına karşın sertti. Onlar şiiirlerimin cemaatle sınırlı kalmasını istiyorlardı. Ancak ben bu konumlarını doğru bulmadım. Bu kaside ve yazdığım kimse ile çok gurur duyuyordum, hala da öyle. Aramızda durum kötüleşti. Ayrılığa doğru giden ilişkide tehlikeli bir yöne gidilmeye başlandı. Ebu Musab, hem içeride hem dışarıda bana baskı yapar oldu. Bu da aramızdaki derin çukurun büyümesine yardım etti. Ancak ben, hakkımızda hükümlerin açıklanacağı zamana kadar aramızdaki Muaviye tyyünü korudum (az olsa bile ilişkileri sürdürdüm) . Mahkeme adaletsizdi. Hapishaneye döndükten ve herkes kendi yönüne gittikten sonra, nefsimi bir daha gözden geçirip Allah'a tevekkül ettikten sonra koğuşlarına girerek şöyle dedim: Size bugün Yusuf'un kardeşlerine dediğinden başka bir şey söylemeyeceğim. ' Bugün sizi kınamak yok, Allah sizi affetsin! O, merhametlilerin en merhametlisidir. ' Onlarla tokalaştım ve serbest bırakılacağım günü beklemek üzere koğuşuma döndüm.

Beraat ilanından sonra, 4 yıldır beklediğim kritik an gelmişti. Hapsedildikten 4 sene sonra, beraat hükmü geldi. Bu hangi yalancı adalettir? Nerede bu 4 senenin karşılığı? Evet, Allah Azze ve Celle'den bunun kıyamet günü hasenat mizanımda olmasını niyaz ediyorum.

(O gün hiçbir kimse başkası için birşey yapamaz. O gün iş Allah'a kalmıştır.)

Serbest bırakma emri ulaştı ve hapishane idaresi benden ve Nasri El-Tahayne'den geldiğimiz yere dönmemiz için hazırlanmamızı talep etti. Beraber çıktık, Ebu Musab da bize veda etmek için çıktı. Bana şöyle dedi: Geçenleri unutalım ve eskiden nasılsak ona dönelim. Gelecek günler bizimle inşallah.' Ben de inşallah, dedim.

Serbest bırakılmamdan 2 sene sonra Kral Hüseyin Bin Talal vefaatt etti. Kral 2. Abdullah Bin Hüseyin'in çıkardığı genel afla kalan diğer kardeşler de hapishaneden çıktılar. Ebu Musab çıktığında beni evde ziyaret etti ve yeni bir sayfa açmamızı, tekrar beraber çalışmamızı talep etti. Belki de Afganistan'a yolculuğumuzun olacağını söyledi. Onu bir misafir olarak hoş karşıladım ancak özseverliği yanında şahsi başka sebeplerle tekrar onunla çalışmayı kesin olarak reddettim. Ebu Musab evimden çıktı ve bir daha dönmedi. Bu aramızda geçen son sözdü.

El-Makdisi'nin Tanıklığı :

Elimizde Ebu Muhammed El-Makdisi ismi ile tanınan İsam Tahir El-Barkavi'nin 2004 yılının Eylül ayında Zerkavi hakkındaki bilgisini ve Zerkavi'nin Irak'ta yaptıklarına dair

görüşlerini yazdığı bir vesika bulunuyor. Bu vesikayı hiç müdahale etmeden harfiyen yayınlıyoruz:

**El-Zerkavi; destek, nasihat, emeller ve acılar
(Yazan: Ebu Muhammed El-Makdisi)**

Hamd âlemlerin rabbine, salat ve selam mücahitlerin komutanına, ehline ve bereketli ashabına olsun...ve sonra:

Ebu Musab ile ilk defa Peşaver'de karşılaştım. Bu, Ebu Velid El-Ensari'nin -Allah onu korusun-evinde gerçekleşen ayaküstü bir görüşme idi. 90'ların başıydı ve onu daha önceden tanıımıyordum. Ürdün'e gelişim yeni idi. Afganistan'dan dönüşünden sonra beni evimde ziyaret etti. Allah'a davet ve tevhidin zaferi için yanıp tutuşuyordu. Ona Ürdün'deki adresimi Ebu El-Velid vermiş ve Ürdün'de Allah'ın dini için çalışmak isterse beni aramasını nasihat etmişti. Bu yaklaşık 14 yıl önceydi.

Bu konuda yardımlaştık. Ülkenin çeşitli bölgelerinde dersler düzenledim. Bazı yazılarımı basıp insanlar arasında yaydık. Gençler bu davet etrafında toplanmaya, yazılarını ve mesajlarını aralarında dolaştırmaya başladılar. Emniyet Birimi bunun farkına vardı ve farklı zamanlarda evlerimizi bastı. Böylece kovalama ve tutuklama operasyonu başladı. Peşpeşe tutuklandık ve en azı 6 ay olmak üzere istihbarat dairesinde zindanlarda kaldık. Çoğumuz için bu, ülkede Allah düşmanlarına karşı ilk tecrübe idi. Akidemi açıklamaya takiiye yapmamaya karar verdim. Karşılarına çıktım ve ilk olarak kendilerinin, efendilerinin, zindanlardaki, soruşturma bürolarındaki tağutlarının, sonra da mahkeme ve hapishanelerdeki tağutlarının küfürlerini Ebu Musab'la ve davetimden, yazdıklarımın etkilenen bir grup gençle yan yana yüzlerine haykırdım.

Yargılanmaların başlaması için tek kişilik hücrelerden genel hapishanelere nakledildiğimizde, birinci sanık olmam nedeniyle beni azlederek ülkenin kuzeyinde bir hapishaneye, Ebu Musab'ı ikinci sanık olması nedeniyle ortasında ve kalan kardeşleri de toplu olarak ülkenin güneyinde bir hapishaneye koydular. Birkaç ay sonra hepimizi güneydeki Sivaka Hapishanesi'nde topladıklarında kardeşler beni emirliğe seçtiler. İstemeyerek de olsa bir seneye yakın emir olarak kaldım. Bunun beni meşgul ettiğini gördüm. İlim talebi, yazmak ve eğitmek için emirliği bırakmayı tercih ettim. Özellikle de hapse ve imtihanında ortak olduğumuz genç grup davete yeni başlamıştı. İlme, anlamaya ve fıkha ihtiyaçları vardı... Bunun üzerine karar aldım, -tüm gençleri iknâ ettikten sonra- emirliği kendi isteğimle terketmeyi, Ebu Musab'ı da kendi yerime halife getirmeyi seçtim. Durum bazı değersiz yazarların gösterdikleri gibi bir düşmanlık ya da emirlik çekişmesi değildi! Sanki bir devlet emirliği! Hapishane emirliği; kardeşlerin işlerini dağıtma, aralarını samimileştirme, durumlarını düzenleme ve hapishane idaresi ile diyalogda siyasetin birleştirilmesi ile sınırlı idi. Bu emirliğin fertlerinin sayısı en uzak sınırdaki 30 kişiyi geçmiyordu. Hapiste olduğumuz sürenin çoğunda bu sayının yarısını aşmıyorlardı... Onu emirliğe getirdiğim zaman yalnız bırakmadım. Aksine Allah'ın düşmanlarına karşı yanında durdum. Cuma ve bayram hutbelerini, gençlerin eğitimini üzerime aldım, onunla müşavere etmekten, kendisine muhalefet edenlere ya da emirliğini eleştirenlere karşı yanında durmaktan sakınmadım. Ona yardım ve nasihat etmek için harcanmadık hiç bir çaba bırakmadım. Çünkü bu, benim ardımdan emirliği kabul ettiğindeki tek şartı idi.. Allah'a davette hakkı ilân ederek, sevabını Allah'tan bekleyerek yanımda durdu. Tevhidin nusreti ve şirkten beraati için yazdığım herşeyde ateşliydi. Akide ve şer'i temelde aramızda hiçbir ayrılık olmadı. Çünkü o da ben de aynı lambadan çıkıyorduk. Yazdıklarımı seviyor,

onlarla seviniyor, destekliyor ve hapishanede, dışında bildiği gençleri kopyasını almaya, okumaya, yaymaya ve dağıtmaya çağırıyordu.

Yargılanma dönemleri Allah'ın lütfuyla iyi geçti. Allah'ın tevfiğiyle bu yargılanma sürecini, davetimizi ortaya koymakta, rejimi kafir saydığımızı, kanunlarını reddettiğimizi ilânda kullanmayı başardık. Bunu mahkemenin parmaklıkları arasında, hakkıyla yaptığımız konuşma ve ortaya koyduğumuz kelimeler aracılığıyla gazetecilerin ve hazır bulunan diğerlerinin önünde açıkça ilân ediyorduk. Mahkeme başkanına, tağutlarına ve devletine hitap ettiğim bir suçlama listesi hazırladım. Mahkeme başkanı bana şöyle sorduğu gün onu kendisine teslim ettim:

Suçlu musun değil misin?

Kardeşlerimle onu şu sözümüzle cevapladık: *Siz suçlusunuz. Allah'ın şeriatını askıya aldınız ve Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmettiniz. Yahudileri veli edindiniz, mücahitlere ve tehvid ehline savaş açtınız. Suç listesinde ona ve nizamına; 'Devlet Güvenlik Mahkemesi ve Yargıçlarının Allah'ın şeriatına göre yargılanmaları' ismini verdiğimi, onun ve rejiminin kafir olduğuna dair deliller getirdiğimi ortaya koydum ve kardeşlerle beraber, onların yargılamalarını, kanunlarını, putlarını, devletlerini reddettiğimizi açıkladım... Ebu Musab ve davadan sanık kardeşlerin hepsi hazır bulunuyorlardı. Gözleri aydınlanıyor, maneviyatları yükseliyordu, bu belanın davetimize bereketinin farkına varıyorlardı. Aracılığıyla Allah düşmanlarının bu daveti saklamaya ve susturmaya çalıştığı hapsedilişimizde hesabımıza her gün kopardığımız meyveler kardeşleri sevindiriyordu. Sihir sihirbaza döndü; hapishane ve yargılamalar, Allah'ın lütfu ve muvafakati ile davetin yayılması, ilânı ve zuhuru için birer minber, alet olmuştu. Böylece zorluk, nimete dönüştü.*

(Böylece ona bir tuzak kurmak istediler; fakat biz onları, daha çok hüsrana uğrayanlar durumuna soktuk.)

Hapishanede, hapishaneyi arasıra ziyaret eden askerleri, subayları, yetkilileri Allah'a davet ettiğimiz ve ilim talebinde çalıştığımız bereketli günlerdi. Ayrıca tüm mahkûmlar yazdıklarını aralarında dolaştırıyor ve elleriyle tekrar yazıyor, bizimle namaz kılıyor, genellikle benim üstlendiğim Cuma ve bayram hutbelerine geliyorlardı. Tutuklu bulunduğum süre içinde Allah'ın bana verdiği kolaylıkla birçok kitap ve yazı yazdım ki burada orada yayılmış hayır meyvesini verdi. Allahu Teâla'dan ihlas, kabul ve iyi son niyaz ediyorum.

Rejim, bu davetin mahkûmların geneli arasında yayılması, parmaklıkların ardından hapishanenin dışına nüfuz etmesi, yazılarının yayılması ve basılması tehlikesini hissetti. Bense hala prangaya vuruluyum. Önce bizi tüm mahkûmlardan azletme girişiminde bulundular. Onlara baskı yaptılar ve bizimle namaz kılmalarını engellediler. Bizimle ilişkisi olan, hatta bize selam veren herkesi cezalandırdılar. Sonra bizi, kimsenin girmediği bize tahsis ettikleri koğuşlara koyarak onlardan tamamen ayırdılar. Sonra bizi, değişik; bizlere tahsis edilmiş hapishanelere naklettiler. Bunların sonuncusu sınırdaki bulunan; bizi tüm dünyadan azletmeyi denedikleri Cefer Çöl Hapishanesi idi. Bunda başarılı olamadılar. Her seferinde bizi kardeşlerimizden bir gruba yaklaştırıyor, onlarla ilişkilerimizi kolaylaştırıyorlardı. Aynen bizi El-Salt Hapishanesi'ne naklettiklerinde Saltlı kardeşlerimize, Sivaka Hapishanesi'nin uzak mesafesine katlanmalarından sonra ziyaret etmelerini kolaylaştırdıkları gibi. Bu intikal, onlarla iletişimimizi kolaylaştırdı. Bizi Cefer Hapishanesi'ne naklettiklerinde bizi Ma'an Şehri'ne yaklaştırdılar ve oradaki kardeşlerimizle iletişim kurmamızı, Ma'an Ehli'nden yeni insanlarla tanışmamızı kolaylaştırdılar. İşte böyle; onlar her kapı kapattıklarında, Allah bize kapılar açtı...

Bu, Allah'ın bize her yeni hapisanede mesajlar, kitaplar çıkarma vesileleri yaratması ile bizlere kolaylık sağlayacak bazı kitap ve kaynakların girmesini kolaylaştırmasının dışında idi. *(Onlar tuzak kurarlar, Allah da tuzak kurar, ama Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.)* Onlarla halimiz devamlı böyle idi. Onlar baskı yapıyorlar, Allah genişletiyordu, onlarsa bunu hissetmiyorlardı...

Allah'ın lütfuyla, bu saate kadar benim başıma aynı şey geliyor. Onlar, delil göstermeden sadece dinimi, tevhid inancımı, en önemli rükünlerinden biri tağutları kafir saymak ve onları, efendilerini reddettiğini ilân ve buna teşvik eden davetimi ortaya koymam, her mekânda efendileri Amerikanlarla çarpışan mücahitlerin tarafını tutmam ve onlara yardım etmem sebebiyle her sene ya da iki senede bir beni hapse atıyorlardı. Dönem dönem hapse girmeme neden olan suçum buydu.

Onlar bunu yaparken hapisanenin daveti gevşeteceğini ya da onun alevini söndüreceğini sanıyorlardı. Akıl edemediler ki –ahmaklıklarından- hapis ve musibet davetin ateşini ve yayılışını artırıyor. Subhan Allah hapsedilmeyi; hapisanenin içinde ve dışındaki kardeşlerim için faydalanma ve fayda verme istasyonları yaptı. Allah bize öyle kapılar açtı ki; Allah düşmanları bunu bilselerdi bizi bir an bile hapsedmezlerdi. Allah'a ikramı ve nimetlerinden ötürü hamdolsun..

(Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler istemese de Allah, kendi nurunu tamamlamaktan başka birşey istemiyor.)

Sonra Allah'ın ihsanı ve keremiyle serbest bırakıldık. Ben, başladığımız davete devam etmek ve onu gözetmek için ülkede kalmayı tercih ettim. Bu daveti nehir üzerinden batıya (Filistin'e) nakletme isteğiyle doluydum. Emellerim ve beklentilerim vardı...

Ebu Musab bunu bırakarak Afganistan'a gitmeyi tercih etti. Özellikle o sırada Afganistan'daki durumlarla ilgili sakıncalarım nedeniyle bu benim hoşuma gitmedi. Ancak o, ateşliydi ve tanıdığı herkesi buna teşvik ediyordu. Sahanın tevhitçi gençlerden boşaltılmaya çalışılması beni üzmüşse de Ebu Musab'ın yaptığı bana Ebu Abdurrahman'ın yaptığı kadar acı vermedi. Ebu Abdurrahman (Raid Hirisat) da, Saltlı gençlerden oluşan başka bir grup kardeşimizle Afganistan'a ve Kürdistan'a giden bir diğerydi. Davette bir devre atladıktan ve eğitim-hazırlık için kışlalar inşa edildikten sonra, Kuzey Kürt İttifakı ile çarpışmalarında o ve bir grup kardeşimiz öldüler.

Raid'in (Allah ona rahmet eylesin) yaptığı bana acı verdi. Çünkü o, ülkesinde Allah'a davetin lideri ya da başı, gençler arasında yanan bir meşale, bidat ehlinin boğazlarında diken ve endişe kaynağı idi.

Ancak kardeşimiz Ebu Musab, ülkeden hicret hususunda kim kendisini azarlarsa ona kendisinin cihadı seven bir adam olduğunu, ilim talebi, eğitimi ve Allah'a davet için sabrının olmadığını söylüyordu. Kardeşlerimizden bir diğer grupla Afganistan'a gitti. Ülkedeki koşullardan ve kışlalardan istifade ettiler.

Ancak bu istifade, ülkemizdeki istihbaratlar tarafından, öldürücü örgütlenme noksanlıkları nedeniyle keşfedilmişti. Bu beni yorgun düşürüyor, üzüyordu. Onlara bu yolda elimden geldiği kadar nasihat etmeye çalışıyordum.

Bana Ebu Musab'ın ve onunla beraber bir grup gencin, benim oradaki bazı koşullar sebebiyle daha önce içinde bulunduğum çekintileri, gözleriyle gördüklerinde Taliban'la beraber savaşmaktan çekindikleri haberi geldi. Benim dışındakilerin çok ateşli oldukları

yolculuğa onlar gibi ateşli olmamıştım. Bu şeyleri, gerçek gözle görmek için mesafeler katedenler gibi zorluk çekmeden erken bir vakitte basiret gözüyle gördüm. Bunlar haber ajansları, gazetelerin verdiği, bilinen şeylerdi. Ayrıca bazılarını da salınmadan önce radyo aracılığıyla duymuştuk. Ancak öncelikle Allah düşmanlarının baskısı altından çıkmış olmak ve ateşlilik, bu şeyleri görmezden gelmeye yardım eden unsurlar oldu. İslami temeller bundan farklı bir şeyi gerektirdiği halde, daha sonra bu durumların büyütülmesinin sebebinin ve (Taliban) onların saflarında savaşmalarına mani olan şey neydi bilmiyorum!

Kardeşlerin tutuklandıkları ya da intikal ettikleri veya da Ürdün'e döndükleri haberleri ve bunların dışında ne olursa peş peşe bana ulaşıyordu. Bununla birlikte kardeşlerin çabalarının, güçlerinin Afganistan, Kürdistan sonra Pakistan, İran ve Irak'ta parçalanmasından, dağılmasından ötürü üzülyordum. Aralarından bir grup Pakistan'da, başka bir grup İran'da, 3. bir grup da Kürdistan ve Irak'ta tutuklandı..

Açık bir program yapmadan çalışmaları sebebiyle düştükleri duruma; koşullara göre bir yerden bir yere atlanmasına ve bunun açık bir stratejiye ya da önceden yapılmış bir plana dayanılmadan düzenlenmesine üzülyordum. Ürdün'de istihbaratın, bol bilgi kaynağı olarak aralarından dönenleri yakaladığını takip ediyordum. Bu bilgiler gerçekten onları, burada- orada casuslar ve gözler dikme derdinden kurtarıyordu.

Bu vesileyle ayrı ayrı Afganistan'da ve Kürdistan'daki gençlerin haberlerininin ince ayrıntılarını, faaliyetlerini, kışlalarını, meskenlerini, ikamet adreslerini ve yeni lakaplarını ince ayrıntılarıyla takip ediyorlardı. Bu ayrıntılı bilgiler nedeniyle şok oluyor ve üzülyordum. Ben istihbarattan böyle birşeyle karşılaşınca imkân çerçevesinde kardeşler hakkında bilgileri çarpıtmaya çalışıyordum. Gençler hakkında soruşturmalarından ilk kez bildiğim bilgileri serbest bırakıldıktan sonra aynen bana dendiği gibi buldum. Bu, kesinlikle Allah düşmanlarının dehalarından ve zekâlarından kaynaklanmıyordu, gaybı da bildikleri yoktu. Ancak bu, gençlerin örgütlenmedeki durumlarının kopukluğundan ve güvenlik hususunda öldürücü gevşekliklerinden kaynaklanıyordu.

Bundan ötürü bazılarını nasihat ettim ve onlarla temasa geçtim. Bu da Allah düşmanları ve diğerleri tarafından -Allah katında karşılığını beklediğim- işkence görmeme sebep oldu. Kardeşlerime şefkatimden ve onları korumak, çabalarının, güçlerinin Allah düşmanlarının kontrolü altına geçmesini ve başarısız bırakılmasını engellemek için tahammül ettim. Onların örgütsel ve askeri meselelerdeki garip yüzeysel muamelelerinden, tecrübelerin sığılığında ve Ebu Musab'ın Ürdün'de kurmaya çalıştığı birkaç örgüt çalışması girişiminin boşa gitmesine neden olan gelişigüzel muamelelerinden acı duyuyordum. Bu başarısız denemeler, şimdiye kadar 3 girişimde grup grup gençlerin hapis haneye sürüklenmeleri sonucunu doğurdu. Bazıları hiçbir şey yapmadıkları halde idam cezasına çarptırıldılar. Bu, Allah düşmanlarının son iki tecrübeye elde ettikleri, -Müslümanların, davetlerinin ve cihatlarının aşırı ihtiyaç duydukları- çok miktarda paranın dışında idi. Bunu takip ediyor ve bazen kendilerine nasihatte bulunuyordum ama..

'Onlara Luva kıvrımında nasihat ettim. Onlarsa ancak ertesi sabah doğru yolu buldular.'
(Şiir)

Örgütsel noksanlıkların ve güvenlikteki kopuklukların, Zerkavi'nin uygun olmayan seçimleri aracılığıyla Afganistan'dan bizdeki yerel tecrübelerle intikalinden ötürü üzülyor acı duyuyordum. Bu; örgütsel çalışmanın en alt seviyedeki şartlarını bile yerine getirmekten yoksun ve tecrübesiz şahısların seçilmesi ile oluyordu. Bol miktarda maddi imkân bulunmasına karşın, tüm çalışmalar başarısız kılındıktan sonra bu kaynakların Allah

düşmanlarının eline geçmesinden üzüntü duyuyor ve şok yaşıyorduk. Konu ile ilgili kimseler, bu imkânlardan, ümmet ve cihat için hayırlı bir iş yapmada olduğu gibi, emellere ve beklentilere uyumlu güvenlik önlemleri almada da faydalanamadılar. Bu durumlar hakkında atıp tutmuyorum. O denemelerin, kısa operasyonların başarısız bırakılmasında bunu gözlerimle gördüm. Bu işin ehlinin hallerine ve karışıklıklarının ayrıntılarına da onlarla hapisaneye girdiğimde tanık oldum. Onlara önceden birşeyler nasihat ettim. Ayrıntılarından haberdar değildim. Ancak ben araştırmacı bir gözle bakıyor, yakından inceliyordum. Ondan sonra benim tahmin ettiğim gibi hatta daha korkuncu oldu. Genellikle nasihatlerim ya da bu gençlerin benim yazılarımı saklamaları ya da bazılarının beni tanımaları, benimle aralarında örgütsel bir bağ olmadığı halde ve bana o şey hakkında hiçbir bilgi vermeden beni tanıdıklarını itiraf etmeleri sebepleriyle ben de onlarla hapisaneye sürükleniyordum. Ancak ben olayın sonuçlarını, bazılarına nasihat ettiğim zaman faydalanmadıkları davet ve örgütsel çalışma tecrübe ve bilgilerim aracılığıyla başlangıcından beri görüyor ve tahmin ediyordum. Evet, kitapçıklarımdan, isimimden faydalandılar, şeyhliğimin gölgesi altına girdiler ve ayrıntılarının anılması üzüntü verecek, müminlere acı verip, din düşmanlarına müjde olacak daha başka şeyler. Çalışmaları, isabetli, zekice ve yanlışsız olsa idi bundan rahatsız olmayacak ya da acı duymayacaktım. Burada o şeyleri (ayrıntılar) söyleyemeyeceğim.

Afganistan'ın düşmesinden sonra, kardeşler Pakistan ve İran arasında dağıldılar. Onlardan bir grup Pakistan'da bir diğer grup da İran'da tutuklandı. Aynı sırada bazıları da işbirlikçi Kuzey İttifakı'nın eliyle Afganistan'da öldürüldü. Ebu Musab, hiçbir gün programında olmayan; üzerinde Şeyh Raid Hrisat (Allah ona rahmet etsin) ile anlaşamadığı Kürdistan'a yöneldi. Ebu Abdurrahman, Kürdistan'a bir süre yerleşmişti orada kışlalar inşaa etti, adamlar hazırladı ve yetiştirdi. Göze çarpan açık iz bıraktı. Sonra o ve kardeşlerden bir grup (Allah onlara rahmet eylesin ve Firdevs el-alayı meskenleri etsin) işbirlikçi Kürt Kuzey İttifakı ile çatışmalarda öldürüldüler...

O adamlardan kalanlar Ebu Musab'ın etrafında toplandılar. Bazıları birçok askeri sanatta; özellikle de patlacılar alanında iyi tecrübeler kazandılar..Afganistan'da onunla olan ve çoğu dağılan; ya öldürülen ya tutuklanan ya da Pakistan, İran ve Ürdün arasında kovalanan gençlerin kalanları ise Irak'ta kendisinin yardımcıları ve dayanakları haline geldiler.

Sonra fazla geçmeden Ürdün'den ve diğer ülkelerden gençler onlara katıldılar. Ebu Enes Eş-Şami de ona katıldı. Buna çok sevindim. Çünkü o, yanında duracak bir âlime aşırı ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca onun kendisi ile birlikte her mücahide karşı ilân edilen savaşın ve Irak'taki kompleks durumların ortasında hatırlatılmaya, basiretli nasihata ve desteğe ihtiyacı vardı. Bu da beni bu kelimeleri yazmaya iten sebeplerden biriydi...

Ancak Allah'ın lütfuyla tecrübelerim beni yetiştirdi ve günler, imtihanlar bana ateşle saldırmamayı ve kararsızca arkaya kaçmamayı öğretti. Yapabildiğim kadar dengemi koruyorum. Onu düşman edinenlere ve tağutlardan, efendilerinden, kötü âlimlerden ve kuyruklarından kendisi ile çekişenlere ve ona düşmanlık edenlere karşı açıkça kardeş Ebu Musab'ın yanında bulunmama ek olarak bu kelimeleri yazmamın sebebi, Ebu Musab'a ve onun dışındaki mücahitlere nasihat ve hatırlatma olmasını istememdir. Eğer nasihatleri dinlerse bu beni sevindirir, bana huzur verir ve emellerimi yaşatır... Ve reddederse bu beni üzer, bana acı verir. Ancak ona ve mücahit kardeşlere nasihat etmek benim üzerime vaciptir, böylece görevimi yapmış olurum..

Buna geçen hatıralarımda söylediklerimi vurgulayarak başlıyorum..Ebu Musab, inandığımız Ehli Sünne vel-Cemaat akideti, tevhide davetimizde edindiğimiz, İbrahim Milleti'nden olduğunu ilân etme ve ortaya koyma, tağutları, yardımcılarını reddetme, onları kafir sayma metodu üzerineydi.

Ebu Musab, kafir saydığımız; şirklerine rağmen müşriklere yardım edenler ya da tevhit ehline karşı onlara- müşriklere- destek olanlardan, küfür sınırına ulaşmayan, onlara kötü işlere yardım edenleri ve batıl amellerini –riya olsun- övenleri bizim gibi ayırt edebiliyor. İslam'a tabi diğer insanlara ek olarak bu gibileri biz kafir saymadığımız gibi o da kafir saymıyor. .Zerkavi'nin onların hakkındaki akidesi ve bizim akidemiz Ehli Sünne vel- Cemaat akidesidir. Onu – günahı - helal saymaması şartıyla bir günden ötürü bir Müslüman'ı kafir saymıyoruz. O ve onunla beraber olan gençler inşallah daima bu hususa dikkat ediyorlar. Ebu Musab ayrıca, bizim gibi tüm Müslüman ülkelerde İslam'a tabi olanların hepsinin kanlarının, ırzlarının ve mallarının korunması gerektiğine inanıyor. Onun bir Müslüman'a, malına veya ırzına kasten, isteyerek zarar vereceğini aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Aksine biliyorum ki o; ruhunu, malını, kanını Müslüman kardeşlerini desteklemek, tağutların zulmünden ve karanlıklarından kurtulmaları, İslam'ın nuruna ve adaletine kavuşmaları için harcamaya hazırdır. Durum, Allah düşmanlarının basınlarında sahte ve yalan şekilde çizmeye çalıştıkları gibi; o ülkesinde kimyasal silahla binlerce sivil hedef almış değildir...

Bunların hepsi apaçık yalandır ve sahtelikleri de ortaya konmuştur. Bunları kimseye yutturamazlar. Kendilerini buna, dinlerine ve ümmetlerine düşkün mücahitlere karşı duydukları kara nefretleri, ayrıca da zorbalıklarının karşısında başlarını dik tutan, siyasetlerine boyun eğmeyi ve kuyruklarının yaptığığın aksine ayakkabılarının altında ezilmeyi reddeden mücahitlere kin besleyen Amerikalı evliyalara ihlasla bağlılıkları itti. Hatta ameli fıkıh açısından bile biliyorum ki bu adam, ileri ilmi talep etmemiş bile olsa hapishanede Kur'an-ı Kerim'i ezberledi. Aradığı şey olan hakkı, her nerede bulursa benimserdi, onu nefisle ve değerli ile desteklerdi. Bunun için hapishanede olduğumuz günlerde, bu davete sevgisi, tevhide ve destekleyip kendisine çağırdığımız İbrahim Milleti'ne bağlılığı nedeniyle; akideme, yazılarıma, seçimlerime güvendiği için bana danışmadan, görüşümü almadan çoğu işini yapmazdı.

Bu ve bundan başka sebeplerle Irak'taki savaşçı cemaatine,– benimle hiç işbirliği yapmadan ya da bana müracaat etmeden- 'Tevhid ve Cihad Cemaati' ismini vermesi benim için sürpriz olmadı. Bu, benim senelerdir var olan 'Tevhid ve Cihad Minberi' isimli sitemden esinlenerek yaptığı bir şeydi. Allahu Teâlâ'dan bu isim kendisine verilenin ismi gibi olmasını niyaz ediyorum.

Ebu Musab'ın, seçeneklerimizi tıpatıp kabul etmeyen Ebu Enes Eş-Şami'yi kendisine yaklaştırması beni mutlu etti ve umutlarımı yeşertti. Ebu Musab'daki bu yumuşaklık beni sevindirdi öyle ki; bu yumuşaklıktan yoksunluğu daha önceden kendisinin El-Kaide'ye katılmasını ve Şeyh Usame Bin Laden'in (Allah onu korusun) emirliği altına girmesini engellemiştir.

Ebu Enes Eş-Şami, Zerkavi'nin liderliğindeki Tevhit ve Cihat grubunun şer'i işlerin sorumlusuydu...

Zerkavi'nin bu yaptığının, bir ihtiyaçtan ya da zorunluluktan ötürü değil, kendisinin orta yola yaklaşması ve bu durumu (setliği) düzeltmesi sonucu olmuş olmasını diliyorum. Kaldı ki; Ehli Sünne Ve Cemaat'ça fasık liderlerle birlikte savaşmanın ve yardımlaşmanın caiz olduğu benimsenirken nasıl olur da ondan daha basit olan içtihat ve görüş farklılığı sınırları içinde ayrılanlarla benimsenmez!..

Bunun karşılığında bişey ekliyorum. Yaklaştırma ve uzaklaştırma ölçüsü, bağlılığa, sadıklığa, dostluğa, uymaya, hiçbir şeye muhalefet etmemeye ve tartışmamaya dayanmamalı... Bu ölçü istikrarsız, dalgalı ve dengesiz. Bu ölçü, işten anlamaya nice insanları yaklaştırdı ve onları bu işlere getirtti, defalarca tanıklık ettiğimiz ve şok olduğumuz sapıklıklarına göz yumulmasına sebep oldu.. Aynı zamanda bu ölçü, bir tanesi bir aşirete ya da kabileye denk gelen nice iyileri, zekileri uzaklaştırdı. Ne yazık onlardan istifade edilemedi.

Hapishanede küçük bir gruba yüzeysel ve saf liderlik deneyiminin, silahlı örgütsel çalışmaya -aynı yüzeyselliğiyle ve saflığıyla -aktarılması doğru olmaz. Nitekim değerli kardeşlerin öldürülmeleri ya da ömürboyu hapis cezasına çarptırılmaları ile bunun pahalı fiyatını öğrendik. Bu, aceleci deneyimlerde harcanan birçok maddi hasarın dışındakidir... Niyette sadık olmak, dini sevmek, takva, ihlas, duygusallık, ateşlilik; bunların hepsi, tecrübeyi zenginleştirmek ve örgütsel çalışmayı geliştirmek için yeterli değildir. Bunlar hiç bir halde, tecrübe, deha, deneyim ve bilgi sahiplerinden yardım alma ihtiyacını ortadan kaldırmaz. Bunun için sakın aldanmayın, zayıf veya kısa deneyimlerle yetinmeyin. Sırf herşeyi aynen kabul edenlerden olmadıkları için onların deneyimlerinden vazgeçmeyin. Ayrıca biliyorum ki Ebu Musab, akidesinden ya da kendisiyle Allah'a iman ettiği tevhidinden taviz vermez. Onun hiçbir şeyinde gevşeklik göstermez, bu hususta kendisini azarlayanların azarlamalarına aldırmas, baskıdan ya da birinin muhalefetinden zarar da görmez. Allah'tan cihadi ve savaşısal seçeneklerinde de, düşmanların baskıları, zulümleri ve cürümleri nedeniyle zarar görmemesini, işlerinde ve seçeneklerinde doğru yolda kalmasını, ona muhalefet edenlerden ya da yalnız bırakanlar tarafından zarara uğratılmamasını ve aşırılığa ya da gevşekliğe meyletmemesini niyaz ediyorum.

Allah'a hamdolsun Zerkavi, Müslüman ülkelerdeki insanların genelini kâfir saymıyor. Müslümanları günahlarından ötürü kâfir saymıyor. Ayrıca o, içinde yaşadığımız ülke halkının çoğunun İslam'a dâhil olduğunu biliyor. Onun da, savaşısal seçeneklerinde bunu göz önünde bulundurması gerekiyor. Müslümanlar'ın kanını dökmekten; fasık da olsalar, asi de aşırı sakınmalıdır. Halkın çoğu kafir olan asıl küfür diyarında savaş ile yeni oluşmuş, terimsel olarak küfür diyarı sayılan ancak halkın büyük çoğunluğu İslam'a dâhil olan ülkeler arasındaki farkı anlamalı ve bu farkları gözönünde bulundurmalıdır. Önemini vurgulamaya alıştığımız; fasık ya da asi bile olsalar Müslümanların kanlarının, mallarının, ırzlarının haramlığını hafif saymaktan sakınmalıdır. Öyle ki masumların kanı, kıyamet gününde açmazlardan biridir.

İtikad (inanç) kapılarında şunu öğrendik ve öğrettik ki; Müslümanların kanlarını helal saymak çok büyük bir tehlikedir. 1000 kafiri bırakma hatasına düşmek bir Müslüman'ın kanından damlalar akıtma hatasına düşmekten daha az önemdedir.

Buna dikkat etmeli ve bir göz kırpması kadar dahi ihmal edilmesinden sakınılmalıdır. Bunu söylüyorum ve vurguluyorum. Ben bugün Irak'ta esen anarşi rüzgârını dinliyor ve takip

ediyorum. Cihat ve parlak yüzü; genel yollarda arabaların patlatılması, oraya mayınlar yerleştirilmesi, çevresinde Müslüman halktan topluluk bulunan caddelerin, çarşıların ve diğer mekânların yakınında mortar füzeleri atmak suretiyle karalanmak isteniyor. Mücahitlerin abdestli ellerinin, fasık, asi bile olsa; masumların kanıyla lekelenmekten korunması gerekir. Savaşçı cemaat, bu hususta temiz ve bundan uzak duruyorsa; cihadına, kendisine tabi olanların çabalarına saygı duyuyor ve bu çabaların ardından meyvelerini toplamaya azmediyorsa bu cihat; bahsi geçen şeylerden birinin kendisine nisbet edilmesine razı olmamalıdır. Cihadına her zaman olgun, konuşkan, mücahitleri savunan, onların bu çirkin amellerden masum olduklarını geciktirmeden ortaya koyan bir dil eşlik etmelidir.

Şimdiki durumdan zarar görme babında; şer'i olmayan araçları ya da mücahitlerde ağırlıklı olarak tercih edilen doğru aletlere ters aletleri seçip bunları tağutların suçlarına cevaben sıkça kullanma suçuna bulaşmama hususunda uyarmak gerekiyor... Savaşçı , 'kafirlerle yardım etmek' ya da 'Müslümanlar'ın aleyhine çalışmak' düzeyine ulaşmayan işlerde kafirlerle birlikte çalışmak gibi meşru olmayan gerekçelerle İslam'a tabi bazı kimseleri yakalamayı ya da öldürmeyi önceden planlayarak şer'i sınırları aşıyor. Ya da bu sınırları aşmak; öldürülmeleri helal olmayan bazı düşmanların kadınlarının ve çocuklarının öldürülmelerinin ya da yakalanmalarının amaçlanması ile gerçekleşiyor. Çünkü bu kadın ve çocukların kanları ya Müslüman oldukları için ya da İslam'da çocuk ve kadın öldürülemez olduğu için korunmalıdır.

Sınırların aşılmasına bir başka örnek de, insanların intihari, bazılarının istişhadi, bizim de araştırmacı âlimlerimizin belirlediklerine göre cihadi ismini verdiğimiz operasyonlara kolayca başvurmadır. Araştırmacı âlimlerimizin şart koştukları, caiz kılmakta dayandıkları önemli şartları ya da kalkan meselesi ile yaptıkları kıyaslamaları da gözardı etmemek gerekir. Onların bu husus ile ilgili kararlaştırdıkları kuralları ve sınırları bellidir. İster operasyonları gerçekleştirenlerin sayılarının ister de yok olmuş rejimin artığı patlayıcıların çokluğu nedeniyle ya da ülkenin bu tür operasyonlara uygun olduğu gerekçesiyle veya da başka sebeplerle bu sınırlamalardan sıyrılma ya da onları hafife almak caiz değildir..Bilindiği gibi, mücahit ona, zorunluluk halinde başvurur. Ancak bu yola sıkça başvuramamaya, bunu klasik bir savaş aracı haline dönüştürmemeye dikkat etmelidir. Üstelik bu, bir hedef ya da gayeye de dönüşmemelidir.

Kendisine davet ettiğimiz tevhit ve İbrahim Milleti inancı, herhangi bir reformcu; yamama davet gibi değildir. Aksine o, değiştirici, tağutları ve şirklerini kökünden sökücü, evliyalara savaş açan bir davettir. Vela-bera'yı (dostluğu-düşmanlığı), sevgiyi, nefreti, taraftarlığı, hasımlığı soyutlama üzerine kurulur. Bu rükünler nedeniyle küçük kuşlar ya da dervişler değil aksine şahinler yetiştirir ve aslanlar çıkarırsınız. Onlar şeriat kurallarına göre hareket etmez, Müslümanların kanlarını, kutsal değerlerini yüceltecek şekilde yetiştirilmez, yararların en yararlısını elde etmek, fesatların en fesadını uzaklaştırmak, ümmete en uygun amelleri seçmek, durumunu, fertlerinin imkanlarını ve dönemin tabiatını gözönünde bulundurmak için şer'i siyasette ilim ve fıkıh sınırlarına bağlı kalmazlarsa, savaşa düzensizce atlayacaklar ve ümmetin fasığı ve takvalısı arasında ayırım yapamayacaklar, yararları ve zararları arasında denge kuramayacaklar.

Bazı aşırı radikal cemaatlerin yaşadıkları tecrübeler hala gözümüzün önünde duruyor ki; onları tekrar yaşamaktan sakınılmalı. Her mücahit şunu hatırlamalı ki; biz yüce bir dinin evlatlarıyız. Cihadı, gayeleri, yöntemleri, 'gayeler, yöntemleri meşru kılıyor' kuralına inanan, hiçbir imanî sınır ya da şer'i kural kendilerini birşey yapmaktan alıkoymayan mafya

çetelerinin amellerine benzetilemeyecek ya da onlarla karşılaştırılmayacak kadar temiz, saf, yüce ve saygın olmalı.

Hem muhlis, olgun mücahitler bazında hem de para ve imkanlar bazında servetimiz çok kısıtlı olduğu için mücahitlerin imkanlarına saygı gösteren, ümmetin durumunu, çeşitli ülkelerdeki Müslümanların, davetçilerin, ister esir ister özgür olsun mücahitlerin hallerini gözönünde bulunduran herkimseye o imkanlarla kumar oynamak ya da imkanları kolayca heder etmek caiz değildir. Allah'ın elinden kendisinden bunlar sorulacak. Nasıl da o, ömrünü, gençliğini, malını ne için harcadığından sorumlu tutulacaksa Müslümanlar'ın ve mücahitlerin emirliğini üstlenirse hayatları, gençlikleri, paraları hakkında daha çok sorulacak.

Bunun için Allah'ın dinine ve Müslümanlara, şereflerine en faydalı, onları güçlü kılacak, Allah düşmanlarına karşı en şiddetli, onların küfürlerini ve batıllarını en çok kıran amelleri seçmeli. Denemelere ve mücahitlerin kanıyla, Müslümanların mallarıyla kumar oynamaya yer yok.

Bu nedenle çatışma alanının genişletilmesinden, işgalcinin, kuyruklarının ve işbirlikçilerinin dışına çıkartılmasından sakınılmalıdır. Ayrıca bu daire, ardından fayda gelmeyecek yöne doğru; mücahitlerin çabaları boşa gidecek şekilde de genişletilmemelidir.

Mücahitlerin ve imkanlarının olduğu ülkelerin dışına çıkarak, geçici yarar için intikamî ve öfkeci başarısız projelere karışmak ya da halktan kafir olsa, Hristiyan olsa; savaşçı olmayanları hedef almak, onların kiliselerini, ibadethanelerini ve bu mekanların çevrelerini hedef alma çıkmazına düşmek ya da Şiilerin genel halkını hedef alma peşinde sürüklenmek, işgalci ve kuyruklarına karşı savaşmak yerine savaşı; tarihleri, Sünni Ehline düşmanlıkları ve verdikleri eziyetler ne şekilde olursa olsun Şii camilere yönlendirmek, insanları, hatta tüm dünyayı mücahitlere karşı panikletip, mücahitlere karşı kışkırtmayı ve birleşmeyi daha da artırıyor. Siyasi evrakları karıştırmak ve mücahitleri karalamak için fırsat doğuruyor.

Halkın avam tabakasını, bizimle savaşanlarla aynı kefeye koymak caiz değildir. Sünni-Şii arasında fark görmeyen mücrim Haçlı işgali gölgesinde, İslâm dahil ve Müslüman sayılan bu grupların üzerine savaş ilân etmenin siyasi şeriatla hiçbir şekilde ilgisi yoktur. Burada ve orada dünya devletlerine içi boş tehditler savurmak, İslam'a karşı birleşilmiş, dünya çapında savaşı artırıyor. Mücahitler de bunun tekrarıyla boş yere güvenilirliklerini kaybediyorlar.

Bu nedenle cihatla beraber, enformasyonel, insanlara akılları ölçüsünde, bildikleri hakkında konuşan bilinçli, olgun bir söylev olmalıdır. İnsanların benimsemedikleri ya da başarısız operasyonları düzenlememelidir. Kendisini ve liderliğini, cihadın görüntüsünü çirkinleştiren veya karalayan şeylerden uzak tutmalıdır. Özellikle de cehaletin yayıldığı, ilmin azaldığı, insanların, mücahitlerin fıkıh dallarındaki tercihlerini yaparken bulundukları özel koşullarının neler olduğunu bilmedikleri şu halde bundan kaçınmalıdır. Bunu dikkate almak dinde fıkıhtandır. Her kim bunu ihmal eder ve buna önem vermezse cihadın ve mücahitlerin hayır kaçırmaalarına, sadece Allah'ın bildiği büyük zararlara uğramalarına sebep olur. Bu babda, peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in sireti ve yolu kafidir ve şifa vericidir. Derin düşünülmesi gerekir.

Cihadın cüceleştirilmesinden ve boyutunun öfke savaşı çerçevesi ile sınırlı kalmasından ya da sadece cevabî yapılan intikami saldırılar olarak kesilip atılmasından, ümmetin inşa ettiği ve sağlamlaştırmaya çalıştığı genel binadan kopmasından ya da ayrılmasından, araçlarla meşgul olarak onları hedef haline dönüştürmesi ya da tecrübe, deneyim ehlinde azledilmesinden, davetten koparılması ve ehline düşman olmasından sakınılmalıdır.

Irak'taki İslami uyanış Saddam ve partisinin işlediği cürümler nedeniyle gecikti. Birçok dönemde kökünden söküldü. Olmazsa olmaz büyük emellerin gerçekleşmesi kolaylaşmazsa, mücahitlerin bu felaketzede ülkeye saf, temiz bir cihat, uygun seçimler, bilinçli, olgun, reşit enformasyonel söylev aracılığıyla sunacakları en iyi şey; ülke evlatlarından ve aşiretlerinden tevhit bayrağını taşıyan, onun etrafında cihat eden kimseler yetiştirmek ve çıkarmaktır.. Bir atasözünde dendiği gibi 'Mekke ehli Mekke'nin sokaklarını en iyi bilendir.'

İnsanların geneline göre, ülke işleriyle ilgilenme, dertlerinden bahsetme, sorumluluklarını taşıma hususunda ülke evlatlarının önde gelmeleri önceliklidir. Mücahitlerin bu durumu dikkate almamaları ve buna itibar etmemeleri, ülkedeki güç dengelerini, ülke ve ehlinin tabiatını, eninde sonunda oraya yabancı birinin durumunu önemsememeleri, tüm bunlara göz yummaları, maddi âlemin kanunlarını ihmal etmek, çeşitli ülkelerdeki mücahit kardeşlerimizin tecrübelerinden yüz çevirmek sayılır.. Bunun için defalarca söyledim ki; Iraklılar'ın direniş cephesinde öne çıkarılmaları ve Irak Halkı'nın tasalarını, halka olgun bir söylevle nasıl hitap edeceğini bilen, bu liderliği insanların çevresinde toplandıkları bir minare haline getiren Iraklı İslamî bir liderlik seçilmelidir. Onu karalayan , tercih edilmeyen tüm amellerden ve münferit ya da en iyi olmayan seçimlerden uzak durulmalıdır.

Bu, eğer mücahitler uzun vadede de olsa cihatlarının güç ve iktidar meyvesine ulaşmaya çalışıyorlarsa olmalıdır. Allahu Teala'dan ordusuna zafer kazandırmasını ve kullarını güçlü kılmasını niyaz ediyorum..

Son olarak..bu seferki hapsoluşumda 'Şeriatta cehalet ile içinde bulunulan durum hakkındaki cehalet arasında; cihadın meyveleri üzerine duruşlar ' isimli yazımı yazdım. İçeriğinde davetçilere ve mücahitlere nasihatlerimin özeti bulunuyor. Her mücahidin bundan faydalanmasını, istifadesini 'şeyh böyle diyerek kimi kastediyor' ya da ' bununla kimi demek istiyor' şeklinde bozmamasını temenni ediyorum. Çünkü içinde bulunulan durum, bu küçük şeylerle uğraşmaktan daha önemlidir. Hiçbir gün İslam Ehli'ni, buna ziyade kendilerinde doğruluk ve ihlasın olduğuna inandığımız mücahitleri yermeyi kendime iş edinmedim. Kim bu duruşlara dikkat ederse, benim sözlerimin genel, dallı budaklı olduğunu, birinin- sözün- bir diğerini açtığını, birçok ülkeyi, meydana, tecrübeyi ele aldığını, tüm konuşmamın sadece bir şahsa odaklanmadığını görür. Hatta gençlerin, mücahitlerin burada veya orada başlarından geçmiş ya da su yüzüne çıkıp insanların dikkatini çekmiş olayları, tecrübeleri ele alıyor. Mücahit kardeşlerime nasihat olsun diye ve çabalarının, cihatlarının en parlak surette ve en güzel halde olmasına çabaladığım için bu yazıda içimi döktüm. Bu, onlara en büyük destektir. Hatta anlasalar, malla canla olan destekten daha büyüktür. Şöyle dendiği gibi; 'Savaşta -doğru yönde- akıl vermek, düşmanı vurmaktan ve kesmekten daha faydalıdır.'

Bu kağıtlardan, okuyan herkesin faydalanmasını rica etsem de bu yazı, aslında kardeş Ebu Musab'a (Allah onu korusun) destek ve nasihat niteliğinde geldi. Allah adımlarını doğru yolda kılsın..

Onu ve onunla olanları tevhidi ve hak dinini destekleme yolunda muvaffak etsin, onları ve bizleri sözü dinleyip en güzeline uyanlardan etsin..
(Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır.)

Allah'ın salatı ve selamı Peygamberimize, ehline ve ashabının hepsine olsun.

Ebu Muhammed El-Makdisi

Kafkafa Hapishanesi 1425- Cemaziyelâhir

Muhammed Mekavi'nin Tanıklığı :

El-Kaide'nin 3.adamı sayılan, Seyfül-Adl ismiyle tanınan Muhammed Mekavi

Bismillahirrahmanirrahim

Hamd, alemlerin rabbine, salat ve selam gönderilenlerin seyidi, muttakilerin imamı, mücahidlerin lideri, bereketlilerin önderine, ehline, ashabına, kıyamet gününe kadar onun metodunu izleyenlerin üzerine olsun.

Günlerden hiçbir gün okuma yazma alışkanlığı olanlardan da, çok konuşmaya sevdalılardan da olmadım.. Ancak bugün yaşadığım koşullar, bana uzun, boş vakitler sağladı. Bu vakitleri zikirle, Kur'an-ı Kerim ezberleyerek ve bazı spor hareketleri yaparak kullanmaya başladım. Bu günlük programın seyrinde giderken bana sizin sevgili kardeş Ebu Musab'la (Ahmet Fadil'le) tecrübemi yazma isteğiniz ulaştı. Başlangıçta bunu yapmakta çok tereddüt ettim. Ancak istihareden sonra kalbimin bu yönde açıldığını gördüm. Bunun için hatıralar ve düşünceler peşpeşe zihnime gelmeye başladı. Yüce arşın rabbi olan yüce Allah'tan bu çabamı hasenatlarımin mizanına koymasını ve her mekândaki; cihatları hakkındaki haberlerini ve zaferlerini şevk ve gururla takip ettiğim özgür mücahit kardeşlerimin bundan faydalanmalarını niyaz ediyorum. Öyle ki onlar, bu ümmetin aslanları, kahramanları, umudu, doğru seçimleri, izzet, yücelik, zafer ,Allah'ın izniyle yakın olan güç ve iktidar sahibi olma yolundaki önderleridir. Ben, Ebu Musab kardeşin, o kahraman aslanların en hayırlılarından olduğuna inanıyorum (Allah adına hiç kimseyi övmeyiz – temize çıkarmayız-).

Allah, Afganistan'da Müslüman mücahitlere, mürted ve Ruslardan meydana gelen müşriklere v kafirlere karşı açık zaferle lütufta bulunduktan ve Afgan mücahit gruplar arasında karışıklıklar ortaya çıkmaya başladıktan sonra, birçok Arap kardeşimiz; özellikle de bizim aksimize ülkelerinde güvenlik sorunu olmayan; Suudi Arabistanlı, Yemenli ve Ürdünlüler asıl vatanlarına dönmeyi düşünmeye başladılar. Biz Mısırlıların, Suriyeli kardeşlerimizin, Cezayirli ve Libyalıların Afganistan'da kalmaktan ya da sıcak cihat meydanlarına dönmekten veya da bize göre emniyetli sayılan, güçlü merkezi hükümetleri bulunmayan ve güçlü ittifaklarımız bulunan bölgelere gitmekten başka seçeneğimiz yoktu. Bu noktada seçeneğimiz, Sudan'a, Somali'ye ve bazı zayıf Afrika ülkelerine gitmek idi. Bazı kardeşler, parçalanmış Sovyetler Birliği'nden kopup bağımsızlığını ilân eden ülkelere erken

gittiler. Bazı kardeşler, yeryüzünde dolaşmayı tercih ettiler. O noktada bazı bilinçli, muhlis kardeşlerin bir görüşü vardı; ' bundan önce olan ve şu anda olmakta olan büyük bir hasardır ve bunu durdurmak için hızlı adımlar atılmalı ve çalışılmalı, geçenler telafi edilmelidir. Bu yüce, muhlis nefislerin taşıdıkları enerji ve deneyimlerin toplanması, çerçeveselenmesi ve istenen değişimin gerçekleştirilmesinde kullanılması gerekir.' Mübarek Cihat Kaide'si (El-Kaide) fikri, bu yoldaki ilk adım niteliğindeydi.

Çalışmamızı tekrar düzenlemek için ihtiyaç duyduğumuz bilgileri toplamaya başladık. Bu çalışmanın önceliklerinden biri; Afganistan sahasında cihada katılmış tüm eski ve yeni cihat önderleri hakkında bilgilere ulaşmaktır. Bu önderler arasında Ürdünlü ve Filistinli kardeşlerimiz, tekrar araştırılması ve şahısları hakkındaki bilgilerin yenilenmesi gereken listenin başında geliyorlardı.

Bu nedenle Ürdün Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin, Afganistan'dan dönen Ürdünlü kardeşlerimiz ve sayılı küçük İslami gruplar hakkında düzenlediği askeri yargılamaları takip ediyorduk. Bu küçük gruplar, Ürdün'den hareket ederek sevgili Filistin'deki düşman Siyonist Devleti karşıtı bazı cihadi operasyonlara kalkışmayı deniyorlardı. Medyada Tehvît Davası'nın (Bey'at El-İmam) duruşmalarının takibi aracılığıyla bu kardeşlerin en öne çıkanlarının Ebu Muhammed El-Makdisi kardeş ve Ebu Musab kardeş oldukları görülüyordu. Kardeşimiz Ömer Ebu Ömer, (Ebu Kutade), Londra'da çıkardığı dergisi El-Minhac'da bu kardeşlerin yaptıklarını yayınlamaya odaklanıyordu. Ebu Muhammed El-Makdisi ile Ebu Musab kardeşlerin mesajlarını ve mahkeme heyeti önünde sundukları tarihi savunmalarını okuduk. Filistinli Ebu Kutade kardeş, bize sürekli, Ürdün'de faaliyet gösteren ve mübarek davet yolunda vaatkar bir geleceği olan iyi kardeşler olduğu müjdesini veriyordu. 1999 yılının başlarında salındıklarını duyduğumuzda çok sevindik. Ebu Musab kardeş ve bazı kardeşlerin Pakistan'a ulaştıkları haberini duyduğumuzda bu bizim için sürpriz olmadı. Bizim için sürpriz olmadı diyorum çünkü; nerede olursa olsun Müslüman mücahit cemaatin tarafını tutmak ve onu desteklemek İslam'ı ve akidesini doğru bir şekilde anlayan herkesin üzerine vaciptir.

Elimizdeki var olan bilgiler, Ebu Musab'ın Çeçenistan'a gitmeyi hedeflediğine işaret ediyordu. Orası en sıcak İslami saha ve o dönemde en çok yönelinen yerd. Bu bilgileri analiz etmeye çalıştığımızda, Ebu Musab kardeşin yüksek bilince sahip ve yönelişlerinde samimi olduğunu görüyoruz.

Çeçenistan'a gitmek; kurban olmaya tam hazırlık, inandığı ve davet ettiği yola kendini verme anlamı taşıyordu. Ümmetin durumunda istenen değişiklik; kuruntuyla, zaferin kesinliği ile müjdelemekle, tasarlamakla ve de sadece teorik nüfuzla gerçekleşmez. Bu değişikliğin gerçekleşmesi; teorisyen tarafından uygulamalı faaliyetin yapılmasına ihtiyaç duymaktadır. Ümmetin halkları artık her bağırmanın ardından koşan ahmaklar değiller. Bilakis gerçek hayatında dokunmadığı birşeye iknâ olmama bilincine ulaştı. Buradan, inşallah daha sonra açıklayacağım; ümmetin halkıyla esasta nasıl muamele edeceğimize dair görüşümüz ortaya çıktı.

Ebu Musab ve iki arkadaşının, Pakistan emniyeti ile ikamet işleriyle ilgili tutuklanmalarına yol açan sorunları oldu. Pakistan'ı terketmeleri koşulu ile serbest bırakılmalarında anlaşmaya varıldı. Ebu Musab ve iki arkadaşının önlerinde Afganistan'a girmekten başka seçenek kalmamıştı.

Bana, Ürdünlülerden oluşan bir grubun Kandahar'a ulaştıkları haberi ulaştı. Mintikanın dışındaki çalışmamla ilgili işlerle meşguldüm. Kandahar'a Ebu Musab'ın

ulaşmasından yaklaşık iki hafta kadar sonra döndüm. Daha sonra, kendisiyle görüşmek için misafirlerin ve yeni gelenlerin kalmaları için tahsis edilen misafir evine gittim.

Bizim için, Ebu Musab ve Ebu El-Makdisi'nin birilerince övülmüş olmaya ihtiyaçları yoktu. Onların haberleri, Ürdün'de onlar hakkında düzenlenen askeri mahkemelerdeki gelişmeler, daha önce bahsettiğimiz gibi bu yargılamalarda sundukları açık fikirler onun- Zerkavi'nin- temize çıkarılmasına yetiyordu. Ebu Kutade ve Ürdünlü cihat şeyhlerinden bir tanesi, onlar hakkında hayırlı tavsiyelerde bulundular.

Burada şunu da zikretmem gerekir ki, Ebu Musab ve kardeşler arasında neler geçtiğini öğrenmek için Ebu Musab ve iki arkadaşıyla ilgilenen bizdeki yetkili kardeşle görüştüm. Elde edilen sonuç şöyleydi: Ebu Musab'ın bazı davalarda ve konumlarda sert görüşleri var, kendisi ve kardeşler arasında bu konularda henüz ittifak sağlanamadı.

Bu durum, benim hafızamı kıskırttı ve 80'lerin başında Allah beni, İslam'ı sağlıklı ve doğru şekilde anlamama sebep olan hidayete kavuşturduktan sonraki tarihimde ve ilişkilerimdeki önemli durakların birçoğunu hatırlamamı sağlayan şahsi anıların geniş kapısını açtı.

Bu anılar, kendisiyle buluşmadan önce benim Ebu Musab'a gerekçe ve geçerli bir mazeret bulmama sebep oldu. Yatsı namazı bittikten sonra Ebu Musab'ın kaldığı yere ulaştım. Yanımda, aslı Mısır'daki İslami Cemaat'e dayanan Mısırlı kardeşlerden biri vardı. Kendisi Şeyh Abdulâhir'in öğrencilerindendi ve şeyh kardeşlerle bazı hareketsetel ve uygulamalı içtihatlar nedeniyle tam ittifağa varamamıştı.

Misafirhaneye girdik. Ebu Musab kardeşi ve iki arkadaşını kapıda bizi karşılar bulduk. Ondaki iki saat önce geleceğim haberini göndermiştim. Kardeşlerle sarıldık. Onlara salınmaları ve selamete varmalarından ötürü hoşnutluğumuzu sunup misafirhaneye girdik. İlk anda, basitlik ve tevazu bakımından çok sıradan insanlarla oturduğun çıkarımını yapıyorsun.

Genel olarak kendimizi tanıttık ve konuşmaya başladık. Kendimi, birçok şahsî sıfatı benimle örtüşen bir adamın önünde oturur buldum. Sağlam bünyeli, söz sanatında çok yetenekli olmayan bir adam, içinden geçeni söylüyor, fikrini kısa sözlerle anlatıyor. Kanaat getirmiş olduğu hiçbir şeyden taviz vermiyor. Ateşkes de, pazarlık da yapmıyor. Onun uygulamaya çalıştığı açık bir hedefi var. Bu hedef de İslam'ı insan hayatının gerçeğine tekrar getirmektir. Bunun için elinde, tevhidin gerçekleştirilmesi, doğru akidenin anlaşılması ve Ümmetin düşmanlarına karşı savaşmak hariç; yöntem, araç ve üslupları hakkında fazla detay yok.

Hayatta ve çalışmada şahsi tecrübesi geniş değil. Ancak beklentileri büyük, hedefleri açık. Ürdün ve Filistin'in şimdiki durumları hakkında ondan ayrıntılı bilgi istedim. Ürdün hakkındaki bilgileri iyi idi ancak Filistin hakkındakiler oldukça zayıftı. Ondaki sonra, kardeşlerle anlaşmazlık noktaları konusuna geçtik. Onu dinledik, bu konuda kendisi ile tartışmadık. Hedefimiz başlangıç olarak onu yanımıza kazanmaktı. Oturumumuz aralıksız, yaklaşık 5 saat sürdü. Ondaki, elindeki tüm bilgileri dinledik. Onları, iki gün sonra buluşmak üzere vaatleşerek bıraktık.

Ertesi günü sabahı, iki şeyhle (Usame Bin Laden ve Eymen El-Zavahiri -Allah onları korusun-) ile önceden tertip edilmiş toplantım vardı. Elimizde üzerlerinde tartışmak için anlaştığımız işler cetveli bulunuyordu. Toplantının cetveli bittikten sonra Ebu Musab kardeş

konusunu tartışmaya açtım. Kardeşlerde konu ile ilgili önceden bilinçli bir tasavvur vardı. Ebu Musab ile anlaşmazlık noktaları bizim için yeni ve tek değildi. Bize, dünyanın birçok yerinden yüzlerce kardeş geliyor ve onlarla bazı işlerde ve davalarda ihtilafa düşüyorduk. Tüm bunların temelinde akidenin tekfir ve irca (mürcülük) konularından kaynaklanan vela (dostluk) ve bera (düşmanlık) mefhumları ile ilgili kısımlarını farklı anlamak yatıyordu. İkinci mesele de çalışmanın üslubleri ve herkesin çevresinde ve asıl vatanında var olan yaşantı ile ilişkisi idi. Ebu Musab ile en önemli nokta, küfür ve iman ile alakalı şeriat hükümleri çerçevesinde, Suudi rejimine karşı konum; ona karşı nasıl muamele edildiği ve ilişkinin ne şekilde yürütüldüğü idi.

Kardeşlere bu hallerle; yani Ebu Musab ve ona benzer hallerle ilgili yetkiyi bana vermelerini önerdim.. Kendileriyle sınırlı kısımlarda ya da küçük ayrıntılarda anlaşmazlığa düştüğümüz kardeşle ya da grupla ilişkiyi kesmemiz ya da onları terketmemiz fıkhiyyen adil, hareket bazında da doğru değildir.

Elimizdeki bilgiler bize şöyle diyordu: El-Kaide'nin ya da fikrinin Filistin'de ve Ürdün'de fazla destekçisi yok. Kardeşler arasında üzerinde ittifaka varılan adım; Filistin'de ve Ürdün'de var olmaya ve yayılmaya önem verilmesi idi. Nitekim Filistin meselesi, ümmetin atan, yaralı kalbidir. Kim ameliyle onunla temas içinde olursa o kimse, ümmetin hislerine yakın olur. Yahudilerin vurulması, devletlerinin ortadan kaldırılması; ümmetin durumunda değişiklik ve özgürleştirme ile bağlantılıdır. İsrail zayıflatılıp yok edilmedikçe değişim ve özgürlük olamaz. Mıntıkada çizilmiş bölgesel düzenin devamı da İsrail Devleti'nin varlığı ile bağlantılıdır. O da, hedeflerine hizmet etmek, yayılması ve genişlemesi için önünde yolu düzleştirmek için mevcuttur. Şu anda kurulu Arap rejimleri ile İsrail Devleti arasındaki ilişki koresyonel bir ilişkidir. Bizim bu konuda üzerinde ittifaka vardığımız şudur: Değişimsiz özgürlük, İsrail zayıflatılmadan değişim, bir taraftan kendisine hizmet eden Arap Rejimler zayıflatılmadan öte yandan da İsrail'i ve Arap rejimleri destekleyen Batı halatı kaldırılmadan da İsrail'in zayıflaması söz konusu değildir. Bu nedenle de mantıklı sonuç şunu diyor : Bu toprakların her tarafında mevcut olmalıyız. Öyleyse nasıl olur da Filistin'de ve Ürdün'de mevcudiyetimizi sağlayacak bu fırsatı kaçırmaz! Nasıl da Ebu Musab, kardeşleri ve tüm ülkelerden onlar gibilerle ilişki kurma fırsatını kaybederiz?

Sonunda, kardeşler aralıksız iki saat süren tartışmanın ardından bu konu ile ilgilenme yetkisini üzerime almamı; bunun için ne gerekli ise sağlamayı onayladılar.

10 seneden fazla süredir uykumu kaçıran bu konuda muvaffakiyet sağlandığı için Allahu Subhanehu ve Teala'ya hamdettim. Ben de aynı şekilde; özellikle de taktiksel ve stratejik operasyonlar üzerine herkesle anlaşmamıştım. Benimle bu sorun, Mısır'da 06.05.1987'de Cihat Örgütü'nü tekrar teşkil etme ve yönetimdeki rejimi devirme hazırlığı davasından tutuklandığım ilk gün başladı. '401 Cihat Davası' olarak kaydedilen bu dava zarfında yaklaşık 6000 kardeş tutuklandı. Bunlardan 417'si mahkemeye çıkarıldı. Dava, Mısır Eski İçişleri Bakanı Hasan Ebu Paşa ve Gazeteci-Yazar Mukrim Muhammed Ahmet suikastları ile ilişkilendirildi. O sırada ben, Mısır Özel Kuvvetleri'nde bir yarbaydım. Benimle beraber özel kuvvetlerden ve özel korumalardan kardeş binbaşı El-Raid Muhammed El-Berm vardı. (Allah onu korusun ve adımlarını doğru yolda kılsın)

Şunu diyebilirim ki; Cihat Örgütü ve İslami Cemaat'teki kardeşler, amaçlanan değişiklikleri yapabilecek pratik tecrübelere sahip değillerdi. Bu benim ve bazı kardeşlerin görüşlerimize göre aşırı ateşlilikten kaynaklanıyordu. Bu da daima şiddetli aceleciliğe bazen de tedbirsizliğe, aynı şekilde çalışmada gerekli tecrübelere sahip olmamaya, yakın ve uzak vade için önceden yapılmış planın olmamasına, ümmetin enerjilerini kullanıp en üst -maddi değil- beşeri düzeyde aktifleştirecek görüşünün bulunmamasına yol açıyor. Değişiklik; fikre, insana, maddeye, muhlis, tecrübeli, bilinçli, görüş ve kendisi aracılığıyla

hedeflerini ve araçlarını belirleyeceği bir plan sahibi liderliğe ihtiyaç duymaktadır. Sancakları açık, doğru ve şüphesiz olmalıdır.

Bahsi geçen dava bittikten sonra beni Mısır'dan çıkmaya iten sebeplere gelince; Ebu Musab'ı Ürdün'den çıkmaya iten sebeplerle çok benzeşiyor. Hatta bu sebepler; benzerliklerin şiddetinden neredeyse aynıdır. Bu sebeplerden bazıları: Mısır ve Ürdün'deki Emniyet Birimleri, orta çözüm yolu olmadığı görüşünü taşıyan, tüm siyasi, ekonomik, sosyal ve fikri düzeylerde köklü, tam, devrimsel değişime çağıran akaidi İslami cemaatleri baş tehdit olarak görmeye başladılar. Buna dayanarak da gece-gündüz İslami çalışmayı takip ediyorlar ve sakin, verimli, hedefli tesis çalışmalarında başarı fırsatını engellemek için önceden darbeler vurmak istiyorlar. Bu iki ülkedeki emniyet birimleri, işbirlikçilerini ve kendilerine ait muhbirleri bu cemaatlerin saflarına sokmaya çalışıyorlardı. Bu alanda bazı sebeplerden ötürü birçok başarılar elde ettiler. Burada zikrine gerek olmayan bu sebepler, bizde bu çalışmanın darbelerden uzak bir liderliğinin olması gerektiğinin şuurunu doğurdu ki; iyi plan kurma ve iyi uygulama kolaylaşsın.

Bu iki ülkede, amaçlanan İslami değişimin başarılı olması için gerekli iç maddi imkânlar yeterli değildi. Dış kapıları çalmak, büyük finans kaynağı aramak gerekiyordu. Bu devletlerdeki emniyet teşkilatlarının rahmeti altında ve ellerinin uzanacağı yerde, ihlaslı fertlerle ve İslami cemaatlerle bağlantılı olmak ve birleşmek mümkün olmaz ! Ülkenin dışına çıkmaktan başka çare yoktu. İslami sıcak davalara destek veren, asil hür; ehlinin ve ümmetinin zulme maruz kalmasını ve zillele düşmesini kabul etmez.

Bunlar, beni ve Ebu Musab kardeşi, ülkelerimizi terkedip, İslam dünyasındaki açık cihat meydanlarına gitmeye iten bazı sebeplerdi. Ebu Musab ve benzerlerinin durumları ile ilgilenme yetkisini üzerime alma hususunda iki şeyhin (Allah onları korusun) onayını aldıktan sonra, fikri ve teorik yetkilerine, geniş operasyon tecrübelerine güvendiğim bazı kardeşleri aradım ve onlarla acil ve hızlı bir toplantı düzenledik. Bu toplantıda konuyu her yanından tartıştık. Namaza kalkmak ve yemek yemek için aralar verdiğimiz bu toplantımız 9 saat sürdükten sonra önemli kararlar aldık.

Bende yeni ve büyük bir proje hakkında tam ve açık bir tasarısı oluştu. Bu tasarımın temel olarak başarıya ulaşması, Ebu Musab kardeşin onayına bağlı idi. Başarıya ulaşması ve hayata geçmesi için çalıştığımız büyük İslami projeye nisbeten cüz'i önemi olan bu projede Ebu Musab ve arkadaşlarını iknâda beni muvaffak kılması için sadık dua ile Allahu Teala'ya yöneldim.

Ertesi gün sabah saat 9'da, Ebu Musab kardeşle raandevumuz vardı. Ben ve daha önce bir kere kendisine işaret ettiğim Mısırlı kardeş yola çıktık. Bize, Hicaz asıllı, Arap Yarımadası'ndan gelen, çeşitli meydanlarda cihat davaları ve İslami çalışma ile uzun bağları olan, benimle birçok meselede uyuşan ve ittifak üzere olan bir kardeş eşlik etti. Bu sefer, misafir odasına girmedik. Ebu Musab'dan bize yalnız başına eşlik etmesini talep ettik. Bizimle beraber arabaya bindi. Hicazlı kardeşin evine yöneldik. Ebu Musab'ı bu kardeşe tanıştırdık. Ebu Musab'ın onu kabullendiğini ve göğsünün ona açıldığını hissettim. Konuşmaya ben başladım. Öyle ki; yönleri ve hedefleri açılarından tam tasavvuru bulunan projenin sahibi bendim.

Projedeki esas nokta; Afganistan'da günlük eğitim için basit bir kışlanın inşaa edileceği bir bölgenin bulunması zorunluluğuna dayanıyordu. Ebu Musab kardeş buna yöneticilik edecekti. Bu bölge; bize göre önemli sayılan bölgelerden; Ürdün, Filistin, Suriye, Lübnan, Irak ve Türkiye'den, -kendimizi bu hususta zayıf saymamız nedenleriyle- kardeşleri çekmeyi hedefleyecekti.

Kardeşlerden bazı tecrübe sahipleri ile tartıştığımız ikinci nokta seçeceğimiz bölge idi. Bu bölge; bir yandan bizim bulunduğumuz ana mekândan uzak, diğer yandan da Afganistan'ın batı sınırına yakın; İran'a paralel olmalıydı. Bu da kardeşlerin yolunun güvenilir olmasına dayanıyordu. Öyle ki; Pakistan yönetimi bize ve hareketimize karşı denetimlerini sıklaştırmaya başlayınca, Arap ve diğer kardeşlerin Afganistan'a Pakistan üzerinden ulaşmaları çok zorlaşınca, kardeşlerin güvenli yolu İran yolu oldu. Nitekim Türkiye-İran-Afganistan yolunu kolaylıkla kullanıyorlardı.

Seçilen münasip şehir Herat oldu. Bu şehir, Afganistan'ın, İran sınırına en yakın şehridir. Bununla beraber bir anlamda bizden uzaktı. Oraya ulaşmak ve oradan çıkmak çok kolaydı. Tahsis edilecek maddi imkânlarla gelince, Hicazlı kardeş ve bazı arkadaşları, Herat'ta bulunan beşeri hacme ve çalışma için ne gerekli ise ona uygun şekilde finansmanı üstlendiler.

Önerdiğimiz noktalardan biri; Ebu Musab ve onunla olanlardan tam bir beyat istemiyorduk. Bizim istediğimiz, ortak hedeflerimize hizmet için işbirliği ve yardımlaşma idi. Ona, kendisi tarafından gelen seçkin her kişi ve gruba özel ve mütehasıs eğitim vermeye hazır olduğumuzu açıkladık. Gelecekte başa gelebilecek her hangi şekilsel bir engelin önüne geçmek için Taliban'daki kardeşlerle organize çalışmayı üstlendik. Kardeşlerin Afganistan'a giriş-çıkışlarında geçişleri kolaylaştırabilmek için İran'ın Tahran ve Meşhet kentlerinde iki istasyon kurulması konusunu açtık.

Bu tüm tekliflerin ardındaki hedef; Arap ve İslam dünyasının önemli bölgelerinden biri ile bağlı olma ve muhlis kardeşleri; özellikle de tüm fikirleri El-Kaide'nin fikirleri ile uyuşmayan ve örtüşmeyenleri Allah'ın izni ile aşamalı tamamlanma ve yakın gelecekte tam uyuşma babından toplama fırsatı bulmak idi.

Ebu Musab kardeşten hemen cevap almaya çalıştık ancak o bize şöyle dedi: 'Benim müşavere yapmam gerek. Halid El-Aruri kardeş ve Abdulhadi Daglas kardeş, yolun başundan beri bana arkadaşlık ediyorlar. Müşavere ve tavsiyeleşmede üzerimde hakları var. İki gün sonra buluşmak üzere anlaştık. Randevu Cuma günü idi. Hicazlı kardeş bizi öğle yemeğine davet etti. Herkes bunu onayladı ve Ebu Musab'a iki arkadaşını da öğle yemeğine getirmesi salık verildi. Hep beraber namaz kılabilmek için onlara namazdan önce bir araba gönderme hususunda anlaştık.

Gerçekten de bu, iki gün sonra oldu. Hep beraber Cuma namazını kıldık. Sonra Hicazlı kardeşin evine yöneldik. Öğle yemeği Arap yemeği 'kebse' den (bir çeşit pilav yemeği) ibaretti. Yemekte konuşmaya başladık. Abdulhadi kardeş bazı noktaların açıklamasını istemeye ve bunları soruşturmaya başladı. İstediği açıklamalardan kendisinin küçümsenemeyecek bir zekaya sahip olduğu ortaya çıktı. Allahu Subhanehu ve Teala bizi açıklaması istenen tüm noktaları cevaplamaya muvaffak eyledi. Sonuçta; Ebu Musab ve arkadaşları projeye tam onay verdiler. Hemen ertesi günden hazırlığa başlama üzerinde anlaştık.

Plan, Ebu Musab ve iki arkadaşının 45 gün özel eğitim almaları ile başlıyordu. Biz de sırayla Herat ve Meşhet'te hazırlıkları üstlenecektik. Ebu Musab da arkadaşlarını oraya gelmeye teşvik etmek için aramaya başladı. Eğitim sırasında, Ebu Musab ve iki arkadaşının eğitime aşırı hevesli olduklarını farkettim. Daima daha üst seviyelere ulaşmak için kendilerine karşı acımasız oluyorlardı.

Eğitim devreleri hızla bitti. Plana uygun olarak; Herat'a intikal etmek için hazırlanmaya başladık. Bu sırada bize iki Suriyeli kardeş ulaştı. Onlara Herat fikrini sunduk. Hiç tereddüt etmeden kabul ettiler. Herat'a gittik ve kardeşleri bize, Herat'ın çevresinde küçük, eski bir kışla içeren bir bölge seçmiş bulduk. Bu kışlayı, başlangıç olarak gerekli olan malzemelerle donatmışlardı.

Hasıl olan başarıdan ötürü Allahu Subhanehu ve Teala'ya hamdettik. Onlarla beraber Herat'ta 4 gün kaldık. Sonunda, Ebu Musab' la, Ürdünlü arkadaşları ve Suriyelilerle fikirlerde tam ittifaka ulaştığımızı hissettim. Her ay bir kere dönüşümlü buluşmak üzere anlaştık. Bir ay onlar bize gelecekler, sonraki ay da biz onlara gideceğiz. Onlarda, yolculuğumuzda bize eşlik eden; 3 tane pikap araba bıraktık. Gerekirse de onlara başka arabalar getirme vaadinde bulunduk. Onlara veda ettik ve doğru yolumuza döndük. Ebu Musab'ı arkadaşları Halid, Abdulhadi ve Suriyeli kardeşlerle bıraktık. Onların başaracakları; hatta bu projelerinde üstün başarı gösterecekleri kanaatinde idik. Her biri dağları devirecek azme sahipti. Onların İslam'a ve Müslümanlar'a olan ateşleri ve tasalarının bir benzerini görmedim. Merkezimize döndüğümüzde kardeşlere detaylı bir rapor sunduk. Yapılan bu uygulamanın rıza ve kabul gördüğünü hissettim. Âlemlerin rabbine hamdolsun. Herat'tan dönmemizin üzerinden tam bir ay geçti. Bu esnada 3 tane Pikap arabası hazırladık. Bu arabalarla, kardeşlerin orada ihtiyaç duyduklarına inandığımız maddeleri taşıdık. Ben ve aralarında daha önce bahsi geçen Hicazlı kardeşin de bulunduğu 5 Arap arkadaşım, 2 de Afgan kardeş, ikindi vaktinden sonra Herat'a ulaştık. Ebu Musab'a ulaşacağımız zaman hakkında bilgi vermiştik. Kardeşleri bizi bekler bulduk. Bize öğle yemeği hazırlamışlardı. İlgi odağı, bize sunulan, çeşitli türler içeren yemek idi. Daha çok Suriyeli parmağı vardı. Kusursuz yapılmıştı ve lezzetliydi. Geçtiğimiz ay Herat'ta kaldığımız 4 günde yediğimiz yemekten farklıydı. Durumun açıklamasını istedim. Bana Halep asıllı, Türkiye'de oturan iki Suriyeli ailenin 5 gün önce Herat'a ulaştıkları söylendi. Yemeği onlar hazırlamışlardı. Bu haber benim için çok sevindiriciydi. Çünkü bu, fikrin başarıya doğru yolunu aldığı anlamı taşıyordu. Bunun için Allah'a çokça hamdettim. Daha sonra kardeşlerin geçen ayki durumlarını ve karşılaştıkları zorlukları, gerçekleştirdikleri şeyleri sormaya geçtik. Elde edilen sonuçlar şöyle idi:

Ebu Musab ve arkadaşları, bölgedeki Taliban yetkilisi kardeşlerle ilişkileri kuvvetlendirebildiler. Bu ilişki çerçevesinde Taliban'daki kardeşler, projeye hizmet ve projenin uygulanması yolunda çaba için tüm geniş imkânlarını ortaya koymaya istekli oldular.

Herat'ta bıraktıklarımızın sayısı 5 idi. Ebu Musab, iki arkadaşı ve Suriye'den iki kardeş. Bu sefer Herat'a gelmiş 13 kişiden oluşan iki Suriyeli aile de bulduk. Aralarında aile reisi, 16 yaşın üzerinde 3 genç, 2 kadın, 6 kız bulunuyordu. Bu da Herat'taki Arapların sayısının 18'e ulaştığı anlamı taşıyordu.

Ebu Musab kardeşi, Suriyeli kardeşlerle yardımlaşarak askerî, kültürel, propagandasal bir program hazırlamış bulduk. O anda bu takdirimce çok iyiydi. O kadar ki; kültürel program; akidevi yapı, Kur'an ezberleme, tarih ve coğrafya dersleri üzerine odaklanıyordu.

Şu anlaşıldı ki; Ebu Musab kardeş ve arkadaşları, yüzlerce kardeşin aileleri ile birlikte kendilerine yetiştirilecekleri ve yakında Herat'a ulaşacakları inancıyla kamil bir toplumun düzensel iskeletinin çizimi üzerine anlaşılmışlardı.

Ebu Musab kardeşin Ürdün'deki kardeşlerine Afganistan'da başarısının başlangıcının müjdesi işaretini verdiğini, hangisi yapabilirse Afganistan'a göç etmesini talep ettiğini, kendi ailesi ile Halid ve Abdulhadi'nin ailelerini getirmek için de haber gönderdiğini öğrendik. Suriyeli kardeşler de aynısını yapmışlar. Eğer bu bir şeye işaret ediyorsa; projelerinin ve öneminin başarısına kanaatlerine işaret ediyordur.

Bu harika gelişmeden ötürü Allah'a hamdettik. İmkânların artması, Meşhet ve İstanbul durakları ile ilgili yenilikler hakkında tartıştık.

Onlarda 3 gün kaldık. Bu üç günde kendilerine genel olarak, ateşlilik ve ihlasın hakim olduğu günlük programlarına katıldık. Onlara veda ettik ve bir ay sonra bizim tarafımıza gelmeleri hususunda anlaştık. Merkezimize mutlu ve iyimser döndük. Hatta Hicazlı kardeş ciddi olarak Herat'ta Ebu Musab ve arkadaşlarına katılmayı düşünmeye başladı. 3 ay önce açtığımız Herat Dosyası'na yeni bilgileri ve yeni sonuçları ekledik. Yenilikleri ilgili kardeşlere de gösterdik.

Günler çok çabuk geçti. Aylık randevumuzun vakti geldi. Ebu Musab kardeş, Suriyeli kardeş Ebu El-Gadiye geldiler. Kardeşlerin yeni müjdeleri vardı. Kışladaki Arapların sayısı; adam, kadın, çocuk 42'yi bulmuştu. Bu 42 kişinin arasında Ebu Musab'ın ailesi, arkadaşları da vardı. Ayrıca biri Avrupa'dan gelen 3 yeni Suriyeli aile de kendilerine katılmışlardı. Ebu Musab, ufak bir İslami toplum kurmaya başladıklarının, yakında Ürdünlü ve Filistinli kardeşlerin Herat'a ulaşacaklarının müjdesini vererek konuşmaya başladı. İran-Afganistan yolunun açık ve güvenilir olduğunu söyledi. Esasta bu nokta bizim (El-Kaide) için yeni ve önemli idi. Nitekim bu yolu, özellikle de Arap kardeşlerin hareketi ile ilgili olarak Pakistan'dan geçen eski yolla değiştirmeye başlayarak yakın gelecekte iyi bir şekilde kullandık. Bu nokta, bize İran'da hayırseverlerle iyi ilişkiler kurma girişimini düşündürmeye başladı. Bu, yolu daha çok düzleştirmek, kolaylaştırmak ve ortak bazı konularda işbirliği yapmak içindi. Nitekim ileride İranlılarla işbirliği sağlandı.

İşbirliği İran Hükümeti ile değil, Amerikan ve Yahudilere düşmanca yönelişte ihlaslı fertler ile sağlandı. Bu dönemde Ebu Musab'ın şahsiyetinde önemli bir gelişme olduğunu farkettim. Bundan yaklaşık 4 ay önceki ilk buluşmamızda konuşmada girişken değildi. Fikirleri ve genel siyasi haberlere ilgisi sınırlıydı. Ancak şimdi Ebu Musab, konuşmada girişken, yaklaşık her konuya önem verir olmuş. Projesinin başarılı olmasını sağlayabilecek genel ilişkiler kurma girişiminde bulunuyor. Konuşurken artık karşısındaki kişileri daha iknâ edici ve etkileyici olduğunu fark ettim. Hatta lehçesi bile halk dilinden daha çok fasih dile yakın olmuştu. Bunların hepsi, seçkin bir liderlik şahsiyetinin genel hatlarının oluştuğuna işaret ediyordu.

Suriyeli arkadaşı çok iyiydi. Çok geniş tecrübelerle sahipti. Aralarında İngilizce, Türkçe, biraz da Kürtçe olmak üzere birçok dil konuşuyordu. Afganistan'da tanıdığım Suriyeli kardeşlere gelince onlar; hayatımda tanıdığım en harika ve ihlaslı kişilerdi. Geçtikleri ve hala yaşadıkları zorluklar kişiliklerinin oluşmasında büyük rol oynamıştı. Liderlerine karşı terbiyeli ve itaatkarlardı. Kendilerini eğitim, teorik ve pratik deneyim kazanmaya iten faktörleri vardı. Bunun için yeni kardeşlerin katıldığını öğrendikçe Ebu Musab'ın projesine güven duygum arttı.

Herat'ta kendisine katılan kardeşlerin sayısı açısından Ebu Musab'ın projesi büyümeye ve gelişmeye devam etti. Uyrukları daha da çeşitlendi; elinde Suriyeliler,

Ürdünlüler, Filistinliler, bazı Lübnanlılar ve Iraklılar oldu. Ebu Musab, Allah'ın fazileti ve lütfu ile Irak'ın kuzeyinde yayılan ve orada üsleri ve belirgin varlığı bulunan Kürt Ensar El-İslam Örgütü ile ilişki kurabildi.

Herat'a yaptığımız periodik ziyaretler birbirini izledi. Her ziyarette örgütsel, idari, gençlerin askeri yetenekleri olmak üzere her seviyede yenilik ve gelişme gözlemliyorduk. 2001 yılının başına ulaştığımızda, Ebu Musab imkânları ve şahsi yetenekleri açısından başka bir şahıs olmuştu. Bunların hepsi olaylara bakışına da yansımıştı. Karşılaştığı tüm davaları eskisinden daha derin düşünür olmuştu. Aynı şekilde gelecek için stratejik bir şekilde düşünmeye, plan kurmaya başlamış, Afganistan meydanında bulunan; Arap ve Arap olmayan her uyruktan, ırktan gençlerle ilişkiler kurmaya odaklanmaya, kendileriyle buluşmak ve geldikleri asıl bölgelerindeki son haberleri dinlemek için, Afganistan'ın her yerini dolaşmaya başlamıştı. Bunun için Abdulhadi Daglas, genellikle Herat'ta onun temsilcisi olarak kalıyordu. Zerkavi, Halid El-Aruri ile Süleyman Derviş Ebu El-Gadiye eşliğinde oradan oraya dolaşıyordu.. Diyebilirim ki kamil liderliğin belirtileri Ebu Musab'ın şahsiyetinde açıkça görülmeye başlanmıştı. Bu belirtiler şu noktalarda odaklanıyor: Kendisinde, tümüyle İslam Ümmeti'nin durumunun genel tasası oluştu. Fedakarlık, dikkat ve hızlı yapma girişimi onun niteliklerinden biri oldu. Okuma sevgisi ve dünyada dönen herşeyden haberdar olmak; sürekli önem verdiği şeylerden oldu.

Ebu Musab, Selahattin Eyyübi'nin tamamladığı; özgürleştirme ve değiştirme eyleminin liderliğini yapan eşsiz İslami lider Nurettin Zengi'nin şahsiyetinden hoşlanıyordu. Bunun için daima Nurettin ve öğrencisi Selahattin Eyyübi hakkında bulunan kitapları soruyordu. İnaniyorum ki; Ebu Musab'ın, Afganistan'daki İslam Emirliği Hükümeti'nin düşmesinden sonra Irak'a gitmeyi seçmesinde, Nurettin ve Irak'ta Musul'dan çıkışı hakkında okudukları etki açısından büyük rol oynadı.

Ebu Musab'ın çevresindeki şahıslara verdiği önem arttı. Benimle daima onların arasındaki sosyal ve kişisel bağları güçlendirecek metotlar hakkında konuşuyordu. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem; arkadaşları Ebu Bekir ve Ömer'in (Allah onlardan razı olsun) kızları Aişe ve Hafsa ile evlenmesini örnek alarak Ürdün'den kendisine katılan Filistinli arkadaşlarından bir tanesinin kızıyla evlendi. Ebu Musab'ın arkadaşları da; bazı kızların yaşları, Arap dünyamızdaki akranları ile kıyasladığımızda evlenmek için küçük sayılmasına karşın birbirlerinin kızları ile evlenmeye, kızlarını birbirleriyle evlendirmeye başladılar. Ebu Musab ve kardeşleri (arkadaşları); tüm akidevi, sosyal ve ekonomik açılardan, birbirine kenetlenmiş, merhametli tek bir aile olmayı sağlayabildiler. İnaniyorum ki; onları birbirlerine bağlayan sevgi ve rahmet, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ashabınıninkine benzer oldu. Aynı şekilde bu yeni ve yakın örneğin davet ve yeni İslami hareket alanlarında çalışan herkese doğru ve sürekli yenilenen bir ders olması gerektiği kanaatindeyim.

Herat'ta iki senelik çalışma ve inşanın ardından Ebu Musab, güvendiği iyi arkadaşlarını, oralarda yeni üye kazanma ve para toplama konusunda çalışmaları için Afganistan'ın dışındaki bölgelere göndermeyi düşünmeye başladı. İlk yönelişin Türkiye ve Almanya yönünde olduğunu hatırlıyorum. Çünkü Ebu Musab'a katılan Suriyeli kardeşlerin bu iki ülkede iyi uzantıları vardı. Ebu Musab, hayatımda gördüğüm; Müslümanların ırzlarını, kanlarını, saygınlıklarını korumaya en gayretli kardeşlerdendi. İşte bunlar Ebu Musab kardeşin 11 Eylül 2001'den önceki şahsiyetinin bazı genel hatları idi.

Newyork Darbesinin Hedefleri :

O dönemde biz de El-Kaide'de büyük bir darbenin hazırlığını tamamlamıştık. Ümitli olduğumuz hedeflerimiz şu 3 noktada odaklanıyordu: Amerika kurulduğundan ve İngiltere tacından kurtulup bağımsızlığını kazandığından beri, insanlık tarihinde iki yüzyıldan fazla zaman geçti. O süre içinde Amerika, dünyanın her yerine atılıyor, her yerini dolaşıyor. Bu halka zulmediyor, diğerine saldırıyor. Ümmetlerin ve halkların imkânlarını çalıyor, yağmalıyor. Bazıları, Amerika 1817 senesinde filolarını Cezayir'i işgal etme hedefiyle yönlendirdi, dediğimizde garipsiyorlar. Bu filolara Akdeniz'de mücahitler ve o sırada batının kendilerine korsan ismini verdiği Arap denizciler engel oldular. Amerika ve İslamiler arasında 3 aydan fazla süren savaşın ardından İslamiler, Amerikan filolarını en kötü şekilde hezimete uğratmayı başardılar. Amerika'nın bu saldırısı, 1815'te Viyana'da düzenlenen ikinci Avrupa Birliği kongresinde kararlaştırılan sömürgeci planının ilk uygulamasıydı. O dönemden beri Amerika, zelil düşürmek, imkânlarını ve hayırlarını kontrol altına almak için ümmetimize, aynı şekilde yeryüzündeki tüm zayıf ve baskıya maruz kalmış halklara da saldırmak için var gücünü harcıyor. Onların geçtiğimiz yüzyılda Çin'i, Kore'yi ve Vietnam'ı zelil düşürmeye çalıştıklarını görüyorsunuz. Afrika ve Güney Amerika'daki tüm halklara komplö kuruyorlar. Hedefleri açık; O da daima üstünü yanıltma ve yalanın örttüğü itici etmenler ve sebeplere dayanan açık, zalim bir saldırganlık. Nitekim birçok hükümet ve devleti düşürmeye kalkıştılar. Yugoslavya'da olanlar bizden çok uzak değil. Kendilerine karşı ayaklanan birçok dünya liderini suikastle öldürdüler. Hedeflerini gerçekleştirmek için başvurulmadık en alçak araç, metot bırakmadılar. Hiçbir devlet ve de hiçbir halk onlara kendi topraklarında karşılık vermeye cesaret edemedi. Bu da ruhsal oluşumlarında kibirlerinin, gururlarının ve böbürlenmelerinin temel hatları oluşturmalarına sebep oldu. Azgınlıkları ve zulümleri öyle arttı ki; dünyanın tüm ümmetlerini ve halklarını küçümser oldular.

Bu nedenle ilk hedefimiz; kibirlerini ufalamak, gururlarını ezmek, böbürlenmelerini yerle bir etmek için yılanın başını kendi evinde vurmaktı. Bu hedef Allah'a hamdolsun cüzziyyen gerçekleşti. Eğer başka darbelerin başarısı da ikiz kuleleri vuran darbelerin başarısı gibi takdir edilseydi Allah bilir dünya, sürpriz ve ani bir inklâbın etkisini hissedirdi.

Bu darbenin ikinci hedefi; Yahudi Anglosakson Protestan ittifakın ayakları altında ezilmiş bu dünyaya yeni hayırlı bir liderliği ilân etmektir. Görüşümüze göre şunu diyoruz ki; bu beşeriyeti yönetmek ve zulmün, sapkınlığın ve kahrın karanlıklarından çıkarmak, bu lanetli ittifak tarafından yapılan saldırılardan kurtarmak için istenen sıfatlara sahip kişiler, sadece ihlas sahibi Müslümanlardır. Ümmetimiz ve yeryüzündeki zayıf insanlar, şeytani şerli ittifaktan korkmayan insanlar olduğunu gördüklerinde bu yeni gelenlerin, yeryüzündeki zayıfların yaşadıkları sefil hayatın hatlarını değiştirecek sağlam, üzerinde çalışılmış planlarının olduğunu da gördüklerinde işte o zaman, şer, zulüm ve saldırı güçlerine karşı koyan o yeni gelenler, bu dünyanın en hayırlı liderleri olacaklar.

Rabbani kural ve sünnet, bu çatışmaya hükmetmektedir. (*De ki: Hak geldi ve batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur.*) Hak kalkıp batıl ile çatışmaya durduğunda şüphesiz ki hak, ister yakın vakitte ister uzak vakitte olsun galip gelir.

Bizim bu konuda özünsediğimiz şuurumuz; Rebi'i Bin Amir'in sözüdür; Fars Komutanı Rüstem ile Kadisiye Savaşı'ndan önce karşılaştığında Rüstem kendisine şöyle sorar: *Ya Rebi'i neden geldiniz?* Şöyle cevap verir: *(Bizi Allah, kullarını kullara kulluktan çıkarıp kulların rabbine ibadet ettirmek, dinlerin adaletsizliğinden İslamın adaletine taşımak, dünyanın darlığından dünya ve ahiret rahatlığına kavuşturmak için gönderdi.)*

Öyleyse şerefli hür, kendisi, ehli ve tüm insanlık adına; haksızlığa ve zulme razı olmaz. Nasıl olur da bu apaçık zulme, uzaklardan gelen bu sapıkların (Amerikalıların) kirlettikleri tüm insanî değerlerin ve hayırlı mirasının hiçe sayılmasına karşı susarız?

Öyleyse hedefimiz, sadık, muhlis, hayırlı, ümmetin enerjilerini toplamayı, tasalarını ortadan kaldırmayı, dünyadaki tüm aldatılmış zayıfları, şer ittifakında şeytan ahtapotu kılığında ortaya çıkan güce karşı kışkırtma hedeflerini taşıyan, neye inanırsa onu söyleyen ve neyi söylerse de onu yapan, Allah yolunda hiçbir azarlayıcının azarlamasına kulak asmayan, kendisini hedeflerine ulaştırmaktan Allah'ın hükmü ve kaderi dışında hiçbir şey alıkoymayan İslami bir liderliğin ibrazı idi. Bu elhamdulillah, gerçekleşti.

Yılanın başına yönelik bu acıtıcı darbelerimizdeki son hedefimize gelince; kendisini zayıflatmaya ve parçalamaya yardımcı olacak peşpeşe darbeleri kendisine yöneltmemizi kolaylaştırmak için onu oyuğundan çıkmaya itmektir. Bu ayrıca ümmetimizde ve yeryüzündeki zayıf halkalarda bize karşı güvenilirlik oluşturacaktı.

Ana hatları net olmayan gizli bir düşman tarafından başına acıtıcı darbeler alan insanın vereceği tepki konsantre olmadan gelişigüzel, rastgele olacaktır. Böyle darbeler kendisini, planlanmamış eylemler yapmaya mecbur kılar ki bu da onu, bazen öldürücü olabilen tehlikeli hataların içine düşürür. Nitekim bu, fiilen de oldu. İlk cevap; Afganistan saldırısı ve ikinci de Irak saldırısı. Hatalar ve planlanmamış tepkiler, inşallah daha da ardarda gelecektir.

Bu tepkiler, Amerika'nın ve müttefiklerinin, yaklaşık iki yüzyıldır uyuyan ümmetimizin başına ve gövdesinin önemli kısımlarına güçlü darbeler indirmelerine sebep oldu. Allah'ın izniyle bu, ümmetin ayılmasına ve gafletten uyanmasına yardım edecek. Ümmetimiz uyanacağı zaman, Amerikalıların, Yahudilerin, İngilizlerin ve onları veli edinenlerin vay hallerine!

Öyleyse hedefimiz; Amerikalıları oyuklarından çıkarmak ve kaybolmuş ümmetin vücuduna güçlü darbeler yöneltmelerini sağlamaktır ki; bu darbeler olmadan ümmetin uyanıp kendine gelmesinden hiç ümit yoktu. Kendisiyle zafer kazanamadığımız silahımız; tamamıyla, tüm güçleriyle, maddi, manevi imkânlarıyla ümmettir.

Öyleyse bizim bilinçli, ihlaslı, iyi hazırlanmış planı olan bir liderliğimiz oldu; (burada ayrıntısına girmeye gerek yok), aynı şekilde uyuyan ümmet kendine gelme ve uyanıklığa da aşırı yakın oldu.

...Böylece Amerika, müttefikleri ve kuyrukları tuzağa düştüler !

Gerçekleşmesinden önce Ebu Musab'ın darbeden de hedeflerinden de haberi yoktu. Bu nedenle hedefleri Ebu Musab'a iyice açıkladık ve kendisine, Amerika'nın tahmin edilen karşılık ihtimalleri ile beraber, gelecek aşamalı hedeflerin önemli bazı ayrıntılarını haber verdik. Bizce darbe, planladığımızın %20'sinden fazlasını gerçekleştiremedi. Bu başarı, Amerika'nın istenen cevabı vermesine yeterli oldu. Neticede olan oldu. Darbeyi izleyen iki ayda, El-Kaide'ye ve tüm mekânlarda kendisine tabi olanlara tehditler savruldu ve kesin sonlarının getirileceği sözü verildi. Tüm İslami mücahitlerin köklerinin kazınacağı, her yerde kovalanacakları tehdidi yapıldı. Amerikalılar sözlerle ve fiillerle gelişigüzel davranmaya, kendisine tabi olanlar, müttefikleri ve kuyrukları da her söylediklerinde her yaptıklarında yanlarında durmaya başladılar. Temenni ettiğimiz, planladığımız herşey oldu. Küçük Bush, her mekânda İslam'a ve Müslümanlara karşı Haçlı savaşını ilân ederek resmen ekmeğimize yağ sürmüştü.

Uzun zamandır var olan ve süren bu savaş, Selahattin ve Arslan Yürekli Richard zamanındaki geniş kapsamlı ve çok boyutlu ilk Haçlı Savaşı'nın bitmesi ile sona ermemiştir. Bush ve zebanilerinin, bizim için önemini ve ne ifade ettiğini anlayamadıkları bu terim, onların ağızlarından ahmaklıkları ve gafillikleri ile söküp çıkardığımız büyük bir zaferdi. Ebu Musab kardeşe dönüyoruz. Kandahar'da bizimle beraber, Herat'ta kaldığından daha fazla kalmaya başladı. Dünyada hak ve batıl arasında süren çatışmanın kapsamlı suretinin oluşumunda rolü olan çalışmalardan çok kazanç elde etti. Hak; peygamberleri ve doğru semavi mesaj sahiplerini izleyenlerde, batıl da; şeytanları ve bazı insanların isteklerine göre döndürülmüş, arzularına ve şahsi çıkarlarına hizmet eden – bu çıkarlar diğer insanlardan; sefillerin, ezilmişlerin, mahrum bırakılmışların hakları yenerek bile olsa- tahrif edilmiş semavi mesajları izlemekte ifade bulmaktadır.

Amerika'nın saldırısı 2001'in sonunda başladı. Ebu Musab, kardeşlerine ve cemaatine yakın olmak için Herat'a döndü. Elimizde karşılaşma için açık ve iyi hazırlanmış bir plan yoktu. Herat Bölgesi'nde önemli oranda Şii bulunuyordu. Taliban'ın kışlaları, kuvvetlerinin, silah depolarının bulundukları yerler şiddetle bombalandı. Bölgedeki muhalifler ve Şiiler hemen harekete geçtiler ve bölgenin kontrolünü ellerine geçirdiler. El-Kaide gençleri, Taliban ve Ebu Musab'ın cemaatinin elinde hemen çekilmekten ve Afganistan'ın doğu bölgelerinde bize katılmaktan başka seçenek kalmadı.

Ebu Musab ve kardeşlerinin Herat'tan çıkmadan önce arkadaşlarından bir grubun, Şii ve muhalif güçlerin ellerinde esir düştükleri ortaya çıktı. Salınmaları ve kurtarılmaları imkânsız görünüyordu. Bana söylendiği gibi Ebu Musab, esirlikten kurtarılmaları için ısrar etmiş ve cemaatinden 25 savaşçı toplayıp onlara hacet namazı kıldırılmış. Ardından da arkadaşlarının tutulduğu bölgeye saldırmış. Saldırı, savunmadakilerin beklediklerinden çok daha şaşırtıcı, şiddetli imiş. Çünkü bu; ölüme meydan okuyan, kardeşlerinin kurtarılmasından, bu gerçekleşmezse de ölümden başka çözüm görmeyen kişinin hücumu idi.

Sonuçta savunmadakiler kaçmışlar. Kardeşlerin hepsi, hasarsız kurtarılmış. Bu olay, Ebu Musab'ın iki senedir kışlada gerçekleştirdiği başarının boyutunu göstermektedir. O, birbirlerini seven, kendilerini tehlikeye atsalar bile; ilkelerini ve arkadaşlarını savunmada fedakâr adamlar çıkardı.

Ebu Musab ve kardeşleri arkadaşlarını özgürleştirdikten sonra Herat'tan çıkmak için hazırlanmaya başladılar. 135 arabadan oluşan bir kabile ile çıktılar. Bu arabalar Ebu Musab'ın cemaatini, El-Kaide'den Arap kardeşler ve Taliban kardeşlerin kalanlarını topluyordu.

Kandahar'a yol uzundu. Uçaklar Afganistan'ın tüm semalarında uçuyordu. Herşeye rağmen kabile Kandahar'a selim bir şekilde ulaştı, elhamdulillah. Başlangıçta kararımız; sonuçlar ne olursa Kandahar'ı savunmaktı. Arap kardeşlerin kadınlarını ve çocuklarını Pakistan'a göndererek güvence altına almaya başladık. Sonra da karşılaşma için hazırlanmaya koyulduk.

Birgün orada bazı önemli kardeşlerle toplantı vardı. Ebu Musab aralarında idi. Bir kardeş, uydu aracılığıyla çalışan Thuraya hatlı telefonunu kullandı. Ben ve 3 kardeş, toplantı yerinden ayrıldık. Kardeş telefonunu kullandıktan birkaç dakika ve bizim oradan ayrılmamızdan 10 dakika sonra, bir Amerikan uçağı toplandığımız evi bombaladı. Ebu Musab ve bazı arkadaşlar hala o evdelerdi. Bombardıman sonucunda evin çatısı göçtü.

Kardeşlerden hiçbiri ölmedi. Ancak bazılarında kırıklar oldu. Aralarında Ebu Musab da vardı. Göğsünden bazı kaburgalar kırılmıştı. Çatının çökmesi nedeniyle de bazı çürük, yara bereler aldı.

Kandahar'a saldırı başladı. Komutanlıktan, dağlara çekilmenin zorunluluğu ve yaralıların, hedef alınmayan, güvenilir yerlere bırakılmaları yönünde yeni bir karar geldi. Yaralı olması nedeniyle Ebu Musab'dan istenen Pakistan'a çıkması idi. Ancak bize katılıp savaşa devam etme dışında bir şeyi kabul etmedi.

Amerikalılar yüzyüze karşılaşmadan korkuyorlardı. Bu nedenle de uçak bombardımanına dayanıyorlardı. Karadan ilerlemede, münafıklardan ve muhaliflerden oluşan kuzey güçlerini kullanıyorlardı. Geçenler üzerine diyebiliriz ki; Ebu Musab, kendisinin şer'i özü bile olsa çatışmadan kaçmazdı da uzaklaşmazdı.

Karşılaşma denk de direk de olmadı. Amerika'nın saldırısının hedefleri şu noktalarda odaklanıyordu:

Afganistan'daki İslam Emirliği'ni düşürmek ve geri dönme ihtimalini ya da gelecek herhangi bir aşamada yenilenme ihtimalini ortadan kaldırmak ki; El-Kaide'ye güvenilir koşullar, yer ve mekân sağlayan o (Taliban) idi. Bunun için yeniden dönmeye izin verilemez. Eğer bu emirlik devam etseydi, dünyanın her tarafındaki Müslümanlar tarafından gayelenen İslam halifeliği Devleti'nin başlangıcı olacaktı. El-Kaide'nin ve liderliğinin ortadan kaldırılmasını ve bunun tarih boyunca geçenlerden ders alanlara ibret olmasını sağlamak. Her kim bu dev file (Amerika) dokunma cesareti gösterirse cezasını çekmesi, cezanın da tam ve nihai şekilde kökünün kazınması şeklinde olması gerekir.

Çalışmalarımıza başladığımızdan beri bu, karşılaştığımız en büyük zorluklardan biri idi. Bu mecburi zorluğun seviyesine ulaşacak bilinçli bir cevap lazımdı. Komutanlığın cesur kararı; emirliğin parçalanmasının, yeniden Afganistan'ın içine karışıp katılmasının zorunlu olduğu, 7 sene içinde kesin ve üzerinde çalışılmış bir planla, Amerika'yı, ona tabi olanları, hain ve münafıklardan oluşan yardımcılarını yenerek geri dönmeye çaba sarfedilmesi yönündeydi.

Planı uygulamaya hemen başladık. Buna dayanarak, bizim El-Kaide'de eskisi gibi alenen devam etmemiz, çalışmaların da aynı eski türde sürdürülmesinin olanağı yoktu. Bu nedenle de dünyada ulaşabileceğimiz tüm bölgelere düzenli olarak yeniden yayılmamız gerekiyordu.

Bazıları soruyorlar: Özellikle İslam, ordudan kaçmayı büyük bir ihanet sayarken erkeklik, prensip, taşıdığınız ve kendisine davet ettiğiniz akide ile bağlı değersiniz mi?

Buna cevap, bazı noktalarda odaklanıyor ve işte bu noktalar: Biz savaştan kaçmadık ve Taliban'daki kardeşleri de Amerika ile karşılaşmaları için yalnız başlarına, kendi hallerine bırakmadık. Toplu olarak yeryüzüne dağılma planımız, Amerika ile yeni ve birçok savaşlar açmak, kuvvetlerini dağıtmak ve bir bölgeye odaklanmalarını engellemekti.

Komutanlığın karşılaşma için son olarak seçtiği şekil; vur-kaç üslubuyla hareket edilen çete savaşına dayanıyor. Bunu yapanların ise bölge halkı olması gerekiyordu. Görüşümüz, dilimiz ve Arap oluşumuzdan ötürü lehçemiz buna el vermiyordu. Ancak

Ülke ehlinin dillerini, lehçelerini konuşanlara kalma ya da uzaklaşan kardeşlerle başka çatışma bölgelerine gitme seçenekleri verildi.

Kardeşlerin çıkma, ayrılma ve ülkelere dağılmaları eylemi bize savaşta kullanabileceğimiz; daha çok kuvvet, maddi ve insani imkânlar veriyordu. Özellikle de savaş, artık belirli bir coğrafi kara parçasında mahsur değil, aksine alanı tüm dünyaya yayıldı.

Bizler idrak ediyorduk ki; bu adımlar, fikrin sürekliliği için çok önemliydi. Yine Amerika'nın kardeşleri ve komutanlığı yok etme hedeflerini cüz'i olarak da olsa gerçekleştirememesi açısından da mühimdi.

Sonuç olarak bizim kaybımız elhamdulillah az idi. Komutanlık hala sağlam ve işini Afganistan'da çok uygun bir şekilde yapıyordu. Dünyaya yayılan kardeşler, Amerika, kendisini veli edinen mürtedler ve münafıklarla kendileri arasında yeni çatışma meydanları açtılar. Buna delilimiz, Ebu Musab kardeşin ve kardeşlerinin Irak'ta elde ettikleri neticelerdir. Bazı Arap kardeşlerin güvenliklerini, İran'a ulaşmalarını sağlamaktan, sonra da nereyi uygun görürsek kendilerini oraya yerleştirmekten ben sorumluydum. Ebu Musab kardeş ve grubu bu kardeşlerin arasındaydılar.

Peşpeşe İran'a gitmeye başladık. Afganistan'ın dışından; Arap Yarımadası'ndan, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri'nden kardeşler oraya bizden önce vardılar. Yanlarında iyi miktarda para ve bolca eşya vardı. Bir merkezi liderlik ile şubeler oluşturduk. Kardeşlerin ve bazılarının ailelerinin yerleştirilmeleri için daireler kiralamaya başladık. Kalbeddin Hikmetyar'ın cemaatinden İslami Parti'deki kardeşler bize bu alanda iyi derecede yardım sundular. Bize sahip oldukları bazı daire ve çiftlikler temin ederek tasarrufumuz altına koydular.

Çalışmaya koyulduk ve komutanlıkla tekrar iletişim kurduk. Ona yardımcı ve destek olmaya yeniden başladık. Bu, bizim Afganistan'dan çıkma eylemimizin hedeflerinin arasındaydı. Bir yandan iyi hazırlanmış görevleri yerine getirmek için Afganistan'a dönmek üzere bazı savaşçı gruplar oluşturmaya, öte yandan da kardeşlere yeni yerler seçmek için grupların ve kardeşlerin durumlarını araştırmaya koyulduk.

Ebu Musab kardeş ve Ürdünlü, Filistinli arkadaşları uzun araştırma ve tartışmadan sonra Irak'a gitmeyi seçtiler. Yüzleri ve lehçeleri nedeniyle Irak ortamına kolaylıkla katılabilir ve karışabilirlerdi.

Beklentilerimiz ve derin araştırmalarımız; Amerika'nın kesinlikle hata yapacağına, acilen ya da acilen Irak'a saldıracağına işaret ediyordu. Bu saldırı, rejimin düşürülmesini hedefleyecekti. Bizim de karşılaşmada ve direnişte önemli bir rol oynamamız gerekiyordu. Bu bizim tarihi fırsatımızdı, bunun sayesinde Allah'ın izniyle dünyada zulmün kaldırılıp, hakkın yerini bulmasında en büyük rolü oynayacak İslam Devleti'ni kurabilirdik.

Bu analizde Ebu Musab kardeşle hemfikirdim. El-Kaide'nin, Amerika'nın daima yaydığı aksine Saddam Hüseyin ve rejimi ile kayda değer hiçbir ilişkisi yoktu. Amerikalılar, Batı'nın, Yahudiler'in ve Anglosaksonlar'ın kölesi ve hamalı haline getirilen bu dünyaya zorla geçirttikleri kanunları hesabınca, kendilerine kanunî icazet ve mazeretler yaratmak için, sürekli Saddam Hüseyin ve rejimi ile El-Kaide arasında bağ kurmaya çalışıyorlardı. Öyleyse kardeşlerin Irak'a, rejim tarafından kontrol edilmeyen kuzey yolundan

girmeleri için bir plan yapmamız, sonra da aralarında bazı kardeşlerimizin bulunduğu Sünni kardeşlerimizin bölgeleri olan güneye kaymak gerekiyordu.

Ensar El-İslam Cemaati'ndeki kardeşler, bu hedefin gerçekleşmesi için her türlü yardımı sunmaya hazır olduklarını ortaya koydular. Amerikalılar, İranlılar'ın İran'daki faaliyetlerimize göz yumduklarını farkettiler. Bunun üzerine İran'a odaklanan bir medya kampanyası başlatıldılar. İran'ı, El-Kaide'ye ve uluslararası teröre yardım etmekle suçlamaya başladılar. İranlılar'ın verdikleri cevap, gençleri kovalamak ve onları tutuklamaya, kendi vatanlarına ya da istedikleri yerlere göndermeye başlamak oldu. Önemli olan sadece İran'dan çıkmaları idi.

İranlılar'ın bize karşı attığı adımlar bizi şaşırttı ve planımızın %75 başarısız kalmasına yol açtı. Gençlerin çoğu yakalandı. Ebu Musab'ın grubunun fertlerinden yaklaşık %80'i tutuklandı. Ebu Musab kardeş ile yanındaki serbest kalanların ülkeden çıkmaları için hemen plan yapmamız gerekiyordu. Yön; Irak tarafı, yol; Irak ve İran arasındaki kuzey sınır yoluyla.

Hedef, Irak'ın ortasındaki Sünni bölgelere ulaşip Amerikan saldırısına karşı koymak ve Allah'ın izniyle hezimete uğramasını sağlamak için; hazırlanmak, yapılanmaya başlamaktı. Seçim rastgele olmadı aksine masaya yatırılarak yapıldı.

Ebu Musab, Irak'a gitmek için bana veda ederken, onun şahsiyetine, daha önce olmayan yeni bir boyut eklenmişti. Bu yeni boyut, Amerika'nın Afganistan'ı bombaladığı esnada işlediği, Ebu Musab'ın kendi gözleriyle şahit olduğu suçların kisasının zorunluluğu üzerinde odaklanıyordu. Ebu Musab'ın Amerikalılara karşı beslediği kin ve düşmanlık kendisinin yeni şahsiyetinin ana hatlarının oluşmasındaki etkenlerdi.

Bu yeni şahsiyetin ayrıntılarını yazamam. İran'dan ayrıldıktan sonra kendisi ile ikinci bir kere biraraya gelmedim. Ancak onun hakkında duyduğlarımdan şunu diyebilirim ki o; deneyimli, Allahu Teala'nın izniyle Amerikalılar'dan, Yahudiler'den, onları veli edinip kendilerine yardım edenlerden oluşan uluslararası küfür gücü ile çatışmayı idare etmeye kadir bir komutan oldu.

Ebu Musab ve arkadaşları için tüm temennim, bu aşamada önemli olduğuna inandığımız nasihatleri almalarıdır. Eğer bu nasihatleri alırsa, dünyada hak ve batıl arasında dönen çatışmanın kesin olarak çözümlenmesinde Allah'ın izniyle çok büyük sonuçları olur.

Nasihatlerimiz şunlar:

Yapılan her işin ya da harcanan her çabanın bir hedefi olmalıdır. Hedef baştan açık olursa kendisini ulaştıran yolun hatları açık, izlenen metotları kolay olacaktır. Eğer ana hatlar açık olursa hedefe götüren bu yolu katetmek için bize gerekli araçları da, imkânları da vakti de belirleyebiliriz.

Şunu bilmeniz gerekir ki; bir hedef 4 unsura ihtiyaç duyar. Değiştirme yolunda yüyüyüp olumlu sonuca ulaşmayı hedefleyen herkesin bu unsurlara sahip olması gerekir.

Bu unsurlar, düzenine ve sırasına göre şunlardır:

Fikir: Başarılı herhangi bir projenin çıkış noktalarını, araçlarını ve hedeflerini belirleyip ortaya koyan fikir ya da fikirlere sahip olması gerekir. Bu meselede içtihat yapmaya pek

yer yoktur. Açık ve net olarak hedefinizin, tüm beşeri hayatta güçlü ve canlı olarak hayır rolünü oynayabilecek şekilde ümmetin sorunlarını çözecek İslam devletini kurup, İslami yaşantıyı tekrar hayata geçirmek olduğunu ilân etmeniz lazımdır. Allahu Teala'nın sözünde olduğu gibi: *'Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz, iyiliği emreder, kötülükten nehyedersiniz ve Allah'a iman edersiniz.'* Yine diğer bir ayette olduğu gibi: *'Sizden; hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten sakındıran bir topluluk bulunsun.'*

Bu hayır ve görevin, gerekli olanaklara sahip olunmadıkça, ümmetin şu anki konumunda gerçekleşmesi mümkün değildir. Bu olanaklar da İslam devleti olmadan gerçekleşemez. Şimdiki zamanda, servetlerin yağmalanmasında, ülkelerin işgalinde, kulların zelil edilmesinde, kadınların ırzlarına geçilmesinde ve vatanların kutsal değerlerinin çiğnenmesinde kendisini gösteren saldırganın defedilmesi de bu dünyadaki baskın zulmün kaldırılması da ancak saldırgana her şeyde denk, güçlü bir devletin varlığı ile mümkün olur ki; bu güçlü devlet, saldırganı alıkoyup ona haddini bildirebilsin. Ey kardeşler, durumlar ve koşullar bu devletin ilânı için hazır ve elverişlidir. Ümmetimizin baskıya uğramış halkları, çevresinde dönen herşey hakkında bilinçlenmeye başladı. Arap ve İslam dünyamızda hüküm süren rejim ve hükümetlerin küfürleri apaçık herkesçe görülüyor. Artık bu, küçük-büyük kimseden saklı değildir.

Küfrünün hatları şu 3 şekilden belli oluyor:

İlk şekil: Allah'ın şeriatı ile hükmetmemesi.

İkinci şekil: Tarih boyunca ümmetin düşmanı olan Yahudileri, Hristiyanları ve müşrikleri dost ediniyorlar.

Üçüncü şekil: Bu rejim ve hükümdarların İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanlık etmeleri. Öyleyse ümmet halkı, bu rejimlerden ve hükümdarlardan kurtulmayı dört gözle bekliyorlar. Burada fikrimizin ana hatları açık, kaynakları ve dayanakları belirli olmalıdır. Temel kaynağı Kur'an-ı Kerim ve peygamberin sünneti olmalıdır. Akide de bu fikrin önemli esaslarından biridir. Akideyi salih seleften alıyor. Ona yaklaşımımızda kullandığımız yol ve yöntemler onlarınkilerle aynıdır. O, durumun müphem ve belirsiz olmayacak, sağlıklı bir şekilde anlaşılmasına yardım edecek akidedir. Bu anlayış da, ümmetin karşılaştığı tüm zorluk ve problemlere karşı doğru yaklaşım sunan ve kendini yenilemeye gücü yeten; açık, parlak, güçlü, kendisiyle çekişen tüm fikirleri çürütebilen ve onlara üstün gelebilen yüksek bir fikir üretir. İslamiyet Allah'a hamdolsun ki; 1400 seneyi aşan ömrüyle uzun bir zaman aşaması katetti. Bu seneler zarfında, farklı çevrelerde, çeşitli koşullarda yaşadı. Onunla beraber, tüm çıkmazlardan, zorluklardan selim bir şekilde çıkmayı sağlayacak fikirler üretildi. Buna dayanarak; elimizde bu durumla nasıl muamele edeceğini bilen liderler ve alimler bulunması gerekir.

Herhangi bir projenin başarılı olması için varolması gereken ikinci unsur insandır. İnsan fikre, kesin bir imanla inanır ve fikrin belirlediği hedefe ulaşmak için çaba sarfeder. Bu noktadan yola çıkarak; elimizde ümmetin evlatlarına hitap etmeye ve onları hakka, doğru yola yöneltmeye kadir, özel bir davet aygıtı bulunmalıdır.

Cihadi-askeri operasyonlara kalkıştığımız gibi, davetsel çalışmalara da kalkışmamız gereklidir. Amaçlanan değişikliğe ulaşmamız, insanın halinde açık bir değişiklik yapmakla mümkün olur. Çünkü zamana ve mekâna özel iziyle damgasını vuran insandır.

Büyük, nihaî zaferin gerçekleşmesi ancak ümmetin hem beşeri hem de maddi tüm saklı güçlerinin büyük kısmının aktifleştirilmesi ve görevlendirilmesi ile olabilir. Şu bilinmelidir ki; bu vakitte ümmetin gençleri, hak daveti kabul edip ona destek vermek ve onu savunmak için hazırdırlar.

Şu an elimizde doğru bir fikir ve bu fikre kesin bir imanla inanan özgür insan oldu. Bu insanın hedefine ulaşması, ancak zafer ve gücün gerçekleşmesi için zorunlu araç ve gereçleri elde etmeye yardımcı olacak gerekli maddi imkânlarla sahip olmasıyla mümkün olabilir. Tecrübeli, güçlü liderlik de, olması gereken 4. unsuru oluşturuyor. Bahsi geçen 3 unsuru bilinçli ve hedefli olarak yönetecek liderliktir. Maddi güç veya liderlik olmadan insan ve fikir bulunsa da istenene ulaşılamaz. Arap ve İslam Dünyası, ümmeti yönetecek; bilinçli, kabiliyetli, yeni bir liderlik teşkil etmeye yeterli tecrübe ve deneyimlere sahip kişilerle doludur.

Açık Sancak: İslam Sancağı ve ümmetin gerçek liderliği yaklaşık 100 yıldır ortada yok. Bayrağın ortadan kalkması ümmeti böldü, güç ve imkânlarını dağıttı, düşmanların karşısında zayıflattı. Düşmanın karşısına çıkan liderlikler, kendi ürettiği, çıkarlarına ve hedeflerine hizmet için yönlendirdiği işbirlikçilerdi. Bu işbirlikçiler, hedefi ümmeti sapıttırmak ve parçalamak olan evrensel bayrakları kaldırdılar. Onları bazen milliyetçi, bazen laik, bazen de başka evrensel bayrakları yükseltirlerken görürüz. İslam'ın açık bayrağı; 'la ilahe illallah Muhammedun resulullah' bayrağını yükselttiğimizde, bu muhalif bayrakların hepsini yakacak, çirkin yüzlerini ve sahtekarlıklarını ortaya çıkaracak. Bu da; ümmetin çok büyük zorluklara yanıt verebilecek güce sahip, ihlaslı, gerçek liderliğinin ortaya çıkmasına yardımcı olacak. Bu yanıt, bilinçli ve idrakli olup, koşulları gözönünde bulunduracak, hırsları artıracak, ümmetin enerjilerini, imkanlarını tetikleyip onları en iyi şekilde sağlayacak türden olacak. Bu olay, gençlerin, kardeşlerin imkanları ve kabiliyetlerine göre sınıflandırılıp seçilmelerine ihtiyaç duymaktadır. Nitekim öğrendik ki; örgüt demek, kabiliyetlerin görevlendirilmesi ve imkanların kullanılması demektir.

Plan: Hedefi bulunan her iş, baştan beri hatları açıkça belli olan bir plan üzerine kurulmalıdır. Planın açıklığı; işin uygulanması ve gerçekleştirilmesi için gerekli araçları ve talep edilen imkânları belirler. Yani bir plan üzerine inşa edilmeyen iş, rastgele, verimsiz bir iş sayılır. Bu asırdaki İslami hareketler izlendiğinde işlerinin çoğunlukla gelişigüzel olduğu ortaya çıkar. İhlas, başarıyı elde etmek ve zafere ulaşmak için tek başına yeterli değildir. Rabbani yolları ve kanunları benimsemek, rabbani yollarla uyumlu kesin bir plan koymak gerekir.

Bundan yola çıkarak, aktif mücahitlerin, aşamalı hedefleri gerçekleştirmeye çalışmak için kısa vadeli, en büyük hedef olan devlet kurma hedefine ulaşmak için de uzun vadeli planları olması gerekir.

Ele geçen fırsatları değerlendirmek, yeni oluşacak koşul ve hallerden faydalanmak için geleceği tahmin etmek: Bunu açıklamak için, Irak'ın şu anki durumunu örnek verebiliriz. Saddam rejiminin parçalanmasıyla sonuçlanan güvenlik anarşisi, İslami cihadi çalışmaya, Saddam rejimi kalsaydı elde edemeyeceği; Irak gibi bir sahanın içine derin bir şekilde sızma, orada yayılma ve kökleşme fırsatı verdi. Bu fırsatlar, başka bölgelerde tekrarlanabilir ve ele geçebilir.

Tahminlerimiz; ileride Suriye ve Lübnan'ın, Irak'ın şimdiki haline benzer koşullarla karşılaşabileceğine işaret ediyor. Bu durum gerçekleştiği taktirde, İslami çalışmaya, operasyon ve manevra için geniş bir saha, olağanüstü miktarda beşerî ve maddi kazanç sağlayacak. Daha sonra da İslami mücahit akımlara, işgal edilmiş Filistin sınırında bulunma

fırsatı verecek. Şam bölgesindeki beşeri unsur önemli. Yahudilerle direk ve sürekli çatışma ise en önemli unsurdur. Çünkü, ileride cihadi akım fikrinin yayılmasına hizmet edecek, iki ana hedefine ulaştıracak güvenilirlik kazandırıp etkinlik sağlayacak. Bu hedeflerden ilki, İslam Dünyası'nın gerçek liderliği (İslami akımın) olduğunu haklı çıkarmak, diğeri de İsrail'i zayıflatma, Allahu Teala'nın izniyle onu yıkma ve ortadan kaldırma yolu üzerinde ileri doğru yürümektir.

Bu durum, yakında Suriye ve Lübnan için de geçerli olabilir. Er geç Mısır da bunların arasına katılabilir. Çünkü İsrail görüşü; dev Amerikan gücünün, İsrail'in güvenliğine karşı tehlike oluşturan şimdiki ya da gelecekte olası düşmanları parçalamakta kullanılmasının zorunluluğuna dayanmaktadır.

Amerikalılar, İsrail'in aptal siyasetinin ardından sürüklenmeleri nedeniyle stratejik hatalar işleyecekler.

Şu anda varolan koşullara ek olarak bölgedeki yeni gelişmeler ve olaylar; tam yapılmış, donatılmış bir İslami ordunun kurulması fırsatı verecek. Bu ordu, arka arkaya zaferler kazanmaya kadir olacak. Bu da kendisine yüksek geçerlilik kazandıracak. Onu, İslam Ümmeti için hırsları artırmaya, yeteneklerini geliştirmeye, enerjileri, maddi ve beşeri imkânları kullanmaya kadir yeni bir liderlik ortaya ve öne çıkarmaya hazırlayacak. Bunu yaparken de, daha sonra bu liderliğe mübarek cihat yolunda İslam Halifeliği'ni insan hayatına tekrar getirme fırsatı verecek. Halifelik demek; tüm beşeriyetin üzerindeki zulmü yok etmeye kadir İslam devleti demektir. Bu noktada da Allah'ın: *'Biz ise yeryüzünde güçten düşürülenlere lütufta bulunmak ve onları önderler yapmak ve yeryüzüne onları mirasçılar kılmak istiyoruz.'* (sadakallahu'l-Azim)

İşte o zaman gayelenen zafer gerçekleşir, insanları grup grup Allah'ın dinine girer görürsün.

'Allah'ın yardımı ve zaferi geldiği zaman ve insanların kabile kabile Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman, Rabbine hamd ile tesbih et ve ondan af dile. Çünkü O, tevvabdır, tövbeleri çok kabul eder.'

Uygulanması ve gerçekleşmesi acil gerekli bazı nasihatları Ebu Musab kardeşe ve yollardaki mücahit kardeşlere sunuyoruz. Eğer bu nasihatleri dinlerlerse Allah'ın izniyle sihirbazı döndürecekler, İslam'ın şimdiki insan hayatına muaffak bir şekilde dönebilmesi için çizilmiş büyük planın yerine getirilmesine yardımcı olacaklar. Allah'a hamdolsun koşullar uygun. Gelecek günler, Allah'ın kullarının gelmekte olduklarını kanıtlayacak. Çünkü şeytanî aptal güçlerin siyasetlerinden doğan; zulüm, kahır, mahrumluk ve düşmanlık, insan hayatını zor, dermansız kıldı. Değişiklik de, dünyadaki tüm özgürler için acil bir zorunluluk oldu.

Açık bir hedef, doğru bir sancak, net şer'i yöntemler, koşulların iyi şekilde değerlendirilmesi, yetenekleri ve imkânları kullanmaya kadir olmak, zafer, güç ve iktidar sahibi olmak ve âlemlerin rabbinin rızasını kazanmak; işte bunlar nasihatlarımızın özetidir. Muvaffakiyet Allah'tandır ve son duamız; âlemlerin rabbi olan Allah'a hamdolsun.

3. BÖLÜM Usame Bin Laden'in Şahsiyetine Kısa Bir Bakış :

Çeşitli yönlerinden ve zaman aşamalarından Ebu Musab El-Zerkavi'nin şahsiyetine ışık tuttuktan sonra, 1999 yılında anlaşmazlığa düşmelerine, 2004 yılında da biraraya gelmelerine neden olan sebepleri anlamamız için, hızlı ve kısa bir şekilde, belgelere, verilere dayanmış analizler aracılığıyla, El-Kaide Örgütü'nün Usame Bin Laden ile Ürdünlü

Abdullah Azzam arasındaki ittifakla başlayan ve sonunda şimdi de başka bir Ürdünlü olan Ebu Musab'la ittifak noktasına ulaşan, aralarında Zevahiri ve Taliban Hükümeti gölgesinde Molla Muhammed Ömer ile ittifakların da bulunduğu gelişmeler düzeyinde, mümkün olduğu kadar gelecekte neler olabileceğini elimden geldiğince tahmin etmeye çalışmak için Usame Bin Laden'in şahsiyetine de ışık tutmayı tercih ettik.

El-Kaide'nin kurucusu ve lideri Usame Bin Laden

Kökleri:

Usame Bin Laden'in kökleri Yemen'deki Hadrumevt'e dayanmaktadır. Yemen; Arap Kabilelerinin –tarihten önce- ilk vatanıdır. Buradan, ehli İslam dinine inandıktan sonra oradan birçok İslami kapıların açıldığı bugün Suudi Arabistan olarak bilinen Arap Yarımadası'na ilk Arap göçleri başladı.

Usame Bin Laden'in babası Muhammed Avad Bin Laden, 1930 yılı sınırlarında Hadremevt'ten Cidde'ye ulaştı. Cidde Limanı'nda hamal olarak çalıştı. Azimle çalışmanın desteklediği hırslı, Muhammed Bin Laden'i Cidde'de basit bir limanda çalışan sıradan bir hamaldan Suudi Arabistan'ın en büyük müteahhidine dönüştürdü. Usame Bin Laden'in babasının hırslı kendisine maceracı bir ruh kazandırdı. Özellikle de yeterli derecede sahip olduğu cesareti, Suudi Arabistan'ın kurucusu Kral Suud'a kendisini zor ve rekabetli projeleri gerçekleştirmeye en kadir olarak sunmaya itti. Yükümlü tutulduğu tüm projeleri yerine getirmekte başarı gösterdi. Bu sırada, aralarında o dönemde prens olan Faysal da bulunan yönetimdeki aile fertleriyle iyi ilişkiler kurma imkânına sahip oldu. Kral ailesi ile ilişkisi kendisine, onların daha özel işlerine bile karışma olanağı veriyordu.

Altın fırsat karşısına çıktığında onu hemen kullandı. Bu, Faysal ve Suud arasındaki meşhur anlaşmazlık çıktığında oldu. Kral Suud'un krallığı Faysal'a bırakmada iknâ edilmesine yardımcı oldu. Kral Suud, yönetimden devlet hazinesindeki tüm paraları da alarak ayrıldı. Böylece hükümeti, peşin parasız bırakarak boğucu bir krize soktu. Onları bu krizden, 6 ay boyunca devlet memurlarının maaşlarını temin ederek Usame Bin Laden'in babası kurtardı. Kral Faysal da buna güzel bir karşılık olarak, tüm inşaat anlaşmalarını Muhammed Bin Laden'e devrettiğine dair bir kararname çıkarttı. Ayrıca kendisini de İnşaatlar Bakanlığı'na atadı.

Usame Bin Laden bu koşullar altında 1957 yılında, Şam'dan olan Suriyeli anneden doğdu. Sayıları yaklaşık 50 olan kız-erkek kardeşler arasında yedinci idi. Babaları onların bir evde kalmalarında ısrar etti ve onların şer'i ve ahlaki açıdan düzenli ve disiplinli olmaları hususunda aşırı hırslı idi.

1969 yılında Muhammed Bin Laden, yangına maruz kaldıktan sonra El-Aksa Mescidi'nin yeniden inşa edilmesi ile mükellef kılındı. Suudi Arabistan'ın Harameyn'i (Medine'de Mescid El-Nebevi, Mekke'de Kabe-i Şerif) ilk genişletmesine de katıldı. Bu

nedenle, 'Bin Laden ailesi 3 mescidin binası ile şereflendiler' derler. Öyle ki bu mescitler, Müslümanların katında en kutsal mescitlerdir.

Usame Bin Laden'in babası, ulaştığı zenginliğe karşın dindar, mütevazı bir adamdı. Kendi çalışkanlığı ile övünerek bir hamal olduğu zaman kullandığı küfesini evinin ortasında koyardı.

Usame'nin babası 1970 yılında, uçak düşmesi olayında vefaatt etti. Uçakta meşhur Huda Yolu Projesini inceliyor olduğu söylenmektedir. Usame'nin yaşı o zaman 13 idi. En büyük kardeşi Salim, babasının işlerini üstlendi. Güçlü kişilikliydi. Kral Fahd'in defalarca, babasının kurduğu dev müesseseye ortak olma isteğini reddetti. Kral Fahd, Bin Laden Ailesi'ne, Salim'in – yine uçak hadisesinde!- ölümüne kadar, onların yüzçevirmeleri nedeniyle ortak olmayı başaramadı.

İlmî Tahsili :

Şeyh Usame, küçüklüğünden itibaren dindar bir çevrede yetişti. İlk defa, 17 yaşında Şam'dan olan dayılarından birisinin kızıyla evlendi. İlk ve lise eğitimini Cidde'de tamamladı. Cidde Üniversitesi'nde Genel İdare okudu. Bu üniversitede meşhur İslami akımlar hakkında bilgi edildi ve birçok İslami şahsiyeti tanıdı. Ancak orada iki şahıs vardı ki; Usame'nin hayatında seçkin izleri oldu. Bunlar; Müslüman Kardeşler Cemaati'nin ruhi babası Üstad Muhammed Kutub ve kendisine İslami Kültür dersini veren Şeyh Abdullah Azzam'dı. Şeyh Usame'nin yetiştiği muhafazakâr ortama ek olarak, babası Muhammed Bin Laden de, her sene bazıları bilinen İslami şahsiyetler olan birçok hacıyı ağırlıyordu. Usame'nin babası vefaatt ettikten sonra iki kardeşinin elinde de süren bu alışkanlık, kendisine o misafirler arasındaki bazı seçkin şahsiyetlerden faydalanma fırsatı sağladı.

Usame Bin Laden ve Cihat Fikirleri :

Şeyh Usame'nin Afganistan ile ilişkisi, bu ülkeye Rus saldırısının ilk haftalarında başladı. Nitekim, Müslüman bir ülkenin işgal edilmesi, ehlinin dinsiz komünistler tarafından bu şekilde evsiz barksız bırakılması haberi onu şok etmişti. Şeyh Usame, erken vakitte olayı kendisi görmek istedi ve İslami Cemaat ile beraber Pakistan'a yolculuk düzenledi. Cemaat kendisine Karaşi'den Peşaver'e kadar eşlik etti. Orada isimleri kendisine yabancı olmayan Seyyaf, Rabbani gibi mücahitlerin liderlerinden bir grupla karşılaştı. Bazıları, hacda ve bayramlarda gelen, babasının misafir ettiği kimselerdi. Şeyh Usame, başlangıçta bu yolculuğun gizli kalmasına azmetti. Çünkü, Suudi Hükümeti'nin ne yönde tavır alacağını bilmiyordu. Aynı şekilde cihat konusunda kesin karar almadan önce bu gezisine nabız yoklayıcı bir nitelik vermek istedi.

Bin Laden Pakistan'da tam bir ay kaldı. Bu da, meselenin, vaktinin büyük kısmını ona ayırmayı hakettiğine iknâ olmasına yetti.

Suudi Arabistan'a dönüp yolculuk haberini verme imkânı bulunduğundan emin olduktan sonra, kardeşleri, akrabaları ve okuldan arkadaşları ile gördükleri hakkında konuşmaya başladı. Mücahitlerin menfaatine, genel ilişkiler kampanyası başlatabildi. Bunun sonucunda; mücahitlere çok büyük miktarda mali ve maddi (eşya) yardım sağlandı. Şeyh Usame bu bağışları aldı ve aile şirketine –Bin Laden Şirketi- çalışan birçok Pakistanlı ve Afgan eşliğinde ikinci bir yolculuk yaparak Pakistan'a gitti. Şeyh orada ikinci kere bir ay kaldı. Bu yolculukları, yanında bağışları taşıyarak ve çeşitli uyruklardan birçok insanı götürerek, Afganistan'a girmeden kışla ve kampların olduğu bölgelerle yetinerek 1982 yılına kadar tekrarladı.

1982 yılında Şeyh Usame sınırı geçmeye; Afganistan'a girmeye ve cihada katılmaya karar verdi. Usame, Afganistan'ın zor dağlık doğasını gördü ve müteahhitlik tecrübelerinden istifade etmeye karar verdi. Mücahitlere dağları düzleştirmelerinde, yolları yarmaları ve kışlalar inşa etmelerinde yardımcı olmak için çok fazla sayıda malzeme, dozerler, kazıcı araçlar götürdü. Afganistan'a ziyaretleri, malların, silahların ve malzemelerin taşınmasına yöneticilik etmesi, bazı zamanlarda bazı çatışmalara katılması tekerrür etti ancak bu düzenli bir şekilde olmadı. Arap Yarımadası ehlinin bazıları Şeyh Usame'nin ziyaretlerinden etkilendiler ve akın akın Afganistan'a gittiler ancak az sayılarla. Çünkü henüz dava, kurumlarda, bürolarda ve kışlalarda düzenlenmiş bir halk kampanyası boyutuna dönüşmemişti.

Müesseseli Cihadın Başlangıcı :

1984 yılında Afganistan'da Arap cihadının kurumsal çalışmasının ilk örneği ortaya çıktı. Bu Peşaver'de Ensar Evi idi. Ensar Evi, cihada gelenleri, eğitime yönlendirip sonra da cihada göndermeden önce geçici olarak karşılama durağı ya da yerleşme yeri niteliğinde kuruldu. Ensar Evi'nin kurulmasına rağmen Şeyh Usame'nin özel bir teşkilatı ya da kışlalardan, depolardan, desteklerden ve bağlantılardan oluşan bir alt yapısı da kendisine has bir cephesi de olmadı. Aksine gelen gençleri; Hikmetyar, Seyyaf, Rabbani gibi savaşçı partilerden birine gönderiyordu.

Ensar Evi'nin tesisi, Peşaver'de Şeyh Abdullah Azzam'ın (Allah rahmet eylesin) kurduğu Hizmetler Bürosu'nun kuruluşu ile aynı zamana denk geldi. Büronun kuruluşu, Ensar Evi ile birbirini tamamlar bir nitelik taşıdı. Büro, yayın işini, bağışların toplanmasını, Müslümanların; özellikle de Arapların cihada nefisleri ve mallarıyla teşvik görevlerini üstlenirken Ev de, cihada gitmeye rağbet edenleri karşılama ve yönlendirme ya da Afganistan'ın durumları hakkında bilgilendirme görevlerini üstleniyordu. Bu dönemde Şeyh Abdullah ile Şeyh Usame'nin ilişkileri sağlamlaştı ancak ikisi de çalışmalarını birleştirmelerinin menfaatlerine olmadığını, daha iyisinin vitrinlerin çok olması ve iyi bir işbirliği olduğunu gördüler.

1986 yılında Şeyh Usame, cihadi operasyon düzenlemesinde genişlemeye, kendisine ait kışlaların ve destek hatlarının olmasına karar verdi. Gerçekten de Şeyh Usame, 6 tane kışla inşa etme, inşaat işlerindeki tecrübeleri aracılığıyla da savaş koşulları neticesinde birden çok kere bu kışla ve cephelerin yerlerini değiştirme imkânına sahip oldu. Kışlalar tecrübesinden ve Şeyh Usame'nin mücahitleri ulaştıklarından itibaren çatışmaya katılana kadar eğitimlerini üstlenmesinden sonra cihada katılma fikri çok cazibeli oldu. Çünkü gençler, fikrin basitliği, artık hepsi Araplar tarafından karşılanıp, eğitilip komuta edildiği için çekintinin azaldığı haberlerini ağızdan ağıza yayıyorlardı.

Bu dönemde Ensar Evi'ne ve kışlalara çeşitli eğitim, kültür ve sosyal seviyelerden müthiş sayıda mücahit akın etti. Hepsi de başlangıçta birkaç çatışmaya ve sınırlı sayıda çarpışmaya katıldılar. Daha sonra o yılın bitiminde en meşhurları 'Jaji Savaşı' olan ezici çatışmalara girdiler. Bu çatışmada Arap mücahitlerin elleriyle, Rusların en eğitilmiş, en iyi silahlı birlikleri hezimete uğratıldı. Çok sayıda da Rus komandası öldürüldü.

1986 yılından 1989 yılına kadar Arap mücahitler, Ruslarla 5 büyük, yüzlerce de küçük çatışmaya girdiler. Bu dönem, mücahitler için Arap liderleri ve Pakistan Hükümeti tarafından hiçbir baskı görmeden cihada katılma fırsatı elde ettikleri için en iyi dönemdi. O dönemde Şeyh Usame, Suudi Arabistan'a çok az döndü. Senenin günlerinin büyük kısmını Afganistan'da cihatta, mücahitleri eğiterek ve yöneterek geçiriyordu.

El-Kaide'nin Kuruluşu :

80'lerin sonlarında; tam olarak da 1988 yılında Şeyh Usame, mücahitlerin geliş-gidiş, cephelere katılma hareketine hatta yaralanan ve şehit düşenlerin çokluğuna; önemine ve askeri tertiplerin A-B si olmasına karşın elinde bu hareketin bir kaydı olmadığını farkettiler. Bu bilgilerin eksikliği, oğullarını telefonla arayarak ya da kendisine katılan aile üyelerinin akibetini elçi göndererek soran ailelere karşı Şeyh Usame'nin çok zaman sıkıntıya düşmesine sebep oldu. Şeyh Usame, bu bilgilerin eksikliğinin idari bir prensip hatası olmasına ilaveten utanç verici olduğunu hissetti. Bu noktadan hareket ederek Arap mücahit kardeşlerin kayıtlarının düzenlenmesine karar verdi.

El-Kaide İsmi Nereden Geldi?

Kayıtların fikri, Afganistan'a gelen herkesin tüm ayrıntılarıyla Usame'nin grubu tarafından kaydedilmesi şeklinde gelişti. Bu kayıtlar, şahsın geliş, Ensar Evi'ne katılış tarihlerini, sonra eğitim kışlalarına, ardından da cepheye katılışının ayrıntılarını kapsar şekilde düzenlenmişti. Kayıtlar, bağımsız idarece yapılıyor gibi oldu. Bu idareye içeride bilinmesi açısından bir isim verilmesi gerekiyordu. Bu noktada Şeyh Usame ve yardımcıları El-Kaide'nin Ensar Evi'nden, eğitim kışlalarından ve cephelerden oluşan bir düzeneği kapsamaya esasına dayanarak El-Kaide Kaydı ismini vermekte anlaştılar.

El-Kaide kelimesi, Şeyh Usame ile bağlantısı bulunan grup tarafından kullanılmaya devam edildi. Amerikalılar'da ise bu ismin örgütün ismi olduğu izlenimi oluştu.

Suudi Arabistan'da Alıkonması :

1989 yılında özellikle de Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan çekilmesinden sonra Şeyh Usame, bu dönüşünü, oradaki bazı işleri bitirip tekrar geri döneceği ziyaretlerden biri zannedti. Ancak bu sefer, öncekiler gibi olmadı. Şeyh Usame, ülkeye varışından bir süre sonra, yolculuk yapmasının yasak olduğunu öğrendi. Bunun sebebinin, Rusya'nın çekilmesi, süper güçlerin ve bölge devletlerinin anlaşması olduğunu sandı.

Bin Laden ve Saddam Hüseyin :

Usame Bin Laden Suudi Arabistan'da kaldı ancak Müslümanların davalarının tasası daima onu rahatsız ediyordu. Bir keresinde âleni bir konferans vererek bu konferansta, Irak rejiminin tehlikeli olduğundan bahsetti ve Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e saldıracağı uyarısında bulundu. Suudi yetkililer özellikle Irak, Suudi Arabistan'ın en güçlü dostlarından biri olduğu için bu konferanstan daraldılar. Kral Fahd, Irak ziyaretinden döneli çok kısa zaman olmuştu. İçişleri Bakanlığı, Şeyh Usame'ye âleni bir faaliyette bulunmaması, bu talimatlara uymadığı takdirde de tutuklanacağı ya da göz hapsinde tutulacağı uyarısını yöneltti. Devlet tarafından kendisine yönelik bu düşmanca tavra karşın Şeyh Usame, devlete bir nasihat yazma girişiminde bulundu ve bunu kardeşlerinden biri aracılığıyla Prens Ahmet Bin Abdulaziz'e teslim etti. Mesaj, genel ve özel nasihatlar içerdi. Genel olan, kapsamlı reform talebi, özel olan da Saddam'ın bölgeye göz diktiği ve buna karşı hazırlık yapılmasının zorunluluğunun tekrar gündeme getirilmesi ile ilgili idi. Prens Nayif, Usame'nin Saddam'ın arzuları çerçevesindeki konferansı hakkında bir rapor kendisine ulaştırıldığında Şeyh Usame'yi karşılamayı istedi.

Saddam, Kuveyt'i bastıktan sonra Usame Bin Laden, ülkesinin hükümetine başka bir mesaj daha yazma girişiminde bulundu. Bu mesajda, ülkeyi Irak tehlikesinden korumak için

ideal yöntem çerçevesindeki görüşünü; ümmeti bu tehlikeye karşı harekete geçirmek için ideal yollar kapsamında teklifler, sonra da ona pratik olarak karşı koymak için uygun yol sunuyor, bu tekliflerine de kendisini dinleyen tüm Arap mücahitleri, savunmaya katılmak için getireceğini ekliyordu. Bu mesaj da önceki mesajla aynı yöntemle teslim edildi. Devletin cevabı, durumu gözden geçirme vaadi idi.

Suud Ailesiyle İlişkisinde Değişim :

Şeyh Usame, Suudi rejimin dini ve milli meselelerde aldığı konumdan endişesi olmasına karşın ülkenin savunulması eylemine katılma talebine bir tür cevap geleceği umudunu taşıyordu. Ancak devletin, sunduğu teklife cevaben yardım istemek yerine aldığı bir karar, hayatındaki en büyük değişimin sebebi oldu. Bu karar; Amerikan Kuvvetleri'nin çağırılması ilânıydı. Hayatındaki en büyük şoktu. Çünkü -onun takdirine göre- nebevi elçiliğin (peygamberimizin gönderilmesi sav) ilk başladığı zamandan beri; yani yaklaşık 15 yüzyıl öncesinden bu yana Arap Yarımadası'nı ilk defa kafirler, askeri güçleri ile kontrol altına alıyorlardı.

Aynı şekilde, Amerikan güçlerinin işgalle ya da rejimlerin reddetmelerine rağmen değil aksine Amerikalılar'dan acilen yardım istemeleri üzerine girmiş olmalarından ötürü de şok içindeydi. Bu tehlikeli gelişmeden sonra, Yarımada'nın geleceğine dair endişe ve çöküş hislerine kapıldı. Bundan sonra, yetkililerle söylevler ve mesajlarla muhatap olmanın kesinlikle faydasız olduğundan, yerine başka bir üslup düşünmenin gerektiğinden emin oldu.

Hükümet Bin Laden'e Boğucu Baskı Yapıyor :

Usame Bin Laden bundan sonra iki yönde çalıştı. Birincisi; tüm Müslümanların, özellikle de Arap Yarımadası'ndakilerin savaşa hazırlanmalarının vacibiyetine dair fetva çıkarttırmak ki; Şeyh Bin Useymin, gerçekten de bu fetvayı yayınladı. Şeyh Usame de bunu, gençleri yeniden Afganistan'a gidip orada eğitim görmeye teşvik etmek için kullandı. Bu davetine gençlerden çok sayıda cevap geldi ve gerçekten Afganistan'a yöneldiler. Çalıştığı ikinci yön ise; (Amerikan kuvvetleri) kuvvetleri çağıran fetva vermelerinden sonra gözünde devletin elinde sadece bir alete dönüşen Büyük Alimler Heyeti Müessesesi'nin dışında, bağımsız, şer'i bir müessesenin oluşturulması için en çok sayıda âlim toplama girişiminde bulunmaktı.

Şeyh Usame'nin hareketi, her ne kadar göz hapsine benzer bir durumda sınırlı ise de, özellikle ilk yönde olmak üzere yapmak istediğini yapabildi. Ancak âlimleri bağımsız bir şekilde toplama girişimine; ilk olarak kendisine konan kısıtlamalar nedeniyle hareket etmesindeki zorluk, ikinci olarak da aralarında gençlerin de bulunduğu âlimlerin henüz bağımsız müesseseler fikrinin boyutunu kavramamış olmaları nedeniyle başarı eşlik etmedi. Şeyh Usame, uyarmış olduğu Saddam Hüseyin'in arzuları ile ilgili verdiği konferanstan sonra kendisine konan yasakların bağlayıcılığı altında kalmadı. Aksine konferanslar vermeyi sürdürdü. Âlimler, davetçiler ve davet alanında faaliyet gösterenlerle birçok sayıda toplantı düzenledi. Bu, iktidarda kabul görmedi. Yönetim, birkaç kere çağırıp, kendisine faaliyetlerini durdurmasının gerekliliği yönünde sert uyarılar yöneltti. Korkutulması için , Cidde'de milli savunmadan bir timi, Cidde'nin kenar mahallelerinde yer alan bahçesini ani bir şekilde basıp teftiş etmeye gönderdi. Baskın sırasında kendisi orada değildi. Tim, bahçedeki bazı işçileri tutukladı (daha sonra saldırdı), bahçede buldukları hakkında bir tutanak yazdı, bahçeyi; depoları ve tesisatları ile beraber video kamerasına çekti. Şeyh Usame haberi aldığı anda Prens Abdullah'a sert bir kinama mesajı yazdı. Ancak, Prens

Abdullah'tan; olaydan haberi olmadığını ve bundan sorumlu kişiyi cezalandıracağı vaadini içeren cevabı aldığı anda şaşırıldı.

Bin Laden Suudi Arabistan'dan Nihai Olarak Ayrılıyor

Özel olarak Suudi Arabistan Hükümeti'nin kendisine karşı izlediği baskı siyaseti, güçlü bir etken olarak da ülkedeki objektif koşullardaki gelişmeler, Usame Bin Laden'i ciddi bir şekilde ülkeden ayrılma fikrine itti. Ancak sefere çıkması yasak ve tüm hareketleri mercek altındayken bunu nasıl yapabiliirdi ki ? Günler, faaliyet yapmaya ve hareket etmeye alışmış Şeyh Usame'nin tahammül edemediği bu halde geçti. Dayanamadığı bir başka şey de, Arap Yarımadası'nda yerleşmiş bu güçlerdi. Kafirler diğer topraklara oranla daha fazla hürmeti olan Arap Yarımadası'nda bulunurlarken kendisinin bir Müslüman ülkeyi işgal ettikleri gerekçesiyle Afganistan'da kafirlere karşı cihat ettiğini iddia ederse, nefsiyle çelişeceğini düşündü.

Şeyh Usame, 'Çöl Kasırgası' Savaşı dönemi boyunca tahammül etti. Sonra Suudi Arabistan'da kalmaya devam ettikçe kendisine karşı dürüst olmasının mümkün olmadığı kanaatine vardı. Kaçışı kolay olmadı. Öyle ki o, bilinen bir şahıstı ve evi sürekli gözetim altındaydı. Bunun için Şeyh Usame, normal yola yakın bir şekilde çıkmayı düşündü. Kardeşlerinden bir tanesi, İçişleri Bakanı Vekili Prens Ahmet Bin Abdulaziz'e yakındı. Şeyh Usame, kardeşiyle Pakistan'da ve başka bölgelerde yerine getirmesi gereken birçok mali sorumluluğunun olduğunu, hukuki alacak ve vereceklerinin bulunduğu, bu sorunları, bazılarının güvene ve çok şahsi ilişkilere dayanıyor olması nedeniyle bir vekilin halledemeyeceğini açıklayarak konuştu. Kardeşi bu fikre iknâ oldu ve bu konuyu Prens Ahmet'e açacağını vaadetti. Prens Nayif izin almak üzereydi. Kardeşi, Nayif'in iznini bekledi ve gerçekten Prens Ahmet ile konuştu. Onu pasaportu iade etmeye ve yolculuk yapmasına izin vermeye iknâ etti. Prens Ahmet kabul etti ve ona bir kereliğine yolculuk izni verdi. Emniyet birimlerini de kendisini takip etmekle görevlendirdi. Şeyh Usame, işte bu şekilde kaçmak ve saklanmak yönteminden kurtulup, ülkeyi doğal bir şekilde terketme imkânına sahip oldu.

Şeyh Usame Pakistan'a vardığında ilk işi kardeşine; geri dönmeyi planlamadığını, bu nedenle Prens Nayif'in önünde kendisini sıkıntılı duruma sokacağını haber verdiği, paha biçilmez bu değer için böyle üsluplara başvurmayı hakettiği gerekçesini sunduğu ince bir özür mektubu yazmak oldu.

İkinci Defa Afganistan'a Dönüş :

Bin Laden, Pakistan'da kalmasının Pakistan-Suudi Arabistan güvenlik yardımlaşması dolayısıyla güvenilir olmayacağını kavırıyordu. Bunun için de Afganistan'a ikinci bir kere girmekte acele etti. Oraya girişi, Komünist rejimin parçalanmasına, Kâbil'in düşmesine ve Afgan Gruplar arasında çatışmaların başlamasına denk geldi. Bin Laden, Arap gençlere yönelik; dönen çatışmalara karışmamalarına, ellerini kandan çekmeleri ve herhangi bir yöne meyletmekten uzak durmalarına dair bir direktif verdi. Taliban Kâbil'e girene kadar ısrarla bu konum üzerinde kaldı. Taliban Kâbil'e girdikten sonra onun yanında yer almaya karar verdi. Bin Laden, bundan sonra, gruplar arasında ıslah girişimlerinde bulundu ancak çabaları kayda değer bir sonuç getirmedi.

Afganistan'da bulunduğu esnada Prens Türki önderliğinde Suudi İstihbaratı, Pakistan İstihbaratı ile Usame'nin öldürülmesi ya da yakalanması için yardımlaşıyordu. Ancak tüm denemeler başarısız kaldı. Çünkü hem Pakistan İstihbaratı'ndan hem de diğer

devletlerden kendisine sempati duyanlar, tedbirini alması için ona haberleri sızdırmakta hızlı davranıyorlardı.

Bin Laden Afganistan'da anlaşmazlığı çözme girişimleri devam eder vaziyette birkaç ay kaldı. Defalarca başarısız kaldıktan sonra kapalı yola ulaştı. Şeyh Usame, Afganistan'da varlığının faydasız olduğunu hissetti. Özellikle de kendisini gözetleyenler çoktu ve bunlar yakalamak ya da suikastle öldürmek için girişimlerine devam edeceklerdi. Kendisine yakın kimselerle durumu masaya yatırdıktan sonra Afganistan yerine, İslam'a fayda verebileceği başka bir mekân aramaya karar verdi.

Dağılma Yolculuğu :

Sudan'a gitmek, Şeyh Usame'ye sunulan ihtimallerden biriydi. Bu yeni bir proje için üs olacağından değildi. Ancak çok defa İslamilerin, bu yeni devletin İslam'a ve Müslümanlara karşı sıcaklığından, İslami şeriatı uygulamayı istediğinden bahsettiklerini duymuştu. Şeyh Usame, kendisine Afganistan yerine sığınacak bir yer olmasından ziyade bu devlete ticari ve inşaat alanındaki imkânları, Suudi Arabistan ve Körfez'deki ilişkileri aracılığıyla bir şey sunabileceğini umdu.

Şeyh Usame, gerçekten de 1991 yılının sonunda özel bir uçakla, gizli bir seferle Sudan'a yöneldi. Sudan'a bu yolculuğunda kendisine birkaç arkadaşı da eşlik etti. Diğerleri de kendisine başka yollardan yetiştiler. Sudan'da hükümet kendisini güzel bir şekilde karşıladı. Ancak o, bu dönemde herhangi bir maddi desteğe ihtiyaç duymadı. Çünkü henüz malları kendi kontrolü altında idi. Doğal bir yolla, banka hesaplarının ve teçhizatının bir kısmını Suudi Arabistan'dan Sudan'a nakletme imkânı buldu.

Şeyh Usame, Sudan'da herhangi bir askeri operasyona katılmadı. Ancak yol, inşaat, çiftlik projelerine ve diğerlerine yoğun bir şekilde katıldı. Bunlardan en meşhuru da Hartum'dan Bur Sudan'a uzanan El-Tehaddi Yolu Projesi idi. Suudi Arabistan'dan bahsi geçen şekilde çıkmış olmasına ve Afganistan'da Suudi Hükümeti'nin birimleri tarafından yakalama ve öldürme saldırılarına maruz kalmış olmasına rağmen, Suudi Arabistan'daki davetçilerden, ticarî şahsiyetlerden ve bazı nüfuz sahibi kimselerden kopmamak için rejime karşı düşmanca bir konum ilân etmedi, konumunu kendi içine sakladı. Bu siyaset gerçekten de faydalıydı. Öyle ki Şeyh Usame, onlardan birçoğunu Sudan'ı desteklemek ve oraya yatırım yapmak için iknâ etmeyi başardı. Bu dönemde kendisine birçok kere Suudi Arabistan'a dönmesi teklif edildi ve güvence teminatı verildi ancak o, hiçbir zaman bu fikre sıcak bakmadı.

1992 yılının sonunda, paraları dondurulduğunda kendisine verilen önem belirgin bir şekilde artmaya başladı. Daha sonra Şeyh Usame meselesi, Amerikan İstihbarat İşleri listesinde sıcak bir meseleye dönüştü. Amerika ve Suudi Yönetimi arasında düzenli bir şekilde bahsediliyordu. Şeyh Usame'ye dönmesi için baskı arttı. Suudi yönetimi, ailesine baskı uygulayıp şantaj yaparak onu sıkıştırmayı denedi ancak bir sonuç alamadı. Suudi Hükümeti onun dönmesinden ümidi kesince Kral Fahd, 1994 yılının başında vatandaşlığını elinden alan bir karar çıkardı. Şeyh Usame, vatandaşlığı elinden alınmadan önce geri dönmesi hususunda kendisini iknâ etmek için yönetimin gönderdiği kişilerden birinin kucağına nüfus cüzadını atarak şöyle dedi: *'benimle size tabi biri imişim gibi muamele etmeyin, eğer vatandaşlık beni bir şey yapmaya zorlayacaksa onu elimden alın.'* Sonunda vatandaşlığın çekilmesine varan bu gelişmeler, Şeyh Usame'nin özenle takip ettiği; Suudi Arabistan'ın içindeki İslami akımlar tarafından reform talebi içeren ve

ardarda gönderilen notlar, sonunda da vatandaşlığı elinden alındığı zamanda meydana gelen Şer'i Hukuku Savunma Komisyonu davasının etkilerinin ortaya çıkması ve kurucularının ve sempatanlarının tutuklanma hamlesi ile aynı zamana denk geldi. Bu, komisyon Londra'dan çalışmaya başlamadan önce oldu. Bu gelişmeler, Şeyh Usame'yi, 1994 yılının başlarında Suudi Hükümeti'ne karşı ilk âleni girişimde bulunmaya itti. Öyle ki; şahsi bir beyan yayınlarak vatandaşlığının çekilmesine cevap verdi. Bu beyandan sonra Şeyh Usame, başkalarıyla açıkça yardımlaşmaya karar verdi. Bu da Nasihat ve Islah Heyeti'nin ortaya çıkmasını sağladı.

Nasihat ve Islah Heyeti :

Şeyh Usame ve yardımcılarının birçoğu devletin Savunma Komisyonu'na karşı başlatıp, kurucularını ve çevrelerinden başka kişileri tutukladığı hamleyi gördüklerinde, içlerinden bazıları bu ezilmiş komisyon yerine 'Nasihat ve Şer'i Hukuku Savunma Heyeti' ismiyle bir kurul oluşturulmasını önerdiler. Şeyh Usame, komisyonun, işlerini sürdürmek için Londra'da tekrar ortaya çıkmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Komisyon gerçekten de Londra'da ortaya çıktı. Onun yardımcıları, bu isimden vazgeçilip yerine başka bir isim seçilmesi gerektiğine işaret ettiler. Çünkü komisyon kendi ismini tekrar alma hakkına sahipti. İsmi tamamen değiştirilmesi gerekiyordu. Böylece isim; 'Nasihat ve Islah Kurulu'na çevrildi. Bu grup, şahsi olarak Şeyh Usame'nin ismiyle değil; kurulun adıyla çeşitli beyanatlar yayınlamaya başladı ve Londra'da bir büro açtı. Büronun başına sorumlu olarak ise Halid Fevvez atandı. Adaletli olmak adına söylemeliyiz ki; bu grubun beyanatlarının, Bin Laden'in son beyanatlarından farklı bir dili vardı. Sudan'da kaldığı döneme geri dönüyoruz. Şeyh Usame, Sudan'da ikamet ettiği sürede, dünyanın dört bir yanından İslami Hareketlerin, gazetecilerin, aynı zamanda istihbarat adamlarının, Amerikan ve bazı Arap Devletleri'nin işbirlikçilerinin hedefi oldu. Şeyh Usame'nin, o dönemde Suudi Arabistan'ın içinden âlim, davetçi ve tüccarlarla, aynı şekilde cihatta önde gelen; Pakistan'da, Afganistan'da kalan ya da Arap Devletleri'ne dönen birçok arkadaşı ile de bağları vardı.

Sudan'da kaldığı esnada, Şeyh Usame ile bağlantısı kurulan iki önemli gelişme oldu. Bunların ilki Somali ve Yemen olayları, ikincisi de Riyad patlamaları idi. Somali olayları meşhurdur ve bilinir. Orada Afganistan'da eğitim almış bir grubun yönettiği küçük bir grup vardı. Amerikalılara karşı gerçekleştirilen çeşitli operasyonlarda onların rolleri oldu. Yemen'de ise, Yemen ve Amerika Aden'deki otellerden birinde birçok Amerikalı'nın öldürüldüğü olayları gizlediler. Şeyh Usame, bu operasyonlarla övünüyor ancak direk kendisine atfetmiyor, genel çevresindekilerin yaptıklarını savunuyordu..

Ancak Riyad patlamasında deliller kuvvetle, işin arkasında duran grubun Şeyh Usame ile ilişkisi olduğuna işaret ediyordu. Şeyh Usame, ilişkiyi de, operasyonu onayladığını da inkâr etmedi. Buna karşın herhangi bir konuşmada ya da ortamda bu operasyonları kendisine direk olarak nispet etmemek için dikkatli davranıyordu.

Somali olaylarından ve Riyad Patlaması'ndan; 1994 yılından sonra, Sudan'da ikamet etmesi, Sudan Hükümeti için şiddetli sıkıntıya sebep olmaya başladı. Sudan Hükümeti, Amerika ve Arap Ülkeleri tarafından ülkeden çıkarılması ve teslim edilmesi için yoğun baskılara maruz kaldı. Sudanlılar bir müddet baskılara tahammül ettiler. Ancak açık olarak görülmüyordu ki; Sudanlılar uzun süre sabretmeye hazır değillerdi. Öyle ki; Arap-Afganlara, Sudan'dan çıkmaları için baskı yapmaya başladılar. Şeyh Usame, Sudan'ın maruz kaldığı baskıdan haberdardı. Çünkü Sudanlılar kendisine bunu haber veriyorlardı. Hatta belki de

ona bir defasında ülkeden çıkmayı düşünmesini bile açıkça söylemişlerdi. Amerika ve Suudi Arabistan'ın Sudan'a baskıları iyice artınca Şeyh Usame, Kral Fahd'e 3 Ağustos 1995'te kendisini gerçek reformlar yapmaya teşvik eden mektubunu yazdı. Şeyh Usame, Sudanlılar'ın kendisinin Sudan'da kalmasına tahammül edemediklerini ve bunu açığa vurmaya utandıklarını hissettiğinde hemen Sudan'dan çıkmak için hazırlıklara koyuldu. Çıkışa hazırlıkları için Şeyh Usame, önde gelen mücahit arkadaşlarını aradı. Aralarından Celal Abad Bölgesi'nde güçlü nüfuzları bulunan Şeyh Yunus Halis ve Şeyh Celeleddin Hakkani'yi seçti. Bu, Taliban'ın nüfuzunun Kandahar'ın dışına uzanmasından önce idi. O sırada, Afganistan bölgeleri Afgan gruplar arasında dağılmış durumdaydı.

Usame, Celal Abad'da kendisine bir mekân temin ettikten sonra Sudan'dan gizli bir şekilde çıkmak için hazırlıklarını yaptı. Bunun için özel bir uçak hazırladı. Bu uçak kendisiyle beraber arkadaşlarından birçoğunu da Afganistan'a taşıdı. Orada iki şeyh; Yunus Halis ve Hakkani tarafından karşılandı. Oraya ulaştıktan sonra Afganlı gruplara; hala aralarındaki anlaşmazlık ve çatışmalara girmeme hususunda konumunu koruduğunu haber veren bir mesaj gönderdi. Bu, Taliban Celal Abad'ı ardından da Kâbil'i egemenliği altına almadan önceydi.

Oraya varmasından itibaren, Hobar patlamasından Taliban'ın Celal Abad'ı ele geçirmesine, Şeyh Usame'nin yakalanması girişiminden 1996 yılının Kasım ayında Amerikan karşıtı yayınladığı cihat beyanına kadar olaylar, bir başka kere dramatik olarak birbirini izlemeye başladı.

1996 yılının Kasım ayında, 20 Amerikan askerinin ölmesine ve yüzlercesinin yaralanmasına yol açan büyük bir patlama Hobar Şehri'ni sarstı. Şeyh Usame, Hobar patlaması hakkında herhangi bir mesuliyeti olduğunu ilân etmedi. Ancak Riyad patlaması hakkında yaptığı yorumla benzer bir şekilde patlamayı üstlenmeden onayladı. Buna karşılık Suudi yönetimi, sorumluluğu İran destekli Şii unsurlara atmayı istedi. Bu, Şeyh Usame'ye sempatinin artmasını engelleme denemesiydi. Suudi Yönetimi sorumluluğu Şeyh Usame'ye nisbet etmekten sakınıyordu. Ta ki; Kenya ve Tanzanya olaylarından sonra yetkililerden birinin Fransa Haber Ajansı'na yaptığı açıklamalarda; Taliban'la ilişkinin kesilmesinin sebebinin; Şeyh Usame'ye eşlik eden ve Hobar patlamalarından sorumlu tutulan grubu barındırması olduğunu ağzından kaçırmaya kadar. Daha sonra bu ya da buna benzer bir açıklama tekrarlanmadı. Aksine Suudiler, aynı amaca hizmet için Hani El-Sayig davasını büyütme yoluna gittiler.

Hobar patlamasından kısa bir zaman sonra Şeyh Usame, 'Kafirlerin Arap Yarımadası'ndan Çıkarılması İçin Cihat İlânı' isimli ilk beyanını yayınladı. Beyan, bu sefer Nasihat ve Reform Kurulu tarafından değil, aksine şahsi ve bizzat ismi ile kendisinden çıkmıştı. Yarımada'nın içinde kafir güçlerinin bulunması durumunu, peygamber Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem döneminden beri yarımada'nın başına gelmemiş bir durum sayan beyan 12 sayfalık idi. Beyan faksla, kitapçık şeklinde dağıtıldığı gibi bazı gazetecilerden ve haber ajanslarından da ilgi gördü.

Bu aşamada İslam Abad'daki Suudi Büyükelçisi, Şeyh Usame'nin teslim edilmesi için Yunus Halis ve Hakkani'ye baskı yapma girişiminde bulundu. Belli önerilerle onları kandırmaya çalıştı. Ancak Yunus Halis'in cevabı kesindi. Yunus Halis şöyle dedi: *'Eğer bir keçi ya da bir hayvan bize sığırsa onu korurduk. Öyleyse nasıl olur da nefsinin, malını Allah yolunda satmış, Afganistan'da cihat etmiş bir kimseyi teslim ederiz?'* Daha sonra Taliban, Şeyh Usame'nin olduğu bölgeyi ele geçirdi. Şeyh Usame, onlar hakkında birşeyler öğrenmişti. Yunus Halis ve Hakkani, kendilerini Taliban Ordusu sayarak

Taliban'a katılmışlardı. Ancak Şeyh Usame henüz, onların kontrolleri altındaki bölgede bulunmasından ötürü kendi durumunun ne olacağını bilmiyordu. Şeyh Usame'nin bekleyişi çok uzun sürmedi ve Taliban'ın Lideri Molla Ömer kendisine görüşmek üzere bir heyet göndererek onun güvende olduğundan emin olmasını, kendisini öncekilerden miras kalan misafir saydığını ve onu koruyacağı ahdinin haberlerini verdi. Ancak kendisinden rica şeklinde basın faaliyetlerini durdurmasını istedi. Çünkü Şeyh Usame o dönemde, CNN ve İngiltere'nin 4.Kanalı'yla görüşmüştü.

Bundan sonra meydana gelen başka gelişme, Şeyh Usame'nin Kandahar'a geçmesini zorunlu kıldı. Bu gelişme; Şeyh Usame'ye haberi sızdırılan yakalama girişimi idi. Eylem, uygulanmadan başarısız kılındı. Şeyh Usame'nin bulunduğu bölgeye ani baskın yaparak, yakalanması ya da öldürülmesi için Pakistan-Afganistan sınırına kabilelerden kiralık kişiler finanse edildi. Düzenlenmesine, Pakistan ve diğer ülkelerin katıldıkları operasyonun haberi hızlı bir şekilde Şeyh Usame'ye sızdırıldı. O da hemen daha güvenli; Taliban'ın barınağı olan Kandahar'a gitmek için işlerini ayarladı.

Molla Ömer'le Yüzyüze :

Şeyh Usame Celal Abad'da iken, Taliban'ın gidişatında önemli bir gelişme oldu. Bu da neredeyse hiç çatışmasız Kâbil'e girişiydi. Kâbil'in Taliban yönetimine girmesi, koşulları, Taliban'ın lehine değiştirdi ve henüz az tanınmasına karşın Afganistan'daki en büyük güce dönüşmesine neden oldu. Bu durum meydana gelirken Şeyh Usame de, daha önce bahsettiğimiz yakalama girişiminden güvende olmak için Kandahar'a geçme planı yapıyordu. Bu gelişme, Şeyh Usame'nin Kandahar'a geçmesini kolaylaştırdı. Çünkü bu sayede Kandahar'a Kâbil yolu üzerinden geçti. Kâbil'e arabayla, oradan Kandahar'a da uçakla gitti. Şeyh Usame Kandahar'a yöneldikten sonra Taliban'ın lideri Mollah Ömer ile şahsi olarak görüşmeyi istedi. Çünkü o ana kadar aralarında çok yazışmalar geçmesine rağmen Molla Ömer'le karşılaşmamıştı. Görüşme gerçekten de yapıldı. Çok samimi havada idi. Bu görüşme, Şeyh Usame ile Molla Ömer arasındaki son anlaşmazlıklar çıkmadan önceydi.

Taliban'ın lideri Molla Ömer

Molla Ömer, Şeyh Usame'yi hoşnutlukla karşıladı. Kendisini konuk etmekten duyduğu mutluluğu, onunla şereflediklerini, Taliban'ın onu savunmaktan öncelikle Arap bir misafir olduğu, ikinci olarak da Afganistan Savaşı'nda kendileriyle savaşmış bir mücahit olduğu için şeref duyacağını ifade etti. Aynı görüşmede Molla Ömer, Şeyh Usame'ye Taliban'ın Kâbil'e girdikten sonra karşılaştığı zorluklardan özellikle de Dostum Kuvvetleri'yle çatışmadan bahsetti ve basın hamlesini hafifletmesinin daha uygun olabileceğini söyledi. Ancak bunun sadece bir istek olduğunu, emir ya da yükümlülük olmadığını belirtti. Şeyh Usame, Molla Ömer'e, bir süre için basın faaliyetlerini hafifletme ya da tamamen

dondurma kararını daha kendisinden talep etmeden önce aldığını açıkladı. Molla Ömer bunu duyunca rahatladı.

Suudi Arabistan ve Taliban :

Bu esnada Suudi Hükümeti, Şeyh Usame meselesinde Taliban'ı, kendisiyle yardımlaşmaya sıkıştırabileceği inancıyla tanıdı. Suudi Hükümeti daha da uzun mesafe katederek tüm Taliban Hükümeti üyelerine, şahsi olarak da Molla Ömer'e hac ve umre daveti gönderdi ve bu davette onları resmi misafirler olarak ağırlayacağını haber verdi. Taliban Hükümeti'nde başta gelen isimlerden birisi olan başbakan Muhammed Rabbani, filen hac faridasını eda için Suudi Arabistan'ı ziyaret etti. Ancak görünen o ki; hoş ziyafet ne onun ne de hükümetinin konumunu değiştirdi. Taliban'ın Şeyh Usame'den yana aldığı konum değişmedi. Taliban Hükümeti, Suudi Hükümeti'nin gönderdiği; diplomatlardan, iş adamlarından, Şeyh Usame'nin akrabalarından ve istihbarat adamlarından oluşan çok sayıdaki elçiyi edepli bir şekilde geri çevirdi.

Bin Laden ve Afgan Savaşı :

O günlerde meydana gelen son gelişme, Şeyh Usame'nin Taliban'daki kredisini artırdı. O da; Afgan gruplar arasındaki anlaşmazlıklarda takındığı tarafsız tutumu değiştirmesi ve Dostum'a karşı tüm gücüyle Taliban'ın yanında durma kararı alması idi. Adamlarına Taliban ile birlikte savaşmaları için emirler verdi. Şah Mesut savaşta bir taraf olarak savaşmakta ısrar ettikten sonra Şeyh Usame, yoldaş ilim öğrencilerinden (Taliban'dan) Şah Mesut'a karşı savaşın şer'i cihad olduğuna dair fetva çıkarmalarını istedi. Bu kararın Taliban'a yardımda önemli rolü olmuştu. Öyle ki Talibanlılar; henüz kendilerini düzenlememişlerdi. İlk zaferlerinin neredeyse tümü, insanların kendilerini çok istemelerinden ötürü savaşız meydana gelmişti. Meydan komutanları onların saflarını tutmuşlardı. Ancak Dostum ve Mesut güçleri daha sağlamdı. Çünkü kendilerine tabi olanları bunun dinî değil irkî bir savaş olduğuna iknâ etmişlerdi. Dostum'un Özbekler'den, Mesut'un da Tacikler'den destek almaları, durumlarını daha da sağlamlaştırdı. Mesut ve Dostum, kendilerine tabi olanları Taliban'ın kendilerini kontrol altına almayı isteyen Peştun'dan başka birşey olmadıklarına iknâ etmeye çalıştılar. Buna ek olarak Batı Dünyası da Taliban'ın tehlikesini ancak Kâbil düştükten ve Şeyh Usame'yi korumasından sonra hissetti. Bu da, Mesut ve Dostum'un Rusya'dan, Amerika'dan, Türkiye'den, İran'dan ve diğer yönlerden bol bol yardım kazanmasını sağladı. Bu desteklenmiş ve kenetlenmiş düzenli kuvvetlerle karşı karşıya geldikten sonra Taliban, az kaldı parçalanıyordu. Şeyh Usame'ye bağlı tugaylar en az iki kere bu kuvvetleri Kâbil'den kovmayı başardılar. Taliban bunu Usame'nin hesabına kaydetti ve onlarda hissesi artmış oldu. Taliban'da payının yükselmesine sebep olan bir diğer mesele ise; birçok uzman genci plan kurma, idare ve kalkınmada yeni devlete yardım için hasretmesi idi. Usame ile olan grup, kısıtlılığına rağmen Taliban'a göre üniversite profesörlerinden bir takım gibiydi.

Suudi Arabistan Usame Bin Laden'i Yeniden Kaçırmaya Çalışıyor :

Amerika ve müttefikleri Şeyh Usame'yi yakalamaktan ümitlerini kesmediler. Taliban'ın onu teslim etmeye iknâ edilmesinin imkânsız olduğu ortaya çıktıktan sonra, Amerikalılar, Pakistanlılar ve Suudi Arabistan'la beraber, Şeyh Usame'yi Pakistan'dan çıkış noktası alacak bir komando harekatiyle yakalayacakları bir plan hazırlamayı düşündüler. Yazın başında uygulanmak üzere eylem için eğitim 1997 yılının baharının sonunda başladı. Operasyon sıkı şekilde saklanmıştı ancak Pakistan'ın bir taraf olarak işe dahil olması sebebiyle sırrın saklanması imkânsız idi. Çünkü Pakistan askeri istihbaratları içinde Şeyh

Usame'ye büyük bir sempati vardı. Şeyh Usame'ye ve diğer Arap taraflara sızdırılan haber ayrıca basına da sızdırılınca Amerika'nın planı skandala dönüştü ve iptal edildi. Amerika, başta hikayeyi kabul etmedi. Ancak daha sonra itiraf ettiler ve fikrin iptal edilmesindeki sebebin, Amerikan saflarında ölümler meydana geleceği korkusu olduğunu yaydı.

Bin Laden Taliban'daki Konumunu Tekrar Kazanıyor :

1997 yılının sonu, 1998 yılının başında Şeyh Usame, faaliyetlerine yeniden başlamaya karar verdi. İşe öncelikle Taliban ve Pakistan âlimleriyle başladı. Usame, Afganistan ve Pakistan âlimlerinden yaklaşık 40'ına, Arap Yarımadası'ndan kafir güçlerin çıkarılması için yayınladığı beyanını onaylayan bir fetva çıkarttırmayı başardı. Fetva Afganistan ve Pakistan'da geniş bir şekilde dağıtıldı ayrıca basına da sızdırıldı. Bazı bölümlerini El-Quds El-Arabi Gazetesi yayınladı. Şeyh Usame bu beyanla iki şeyi hedefliyordu. Bunlardan ilki, bu imzaların başka taraflar ve ülkelerden de toplanacağı esasına dayanarak Müslüman âlimleri Arap Yarımadası'nda Amerikan varlığına karşı seferber etmek için kapsamlı İslami bir proje, ikinci de kendisine ahlaki ve şer'i dayanak elde etmektir. Çünkü basın faaliyetlerine yeniden dönmeye karar vermişti ve Molla Omer'in yanında zayıf konuma düşmek istemiyordu.

Uluslararası İslami Cephenin Kurulması (El-Kaide) :

Bu gelişmeyle aynı zamanda İslami cemaatlerden liderlikler, özellikle de Afganistan'daki Mısır İslami Cemaati ve Mısır İslami Cihat Cemaati toplandılar. Pakistan'dan ve Keşmir'den çok sayıda heyetler Şeyh Usame'ye gittiler. Bu liderliklerden bir tanesi, kendisini Amerika ile savaş mefhumunu 'Amerika'ya her yerde savaş' kavramı şeklinde genişletmeye ikna etti. Kanaatin kapsamı, Amerika'ya savaştan, 'savaş yaşındaki her Amerikalı'nın onlarla beraber de Yahudiler'in her zaman ve mekanda öldürülmesi' olarak genişledi. Şeyh Usame'yi bu fikre ikna edenler, buna şer'i ve siyasi iki gerekçe koydular. Şer'i gerekçeleri ya da dayanakları şuydu: Amerikalılar Mekke ve Medine'nin bulunduğu kutsal toprakları (harameyn) işgal ediyorlar ve bunun için her Amerikan, Arap Yarımadası'nın işgalini destekleyen biri sayılıyor. Amerikalılar ve Yahudiler, her mekanda ve her zamanda Müslümanlarla savaşıyorlar ve Müslüman sivillerin kanlarını mübah sayıyorlar. Amerikalılar'ın ve Yahudiler'in öldürülmesi her zaman ve her mekanda Şer'idir. Siyasi gerekçe de; Amerika, İslam'ın birinci düşmanı oldu. Müslümanlar'ı ve İslami cemaatleri tuzağa düşürmek için fırsat kollar oldu. Onunla bu hususta yarışan başka bir güç kalmadı. Bunun için Müslümanlar'ın kendilerini Amerika düşmanı görmeleri zorunludur. Ayrıca bu dava, İslam Dünyası'nın her yerinde birinci İslami davaya dönüşmelidir.

Kanaat, 1998 yılının Şubat ayında Uluslararası İslami Cephe'nin çıkardığı ve Amerikalıların, Yahudilerin her zaman ve her yerde öldürülmesine çağıran bir beyanla bir çalışmaya dönüştü. Bu beyana Şeyh Usame ile beraber, Mısır Cihat Cemaati adına Doktor Eymen El-Zevahiri, Mısır İslami Cemaati adına Rufai Taha, ayrıca Keşmirli gruplardan birinin lideri ve meşhur Pakistanlı bir liderlik de imza attılar. Beyan dağıtıldı ve basın tarafından yayınlandı. Şeyh Usame'ye göre birçok açıdan büyük bir dönüşüm sinyali oldu: Öncelikle bu beyan, Arap Yarımadası'ndaki Amerikan güçlerine odaklanmak yerine uluslararası bir projeye atlamayı ifade etti.

İkinci olarak; bu beyan, bazılarının da belirttiği gibi, Şeyh Usame'nin Şer'i meselelerdeki ve kanları mübah kılınanların dairesini genişletme hususundaki çekintilerinden vazgeçtiğini gösterdi.

Üçüncü olarak Şeyh Usame, önceden kendi grubuyla çalışıp, diğer gruplarla yardımlaşma ve işbirliği fikrini açık ittifak yapmaksızın onayladığı, aleni ittifakları reddettiği halde ilk kez, cihadi cemaatlerle İslami ittifakta bir taraf olarak yer alıyordu.

Bin Laden ve Molla Ömer Arasında Anlaşmazlık :

Molla Ömer bu faaliyetlerden razı olmadı ve bunu; bahsi geçen görüşmelerinde, aralarında varılan ahlaki sözleşmeyi delmek kabul etti. Olanların açıklamasını istemek için Şeyh Usame'ye elçi gönderdi. Şeyh Usame'nin cevabı, medyatik sessizliğe sebep olan koşulların sona erdiği, suskunluğu sürdürmenin gereği olmadığı idi. Şeyh Usame konumunu takviye etmek için âlimler kozunu kullandı. Çünkü âlimlerin sözleri, -hepsi Molla Ömer'e saygı göstermesine rağmen- Taliban'da reddedilmezdi.

Molla Ömer kızdı ancak öfkesini bastırdı ve Şeyh Usame'yi susmaya iknâ etmeye çalışmaya devam etti. Şeyh Usame, susmak yerine durumu daha da tırmandıracak bir konum aldı ve 1998 yılının Mayıs ayında bir basın toplantısı çağrısında bulundu. Bu toplantıyı gizli olarak Pakistan sınırı yakınındaki bir bölgede; Host'un kenar mahallelerinden birinde düzenledi. Toplantıya sınırlı sayıda gazeteci çağırıldı. Şeyh Usame buna ek olarak da basın toplantısından birkaç gün önce, Amerikan ABC Televizyonu'na uzun bir demeç verdi. Toplantıda ve görüşmede Şeyh Usame, kısa süre zarfında Amerikan karşıtı olayların olma ihtimaline işaret etti. Ancak yerlerini belirtmedi.

Molla Ömer, ikinci bir kere olanlara itiraz etmek ve açıklama istemek için Şeyh Usame'ye elçi gönderdi. Şeyh Usame'nin elinde Molla Ömer'i iknâ edecek, âlimlerden başka üslup yoktu. Gerçekten de ona, âlimlerin hükmüne uymayı kabul ettiği cevabını verdi. Molla Ömer bu fikri, âlimlere itibar etmediği için değil, bu kapıyı açmayı engellemek; herhangi bir kişi isyan edip de âlimlere başvuralım demesin diye reddetti. İki adam arasındaki ilişkiler gerildi. Molla Ömer, Şeyh Usame'yi medyatik faaliyetten menedebileceği halde, tahammül etmeyi ve daha sonra iknâ edebileceğine itimat etmeyi tercih etti.

Nairobi ve Dar El-Selam Operasyonları :

Şeyh Usame, birkaç hafta içinde vuracağı açıklamalarını yaptıktan sonra, Amerikalılar, pusuda bekleme halinde kaldılar ve herhangi bir saldırıya karşı en uç noktada hazırlıklarını yaptılar. Ancak tüm hazırlıkları Arap Bölgesi'nde ve Körfez'de, en çok da Afrika Boynuzu'ndaydı (Somali, Cibuti gibi ülkelerin olduğu bölge). Amerikalılar tam hazırlık içindeydiler. Darbe ise, onların beklemedikleri bir noktada geldi. Kenya ve Tanzanya'daki büyükelçiliklerini 1998 yılının Temmuz ayının 18'inde, patlayıcılarla yüklü iki kamyonet yerle bir etti.

O vakitte Amerikan resmi sözcülerinin , belirli kesimleri suçlamayarak temkinli konuşmalarına rağmen, basın çevreleri, siyasi uzmanlar ve isminin açıklanmasını reddeden resmi kaynaklar, bu olayın yansımalarını araştırmaya yardım eden büyük miktarda yorumlar, bilgiler ve analizler sundular. Bu cephelerden sadır olanlar derince düşünülürse şunlar göze çarpar:

İslami hareketler ya da Batı'da isimlendirildiği gibi İslami Köktencilik suçlananların başında geliyordu. Hatta İran, Irak, Libya gibi diğer taraflar kolaylıkla uzaklaştırıldı. Birçok taraf, Şeyh Usame Bin Laden'den ve Mısır Cihat Cemaati'nden bahsetti. Yoğun bir şekilde Şeyh Usame Bin Laden'in ABC Amerikan Televizyon Kanalı ile yaptığı röportajdaki birkaç

hafta içinde vuracakları tehditlerine, aynı şekilde de Mısır Cihat Cemaati'nin patlamadan iki gün önce El-Hayat Gazetesi'nde yayınlanan beyanına işaret edildi. Uluslararası İslami Cephe'nin Yahudi ve Haçlılar'a karşı savaş beyanı çerçevesinde Şeyh Usame ve Mısır Cihat Cemaati arasında bağlantı kuruldu. Bu iki taraf da o beyana imza atanlar arasındaydılar.

Bu patlamalar, o tarihe kadar sorumluları açıklanmayan Hobar Patlaması dosyasının tekrar açılmasına neden oldu. Amerikan basınında ilk defa Amerikalı yetkililere nisbet edilerek; Amerika'nın Şeyh'i Hobar, hafta Riyad patlamasından sorumlu tuttuğuna dikkat çekiliyordu. Amerikan kaynaklar önceden Suudi Arabistan'ın Şiiler'in ve İran'ın olaya karıştığı iddialarının doğruluğundan şüphe duyduklarını dile getirerek patlamadan sorumlu, iç muhalefetin olabileceği ihtimaline işaret ediyordu.

Basın ve araştırma yorumlarında bu iki olayın; Amerika'nın genel olarak bölgede özel olarak da Suudi Arabistan'daki varlığı, İsrail ve Irak ile siyaseti, bölgedeki hükümetleri desteklemesi, İslamilerin tutuklanmasında yardımlaşması, rejimleri diğerlerinin tutuklanmasına cesaretlendirmesi ile bağlantılı olduğuna dikkat çekiliyordu. Diğer taraftan bu meselenin, İslam karşıtı siyasetinde Amerika ile işbirliği yapan Arap rejimlerin zor durumda bırakılmaları açısından da önemi ortaya çıktı. Öyle ki; bu rejimlerde, cihatçıların kendilerini aşip Amerikan efendilerine ulaştıkları şuuru oluştu. Yani onların elinde sadece bu rejimlere karşı koymaktan daha büyük; lojistik güçler bulunuyor. Bu da rejimleri çok büyük sıkıntıya sokuyor.

Belirli İslami kesimlerin olaydan sorumlu olduklarına dair çok belirtiler bulunsa da bu bilinen kesimler olaydan sorumlu olduklarını açıklamadılar. Daha önce tanınmayan 'Mukaddeslerin Özgürleştirilmesi İçin İslami Ordu' isimli bir grubun beyanı dışında da resmi bir beyan çıkarılmadı. Ancak bu beyanın içeriği; olayı, delaletlerin gösterdiği cemaatlere direk olarak bağlıyordu. Beyan, Amerikan siyasetine saldırdı ve Amerikan kuvvetlerinin Arap Yarımadası'ndan çıkmalarını, Şeyh Ömer Abdurrahman'ın salınmasını talep etti. Ayrıca, Suudi Arabistan'da o vakitte tutuklu Selman ve Sefer gibi şeyhlerin salınmasını isteyerek daha da öteye gitmiş oldu. Belki de bu tür operasyonları düzenleyen cemaatler, o dönemde mesajın, operasyonu alenen üstlenmeden de ulaşacağını düşündüler. Amerika ve Arap rejimler, beyanın istihbarî okunması ile olayın arkasında kimin durduğunu bildiler. Halka gelince, onların, operasyonu düzenleyen tarafı bilmeden beyanda istenenleri bilmeleri yeterlidir. Eğer bu cemaatler olayın kötü izlerinin kendileri ile bağlantısının kurulmasını istemiyorlarsa olayı açık bir şekilde üstlenmeyerek bundan kurtulmuş oluyolar.

Son çıkarım olarak şuna işaret etmek gerekir ki; bu iki olayın arkasında olduğuna inanılan İslami cephelerin, bu iki olay aracılığıyla anlaşıldığı üzere, olayı gerçekleştirmek için ellerinde lojistik, teknik ve beşeri güç bulunuyor. Öyle ki sürpriz unsurunu en uç noktada kullanabildi ve iki olayı bağlantılı yapmayı ve korkunç boyutta yıkımı sağlamayı başardı.

Amerika'nın Cevabı :

Şeyh Usame alenen konuşmadı, aksine ondan -naklen- patlamadan sorumlu olduğunu reddettiği nakledildi. Ancak görünen o ki; Amerikalıların ellerinde patlamadan bir hafta sonrasından itibaren ulaştıkları başka bir çıkarım vardı. Bu da, itiraf etse de etmese de Şeyh Usame'nin iki patlamadan yüzde yüz sorumlu olduğuydu. Amerikalılar bu iddia

edilen bilgilere dayanarak Sudan ve Afganistan'a belirli hedefleri vurmak için onlarca Cruise Füzeleri yağdırdığı meşhur Sudan ve Afganistan'ı vurma operasyonlarına kalkıştılar. Ancak Amerika'nın cevabı zekice miydi acaba?

Olaya derin bir bakış atmak ortaya çıkarıyor ki; Amerika farkına varmadan, cihadi cemaatlerin programlarının maddelerinin bir bölümünü uyguladılar. Amerika'nın darbesi, İslam Dünyası'nda Amerikan karşıtı düşmanlığı ve kızgınlığı büyüten etkenlerden biri oldu. Bu tam, cihadi cemaatlerin istediği idi. Bu cemaatler, İslam Dünyası'nın kamuoyunu Amerika'ya karşı seferber etme hedefini gerçekleştirmek, bu cemaatlerin bu süper güce karşı koyabileceklerini ispat etmek, ondan sonra da Amerika ile uzun ömürlü çatışmaya gerekçe bulmak için – bu siyasetlerinin doğru olup olmadığını bir kenara bırakırsak - Amerika'yı aşama aşama bu darbeyi vurmaya itebildiler. Amerika'nın darbesi, zamanlaması, hedefinin türü, yöntemi ve niceliği dahil olmak üzere tüm detaylarıyla Amerikalıların şaşkınlığa düştüklerinin ve kötü tahminlerinin deliliydi. Bu detayların stratejik ya da siyasi ya da askeri olarak açıklanması mümkün değildi. Bu hareketin arkasında Clinton'un Monica ile skandalı yer almamış ise kibrin ve gururun, planlama, araştırma ve hikmete baskın gelmesinden başka bir şey yer almış olamaz.

Vakit açısından Amerika, darbeden önce, Şeyh Usame Bin Laden'e açık bir suçlamada bulunmadı ve bunu bir kaç ay süren araştırmalardan önce de yapamazdı. Hatta darbeden sonra bile Kenyalı ve Amerikalı soruşturmacılar suç parmaklarının bir kişiye yönlendirilmesini reddediyorlardı. Amerika, Kenya ve Tanzanya durumlarından önce daima vuruştan önce kesin delillere ulaşmakta ısrar eder göstergelerle yetinmezdi. Bu kesin delilleri Kenya ve Tanzanya olaylarında sadece 2 hafta içinde elde etmesi mümkün değildi. Sonra, vakit meselesi de vurma fikrini, uluslararası kamuoyuna kabul ettirmeye hazırlık açısından –en azından kısmi olarak- önemliydi. Ancak bunların hiçbiri olmadı. Bunun için darbe, Amerika'nın bölgedeki Arap ve İslami müttefikleri için çok sıkıntı vericiydi. Örneğin; Amerika'nın bu darbede acele etmesi ile Hobar Patlaması'nda Suudi Arabistan Hükümeti'nin İran'ın rol oynadığı iddialarının, Amerika'nın Kenya ve Tanzanya hadiselerinde Bin Laden'in rol oynadığına dair getirdiği delillerden daha güçlü olmasına karşın, şu ana kadar yeterli delil bulunmaması gerekçesiyle İran'ı vurmaya reddetmesiyle karşılaşırın !

Amerika'nın seçtiği hedeflere gelince; bu hedefler gülünçtü hatta utanç vericiydi. Vuruştan hemen sonra ortaya çıktı ki, Amerika'nın seçtiği hedefler kendisine felaket olarak döndü. Örneğin, Amerika, Sudan'daki bir ilaç fabrikasının Usame Bin Laden'in kimyasal silah üretiminde ya da kimyasal silahların öncü maddelerini üretmek için kullandığı, aynı şekilde hedefin, kesin istihbarat bilgilerine dayanılarak seçildiği iddialarında bulundu. Bilindiği üzere bunun gibi bir darbe kararının alınması, Amerikalıların bu işte, istihbarat raporlarına, operasyonun tüm tehlikeli sakıncalarını önemsemeyecek derecede güvendikleri anlamına gelmektedir. Bu da şu anlama geliyor ki; Sudan, fabrikanın gerçek rolü olan ilaç fabrikası olmaktan öteye geçmediğini ispat ederse -ki bu oldu-; bu Amerikan İstihbaratının güvenilirliğini, aynı zamanda da Amerika'nın gelecekteki herhangi bir darbesinin gerekçelerini yok edecektir. Bu fabrika hakkında birbirini izleyen analizler, fabrikanın Şeyh Usame ile de, kimyasal silah yapımı ile de bir ilgisi olmadığını ortaya koydu. İstihbaratın iddiası göz ardı edilirse Amerika'nın vuruşu kompleks bir hataydı. Bir yönden bu; egemenlik sahibi bir devletin egemenliğinin çiğnenmesiydi ki; bu da Amerika'nın diline göre uluslararası kanunlara, uluslararası öğretilere ve uygar milletlerin üsluplarına aykırı, ayrıca da Amerika'nın iddia ettiğine göre; saygı duyulmasına büyük özen gösterdiği bir değerdi. Diğer yönden de Amerikan darbesi Sudan için sürprizdi. Öyle ki; Amerika tarafından önceden fabrikada bu gibi faaliyetler yapıldığına dair herhangi bir sinyal

verilmemişti. Aksine Amerika, darbeden kısa süre öncesine kadar Sudan karşıtı konuşmalarını da hafifletmişti. Böylece Amerika, Sudan'ın terörle bağlantısı olduğu yönündeki iddialarından ümidini kestiği izlenimi uyandırmıştı. Herhalûkârda genel olarak cihadi hareketleri özel olarak da Şeyh Usame Bin Laden'i takip eden herkes bilir ki; onların Sudan ile ilişkileri tamamen kesilmişti. Bu cemaatler Sudan Hükümeti'nden razı değillerdi. Onu, terör suçlamasını uzaklaştırmak adına dini vacibini terketmiş sayıyorlardı. Hatta bazı cihadi akımlar daha uzağa gidiyorlar ve Sudan'ı Mısır ve Suudi Arabistan ile aynı sınıfa koyuyorlardı.

Afganistan'da vurulan hedefe gelince bu; Amerika'nın devletler ve İslami cihadi cemaatler, aynı şekilde Afganistan, Irak ve Libya arasındaki farkları ayırtetmekte nasıl da tökezlediğine delil teşkil ediyordu. Bilindiği gibi silahlı cemaatler, ordular gibi komutanlığa ait özel merkezlerde, iletişim veya lojistik destek merkezlerinde çalışmazlar. Bu hedefler, incelikle vurulduğunda, orduların felç edilmesine yardım eder. Ancak Afganistan'daki cihadi cemaatleri bir hendekte, bir tünelde ya da bir mağarada veya da ağaçlar arasında bir çadırda bulursun. Afganistan'daki koşulları bilenler, Amerikalı yetkililerin tespit ettikleri hedeflere 'Şeyh Usame Bin Laden'in altyapısı' ismini vermelerine çok güldüler. Vuruş esnasında Afganistan'da Şeyh Usame'ye tabi olanların büyük kısmı ülkenin kuzeyinde Taliban'la beraber Dostum'a karşı kazandıkları zaferi kutluyorlardı. Bununla beraber, Şeyh Usame'ye tabi olanların ve onu destekleyenlerin büyük kısmı da Afganistan'ın dışındaydılar. Bazıları, Yemen'de, Somali'de, Pakistan'da ve diğer ülkelerde olduklarını ilân ederlerken bazıları herhangi bir yerde olduklarını açıklamadılar. Bu nedenle alt yapı olarak isimlendirdikleri şey sadece göz boyama ve Amerikan genel kamuoyunu iknâ çabasıdır.

Diğer bir yönden, Afganistan'ın Amerika tarafından vurulması, Sudan'ın vurulmasından; Taliban'ın kızıp intikam almasına ve Amerika'ya karşı savaşa girmesine yol açacağı için daha tehlikeliydi. Görünen o ki; Amerikalılar, Afganistan'ı Irak ve Libya'ya benzettiler. Oralarda füzelerin etkisini gördüler ve Afganistan'da da benzer sonucun meydana geleceğini umdular. Ancak tam aksi oldu. Öyle ki genel olarak Afganlılar özellikle de Taliban, boyun eğip korkmak yerine meydan okumaya ve çatışmaya yöneldiler. Bu, Taliban'ın lideri Molla Ömer'i o vakitte, tüm dünya devletleri Taliban'a karşı savaş için toplansalar bile Şeyh Usame Bin Laden'i savunacağı yeminini etmeye itti. Görülüyor ki; Amerikalılar Afganistan'ı hedef almakla umulmayan ek zararlara uğradılar. O sırada kurbanların büyük kısmının Keşmir'deki Pakistanlı mücahitlerden olduğu ortaya çıktı. Bu da Pakistanlıların komutanlarını, bir basın toplantısında kalabalığa karşı, Hindistan'a ek olarak Amerika'ya da savaş ilân ettiğini açıklamaya itti. Amerikalıların yayınsal ve resmi olarak bu darbeyi sunuş şekilleri, cihadi cemaatlerin uğrunda herşeyi göze alacakları bir sunuş şekliydi. Bu da, cihadi cemaatlerin genel olarak, Şeyh Usame Bin Laden'in de özel olarak Amerika'nın kendisine denk güçte gerçek düşmanı, onun şaşkınca ve gelişigüzel davranmasını sağlayan güç olarak ortaya çıkarılmalarıydı.

Şeyh Usame Bin Laden, bazı Amerikan ve Batı kanallarının gösterdiği, hesaba katıldığına dair iknâ etmeye çalıştıkları türden bir güç değil, aksine şu anda, Amerikan başkanının ve Amerikalı yetkililerin kendi açıklamalarına göre Amerika için başöcü oldu. Dünyadaki milyonlar, Amerikan başkanının, savunma bakanının ve orgeneralinin basına yaptıkları konuşmalarda ve verdikleri cevaplarında saldırılarını haklı göstermek için Şeyh Usame Bin Laden'in ismini zikretmeye özen gösterdiklerini izlediler. Bu yöntem, cihadi akımlara, özellikle de Şeyh Usame Bin Laden'e tabi olanlara büyük hareketlilik kazandırdı. Morallerini yükseltti, kendilerini Amerika'nın karşısında bir süper güç gibi hissettirdi. Hatta

Amerika'nın bu yanlış, aceleci darbeleri, mücahitlerin kendisine aklını kaçırttığına bir delil gibi gözüktü. Nereye basacağını ve nereye saldıracağını bilemez hale geldi. Arap ve İslam Dünyası'nın kamuoyuna gelince hikaye çok uzak değil. İnsanlar kahramanlık, fedakarlık sıkıntısı yaşıyorlar. Müslümanları Filistin'de, Irak'ta, Arap Yarımadası'nda, Afrika'da, Türkiye'de ve diğer bölgelerde korkuttuğu ve sıkıştırdığı gibi Amerika'dan intikam alma, onu ve terörünü kısıtlama hislerini doyuracak kişiyi bekliyorlar. Bunun için Amerikalı yetkililerin bu darbeler yüzünden Şeyh Usame Bin Laden'den panik yaşadıklarını ve korktuklarını itiraf ettikleri görüntüler, o intikam hislerini doyurup, Şeyh Usame Bin Laden'in sempatisini artırdı. Özellikle Şeyh Usame, Amerika'nın sözde düşmanı olan Arap Liderleri gibi işbirlikçilikle suçlanması mümkün olmayan bir kişidir. Bu yeni sembolün geçmişi, o Arap liderlerin geçmişinden tamamen farklıdır. Ve Amerika'yla karşı karşıya geleceğini ilân ederse hiç kimse o ilânın doğruluğundan şüphelenmez. Gerçekten bu etkiler, darbeden sonra gözlemlendi ki, birçok Arap ülkesinde Şeyh Usame'ye hayranlık göstermek ve onu desteklemek insanlara güvenlik sıkıntısı yaşatmaz. Pakistan ve İslami Doğu'daysa insanlar, ona hayranlık duymayı da aşarak kendisini bir komutan, İslam Ümmeti'ni Amerikan egemenliğinden kurtarıcı biri olarak görmekteler. Orada Usame posterlerinin açıldığı gösteriler oldu.

Şu bilinmeli ki; Şeyh Usame Bin Laden ve mücahit Araplarla yaşayanlar hatta Şeyh Usame ile görüşme imkanı bulan gayri Müslümanlar şu önemli gerçeği kanıtlıyorlar: bu adam ve cihadi cemaatlere katılanlar Amerika ile savaşlarında ölümü, en büyük dileklerinden sayıyorlar. Bunun için, Amerika'nın bu darbeleri, o cemaatleri korkutma ve ürkütmede hiç etkili değil. Onlar zaten, uzun yıllar Rus ve komünist bombardımanı altında yaşamış, Ruslarla ve başkalarıyla çok sayıda çetin savaşa girmişler ki; onlara eşlik eden birinin tabiriyle; bomba seslerine bağımlı olup, onsuz uyuyamıyorlar. Bu muammada başka bir kaybeden daha var ki; o da Amerika'nın gölgesinde yaşayan Arap Hükümetleri. Bu hükümetler, Amerika ve Bin Laden iki süper gücü arasında bir küçük gibi kaldılar. Ayrıca Amerika'nın bu darbelerinin önünde şiddetli sıkıntı yaşadılar. Mutlak işbirlikçiliklerini ispatlayacağı için onaylayamadıkları gibi Şeyh Usame'nin meşruiyetini dolaylı olarak kabul etmek anlamına geleceği için de kınayamadılar. Bu duygular (sıkıntılar) Suudi basınının darbelerin haberlerini göz ardı etmesiyle çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Ülkedeki tüm televizyon, radyo ve yerel gazeteler bu haberleri Şeyh Usame'ye değinmeden detaysız verdi. Ancak ülke dışındaki Suudi basınının Şeyh Usame Bin Laden'i görmezden gelmesi mümkün değildi. Bu basına, kendisini Suudi olarak nitelendirmemek şartıyla Şeyh Usame'den bahsetme izni verildi.

Taliban'a gelince; ilk patlamadan sonra ve Amerika'nın darbersinden önce büyük sıkıntı yaşadı. Ancak Amerikalılar, aptalca darbeleri sayesinde Taliban'ı bu sıkıntıdan kurtardılar. Özellikle de iki darbe, çoğunluğu Şeyh Usame'ye tabi Arap Afganlar'ın Taliban'la beraber Afganistan'ın kuzeyinde Dostum'a karşı savaşa katılmalarıyla aynı zamana denk geldi. Arap Afganlar, Taliban'ın Dostum'a karşı tek başına giriştiği ve başarısız kaldığı ilk saldırıdan sonra onun tamamen yok edilmesinde büyük rol oynadılar. Bu esnada Amerika, Taliban'la Şeyh Usame Bin Laden hakkında tekrar müzakere denemesinde bulundu. Ancak Molla Ömer, onlarla masaya oturmayı reddetti. Bunun üzerine Amerika da Molla Ömer'e içinde isteklerini; -Amerika'nın kendisinin ve vatandaşlarının güvenliğini korumaya azmettiğini- açıkladığı bir mektup göndermekle yetindi. Molla Ömer, onlara kendi güvenliklerini sağlama talebinde ciddi iseler, İslam Dünyası'ndan özellikle de Arap Yarımadası'ndan çıkmaları gerektiği cevabını vermekle yetindi.

Kurban Rolü Oynamak :

Amerika'nın Şeyh Usame Bin Laden'i ve cihadi cemaatleri sabır, tahammül, Kenya ve Tanzanya patlamalarında ölen masumların; özellikle de aralarında Müslümanların görüntüsünü büyütmeye başvurarak, onları kana susamış, Müslümanlar arasında dışlanan, kendi soylarından masum Müslüman evlatların öldürülmelerini bile önemsemeyen kimseler olarak göstererek kuşatma imkânı vardı. Belki de o noktada Amerikalıların elinde, Mısır ve Suudi dini kurumlardan, bu cemaatlerin görüntüsünü karalamada, onlarca Müslüman masumu, sadece birkaç Amerikan için öldürdükleri bağlantısı kurma aracılığıyla ve de şeriate göre hareket etmedikleri görünümü vererek uç noktada faydalanma fırsatı bulunuyordu. Amerikalılar sabredip, darbeye tahammül etseler, bu yönde gitselerdi bu, Şeyh Usame Bin Laden ve cihadi cemaatleri halklara ve Taliban'a karşı sıkıntıya sokardı. Çünkü Amerikalıların bahsi geçen kurumlar aracılığıyla yapabileceği İslami olarak bu darbelerin şer'iliğinden şüphe oluşturma eylemi, bu cemaatlere duyulan sempatinin büyük kısmını ortadan kaldırır ve Amerika'ya; mazlum ve haksız yere suçlanan görüntüsü verirdi. Ancak olan şu ki; Amerika bu seçenekten bir daha dönüp, tekrar elde etmek istemesi mümkün olmayacak derecede mahrum kaldı. Çünkü Amerikalılar, tepkilerini ve Şeyh Usame Bin Laden'i abartmakta çok ileri giderek Şeyh Usame'nin canlarını yaktığını ve kendilerine eza verdiğini ispatlamış oldular.

Washington Bin Laden'le ilgili yaptığının aynısını Zerkavi'ye de yaptı. Öyle ki; 2003 yılının Şubat ayında Amerikan Dışişleri Bakanı Colin Paul, Güvenlik Konseyi'ndeki sözleriyle basın önünde Zerkavi'yi ilk kez abartmıştı. Irak'taki tüm direniş operasyonlarının Zerkavi'ye nispet edilmesi bu abartmanın sonu değildi. Bunun sonucunda ardarda gelen hezimetlerden ve Amerika'nın sürekli zillate düşüren eylemlerinden kurtaracak birini arayan Müslüman ve Arap Halkların gözünde, Zerkavi'nin 'kurtarıcı kahraman' imajı abartıldı. İki patlama olayını ve Amerika'nın cevabını izleyen haftalarda Amerika, bazı Arapları ve Müslümanları, Şeyh Usame Bin Laden ile ilişkileri bulunduğu bahanesiyle tutuklamaya başladı. Amerika'nın kullanmaya başladığı yayın yöntemi, bazı Arap Devletlerinin kullandıkları yönteme benziyordu; bir cemaat liderini tutukladıktan ya da öldürdükten hemen sonra başka bir cemaat liderini daha tutukladıklarını ya da öldürdüklerini ilân ediyorlar. Böylece sanki bu cemaatlerde liderler, fertlerden daha çokmuş gibi görünüyor!! Amerika bu yöntemi, iddia edilen Şeyh Usame Bin Laden'in şebekesini izleme hususundaki görüntüsünü güzelleştirmek için kullandı. Şeyh Usame Bin Laden operasyonlarında hergün karşımıza ' özel bir sekreter', ' çalışma müdürü ', ' merkezi kişilik ' çıkıyor. Amerikan Hükümeti, Amerikan Halkı'nın bölgenin detayları ve bölgede dönenler hakkındaki cehaletini kullandı. Teröre karşı savaş ve Şeyh Usame'nin takip edilmesindeki aczine bedel olarak bu meseleyi abarttı.

Şeyh Usame'ye gelince; kendisi o dönemde ani bir suikast ya da yakalanma endişesiyle Taliban'ın himayesinde kaldı. Taliban Hareketi resmi konuşmacısı, o dönemde Şeyh Usame Bin Laden'in zorla göz hapsinde tutulduğu söylentilerini yalanladı ve kendisinin Afganistan'ın her yerinde özgürce dolaştığını vurguladı.

Taliban ve Suudi Arabistan Arasındaki İlişkiler Kötüleşiyor :

Suudi Hükümeti'nin, Taliban'a Şeyh Usame Bin Laden'i teslim etmesi için baskı girişimleri durmadı. Suudi Hükümeti bunun için son kozunu da kullandı. Bu koz, Suudi prenslerin Afganistan konusunda en tecrübeli olanı Türki El-Faysal'ın Afganistan'a gönderilmesiydi. Türki El-Faysal, İslami İşler Bakanı Abdullah El-Türki ve Kâbil'deki Suudi Konsolos Selman El-Omari eşliğinde Kandahar'a yöneldi. Bu heyet Molla Ömer ile görüştü

ve Şeyh Usame'yi Amerika'ya teslim etmesini istedi. Suudi heyet ve Taliban arasında sert bir tartışma çıktı. Molla Ömer eğer onlar Amerika'nın adına konuşuyorlarsa kendisi Şeyh Usame adına konuştuğunu söylerse onu azarlamamalarını istedi. Molla Ömer'in ibaresi, Şeyh Usame'yi Amerika'ya teslim etmesini isteyen heyeti sıkıntıya sokmak içindi. Buna karşın Şeyh Usame Bin Laden ile son yönelişlerinde anlaşmamıştı. Görüşmede Türki El-Faysal, Molla Ömer'den gelen, Şeyh Usame'nin teslim alınmasına dair talebe binaen ülkeye geldiğini iddia etti. Ancak Molla Ömer böyle bir vaadin varlığını inkar etti. Hatta bunun gibi bir talebin aslen şer'i olmadığı eleştirisinde bulundu. İki taraf arasındaki tartışma öyle şiddetlendi ki; Molla Ömer sonunda Suudi heyete sert sözler sarfetti. Tercüman bu sözleri tercüme etmekte tereddüt etti. Molla Ömer ona fırça attı ve harfiyen tercüme etmesi için baskı yaptı. Türki El-Faysal ayrılmadan önce Molla Ömer Kâbil'deki Suudi Konsolosu da en kötü şekilde yererek kendisinden onu da yanında götürmesini istedi! Türki El-Faysal Riyad'a döndükten sonra Molla Ömer'e özür mesajı gönderdi. Molla Ömer özürü de Kâbil'e Suudi konsolosun dönmesini de reddetti. Suudiler de Riyad'daki Afgan Konsolosun gönderilmesi kararı aldılar.

Suudi Prens Türki El-Faysal, Taliban Lideri Molla Ömer'le Amerika adına yaptığı görüşmede hüsrana uğramıştı..

Aynı yılın Eylül ayının sonunda Suudi Hükümeti resmi bir gerekçe göstermeden Taliban temsilcisini kovdu. Ancak bu sebepler daha sonra Taliban tarafından ortaya kondu. Bu sebepler; Taliban'ın, Suudi Arabistan'ın Şeyh Usame Bin Laden'in teslim edilmesi ya da faaliyetlerinin kısıtlanması veya da Taliban'daki diğer Afgan-Arap mücahitlerin teslimi hususundaki tüm taleplerini reddetmesiydi.

Suudi Hükümeti'nin Taliban temsilcisini kovması garipti, ancak Taliban'ı hemen tanıması çok daha ilginçti. Taliban'ın ilk kez tanınması belki de şu hatalı ölçütler üzerine kuruluydu; 'bu yeni varlık, yeni dünya düzeni içinde kucaklanmalı ve Amerika'nın gölgesi altına girmeliydi. Onu, İslam Dünyası'ndaki ruhî ağırlığı, tecrübesi ve geçmişte Afgan cihadındaki tecrübesi ve nüfuzu nedeniyle bu düzene Suudi Arabistan'dan daha iyi sokabilecek yoktu.' Suudi Hükümeti, Taliban'la da, eski partilerle başarılı olan üsluplarının başarılı olacağı inancı gereği eski parti liderleriyle muamele ettiği gibi muamele etmeye karar verdi. Bunun için Suudi liderler başlangıçta Şeyh Usame Bin Laden meselesini göz ardı ederek Taliban'ı karşılıksız tanımayı denediler. Çünkü onlara göre Taliban'ın bu 'büyük' iyiliğin karşılığını vermesi gerekecekti. Suudi Hükümeti, Taliban liderlerini hacca ve umreye Suudi Devleti'nin resmi davetlileri olarak davet ederek bu adımı da aştı. Taliban'ın birçok liderine, insanların heves ettikleri güzel jestler yaptı. Ayrıca bazı âlimlerin ve şeyhlerin yazdıkları mesajları da göndererek Taliban'ın konumuna karşı dini nüfuzu kullanmayı denedi. Suudi Hükümeti'nin tüm isteği, Taliban'ın dünyanın kalanı ile Pakistan-Suudi Arabistan esasına göre ilişki kurmayı ya da en azından Suudi Hükümeti'nin ; Şeyh Usame Bin Laden'i teslim etmesi ya da kısıtlaması olan en düşük seviyedeki isteklerini kabul etmesi idi. Suudi Arabistan girişimlerini tekrar etmesine rağmen, bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. Suudi Hükümeti'nin ümidi kesilmedi ve Taliban'da esnek kanat sayılan bazı şahsiyetler

aracılığıyla tesir etmeyi denedi. Ancak sonuç olumsuzdu. Bunun için Suudiler zor durumda kaldılar. Ne Taliban'ı kontrolleri altına alabildiler ne de Amerika ile karşı karşıya gelmelerinden (Taliban'ın) sonra onlarla yardımlaşma ve işbirlikçilik töhmetinden kurtulabildiler. Taliban'la ilişki faydasız hale geldikten sonra bu töhmetten kurtulmak gerekiyordu. Kovma kararının zamanlamasının büyük oranda Prens Abdullah'ın Washington'u ziyareti ile ilişkisi vardı. Öyle ki karar, Prens Abdullah'ın Washington'a varışından bir gün önce çıkarıldı ve Suudi Hükümeti'nin Amerika'nın ilk düşmanı Şeyh Usame Bin Laden'i barındıran Taliban'la ilişkisi olmadığına ispatı niteliğindedir. Prens Abdullah'ın ülkesi 'terörün' kaynağı Taliban'dan razı iken Amerika'ya misafir olması uygun kaçmazdı.

Bin Laden Kâbil'i Kurtarıyor !

Suudi Arabistan'ın Bin Laden'in Washington'a teslim edilmesi için baskı yaptığı sırada, Taliban, Şiilerin bulunduğu Bamyân cepheleri ve kuzeyde Dostum ile meşgul iken Afgan-Araplar Bin Laden komutanlığında, Kâbil'deki cephelerden birini Şah Mesut karşısında korumayı başardılar. Bu da Taliban'daki konumlarını güçlendirdi. Tecrübeli bir meydan komutanı sayılan Ahmet Şah Mesut, başarılı askeri bir manevra ile cephenin Taliban askerlerinden boşalması fırsatını değerlendirmeyi başardı. Arap mücahitlerin hareket etmeleri çok kolaydı. Ayrıca Kabil'in kuzeyine yakın bir yerde, Şah Mesut'un karşısındaki cephede toplulukları vardı. Bu çatışmada Araplar'ın gösterdikleri kahramanlık örneği inanılacak gibi değildi. Mesut'un karşısında direndiler ve yaklaşık sadece 50 Arap, Kâbil'e girmesini engellediler. Afgan meselesini takip edenler dikkat etmişlerdir ki; Mesut, daha önceden bilmezden geldiği halde o andan itibaren Şeyh Usame Bin Laden karşıtı açıklamalarda bulunmaya başladı. Mücahit Arapların hesabına başka bir gelişme daha meydana geldi; Pakistan'dan, Bengladeş'ten, Tacikistan'dan, Özbekistan'dan ve diğer ülkelerden farklı uyruklu gençler cihada katıldılar. Bunların büyük kısmı ya da yaklaşık hepsi Şeyh Usame Bin Laden'e bağlılık hissediyorlardı.

Suudi Arabistan Bin Laden'e Suikast Girişiminde Bulunuyor :

Taliban, Suudi Arabistan'a mal edilen bir kişiyi idam ederek dünyayı şoka soktu. Bu kişi, -Taliban kaynaklarının dediklerine göre-, prenslerden birinin vazifelendirmesiyle Şeyh Usame Bin Laden'i öldürmek için gelmişti. Taliban, Şeyh Usame Bin Laden'in grubu ile yardımlaşarak, aralarında Suudi şahısların da bulunduğu, Afganistan'da tahribe yol açmayı planlayan kiralık kimseler yakaladı. Taliban'ın rivayetine göre bu kişiler aynı zamanda Şeyh Usame Bin Laden'e suikast düzenlemeyi de planlıyorlardı. Yakalananların arasında Suudilere ek olarak Afganlar, Pakistanlılar ve Araplar bulunuyordu. Yapılan soruşturma vesilesiyle ortaya çıktı ki onlar; Afganistan ve Pakistan dosyalarını elinde bulunduran Prens Türki tarafından gönderilmişlerdi.

Şeyh Usame Bin Laden'in Annesi Oyuna Sokuluyor :

Türki Faysal'ın Kâbil'e ziyareti başarısız kalmasına rağmen Suudiler ümitlerini kesmediler ve Taliban'la ilgisi olmayan başka bir vesile kullanmaya karar verdiler. Bu, Şeyh Usame Bin Laden'e direk baskı yöntemi idi. Şeyh Usame Bin Laden'in annesinin yurtdışına çıkışı yasaktı ve Şeyh Sudan'da iken kendisini ziyaret etmekten mahrum edildi. Suudi Hükümeti onun annesini çok özlediğini biliyordu. Şeyh Usame'ye baskı uygulamak ve şantaj yapmak için annesine, Kandahar'a gitmesini sağlayacak özel bir uçakla özel bir ziyaret tertibine girişti. Gerçekten de Şeyh Usame Bin Laden'in annesi, Ettas Ailesi'nden olan eşiyle beraber gitti. Anne ulaştı ve Şeyh Usame Bin Laden uzun yıllar süren ayrılıktan

sonra annesini karşıladı. Görüşmenin duygusal, yumuşak geçmesi hiç garip değildi. Ancak Şeyh Usame Bin Laden tamamen açıktı; onun davası, zorlamalara karşı tartışmaya açık değildi. Yaralı anne, gözleri oğlu Şeyh Usame'yi görerek aydınlanmış, ancak kendisini eşyle gönderenlerin hiçbir isteğini yerine getirememiş vaziyette geri döndü.

Taliban Bin Laden'i Dünya da Taliban'ı azlediyor :

1999 yılının başında Şeyh Usame Bin Laden bir kez daha sürpriz şekilde bazı Amerikan gazetelerinde ve televizyonlarında görüldü. Böylece tekrar Taliban'ın sıkıntıya girmesine sebep oldu. Şeyh Usame Bin Laden'in cevapları ve yorumları, konumda hiçbir değişiklik olmadığını gösteriyordu. Amerikalılarla Suudiler bundan ve Taliban'ın diplomatik baskılara cevap vermesinden ümit kestikten sonra, mümkün tüm vesileleri kullanmaya karar verdiler. Bu da Taliban'ı, Şeyh Usame Bin Laden'i dünyadan azletme kararı almak zorunda bıraktı.

Bunun iki hedefi vardı:

İlki onu korumak,

ikincisi de kendilerini, hiç de ihtiyaçları olmayan yeni bir sıkıntıya sokmasını engellemekti. Özellikle de Şeyh Usame Bin Laden'le son fetva hususunda müttefik değillerdi. Şeyh Usame azledilmiş olarak kaldı. Bu dönemde onun Afganistan'ı terkettiği haberleri sık sık ortaya atıldı. Ancak bu ispatlanmadı.

Amerika, Usame Bin Laden'i teslim etsin diye Taliban'a ambargo koymak için Güvenlik Konseyi üzerindeki nüfuzunu kullanmaya karar verdi. Güvenlik Konseyi kararı geçirdi ancak faydası olmadı. Şeyh Usame Bin Laden, azımsanmayacak sayıda Arapla beraber himayesi için özel bir mekânda kaldı. Durumunu değiştirecek hatra gelecek bir gelişme olmadı. Bir yandan Taliban'la ilişkisi saygı ve takdir çerçevesinde devam etti. Diğer yandan da son eylemlerine sınırlama getirildi. Aynı şekilde diğer taraflarla ilişkilerinde değişikliğe sebep olacak bir olay da olmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

2002 YILINDAN 2005'e KADAR ZERKAVİ

Zamana ve mekâna özel mizacıyla damgasını vuran insanın kendisidir. Bu mantık, önemli bir teori sayılıyor. Geçmiş tarih olaylarının açıklanmasında olduğu gibi aynı zamanda her kim geleceği olaylarıyla tahmin etmek isterse onun için de zaruridir. Bu anlayıştan yola çıkarak, gelecek uluslararası olayları tahmin etmek isteyenlerin de Ebu Musab El-Zerkavi'nin şahsiyetini iyi tanımaları gerekmektedir. Ebu Musab, dünyanın önemli bölgelerinden biri olan Irak'ta dönen olaylarda özel parmak izleri bulunan şahıslardan biri oldu. Bununla beraber Ebu Musab'ın etkisinin önümüzdeki 3 sene içinde Irak'a yakın diğer bölgelere de yayılacağı tahmin ediliyor.

Zerkavi'ye göre İslam dini sadece ibadetler ve dini ayinler değildir. Aksine yöntemler, üslup ve hayatı yaşama biçimidir. İnsanın öncelikle kendisiyle sonra yaratanyla ardından da içinde yaşadığı insanlar ve toplumla ilişkilerini belirler. Buradan da daha geniş daireye fırlayarak; kendi toplumu olan Müslüman toplumunun, etrafını çevreleyen diğer toplumlarla ilişkisini düzenler. Ebu Musab'ın nazarında tüm bunlar; bu dine, bu ümmete ihlasları, salihlikleri ispatlanmış eşsiz mücahitlerin ve ümmetin salih selef âlimlerinin benimsedikleri doğru İslam akidesine tam dayanan İslam anlayışı çerçevesinde belirleniyor.

Bu anlayışa dayanarak ve güvenerek Ebu Musab, bu dünyanın yaşadığı hakikati anlamaya atılıyor ve bu dünyadaki durumun sağlıklı olmadığı, şeriata göre münker sayıldığı ve kendi inandığı dinle de uyuşmadığı, uluhiyetin en önemli özelliklerinden olan hakimiyete insanın saldırması sebebiyle şeriata ters düştüğü sonucuna varıyor. Yeryüzündeki hakimiyet aslında ; Allahu Subhanehu ve Teala'nın olmalıdır. Bu evreni yoktan vareden Allahu Celle ve Ala'dır. İnsanı O yarattı. Dünyada ve ahirette başarı ve felahı yakalayacağı, üzerinde yürümesi gereken dini rızasıyla O seçti. Yani insan, din yolundan sapması sonucunda, şerefli bir hayatın tahkikinde başarısız kalacak ve hüsrana uğrayacaktır. Ahirette de büyük başarısızlık ve hüsrana olacak. Ebu Musab, Allahu Subhanehu ve Teala tarafından verilen insan hayatının , dünyada bahşedilmiş imtihan süresinin olduğuna inanıyor. Ömürler ise kısa. Bu nedenle de, insanın hayatını bu dinin gölgesi altında yaşamamasının insan için zulüm olduğunu düşünüyor. Öyleyse bu durum devam ettiği taktirde –inançlarına göre- insanlığın menfaatine olmayacak. Akli olan buna razı gelmez ve bunu kabul etmez. Mantık diyor ki, kaygılı olan ve durumlarından razı olmayan şahsiyetler, daima değişiklik için koşarlar. Bu, Ebu Musab'ın benimsediği şer'i bir hükme uyuyor. Bu hüküm de Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu hadisi şerifine dayanıyor: *'Sizden her kim münkeri görürse onu eliyle, yapamazsa diliyle, onu da yapamazsa kalbiyle değiştirsin, bu imanın en zayıf noktasıdır.'*

Ebu Musab'ın kişiliğine gelince, o tüm oluşumuyla ancak elle değiştirmeyi onaylar. Bildiğimiz kadarıyla Ebu Musab, hür bir Arap insanıdır. Hür olan ise, kendisi için, ehli için, hatta ezilmiş insanlar için zulmü ve zilleti kabul etmez. Ebu Musab Zarka Kenti'nde büyüdü ve yetişti. Zarka Kenti toplumsal ve kültürel açılarından homojen bir şehirdir. O, Arap ve İslam Dünyası'nın durumunun küçültülmüş –ancak canlı ve bütün- bir örneğidir. Bu şehrin sakinlerinin büyük çoğunluğu ülkelerinden zulümle, zorla ve baskıyla çıkarılmış Filistinliler'dendir. Öyleyse bu şehrin bir insanı, genel olarak kahredilmiş, mazlum, hakları elinden alınmış, oyuna getirilmiş ve komplöye uğramıştır. Yaşadığı hayat; sefil bir hayata ,özgür, şerefli, vaat dolu bir hayattan daha yakındır. Ufuk kapalı, seçenekler yok, nefisler gururlu, onurlu; tüm bunlardan kurtulmayı gözetliyor.

Ebu Musab'ın ilk kurtulma denemesi; halk dilinde baltacılık olarak isimlendirilen delikanlılık yollarını uygulamak idi. Başlangıç mantıklı ve gerekçeli idi. Özellikle delikanlılık, Arap geleneklerinde erkeklik, cömertlik, cesaretlilik, mazlumin kurtarılması ve sonuçlar ne olursa olsun hakkın tarafını tutmak anlamına gelmektedir. Ebu Musab'un başlangıçtan beri kurtulmaya çalışmasına delilimiz, hakikati ihlaslı bir şekilde aramasıydı. Çünkü bu delikanlılık durağı, hayatında uzun olmadı, iki seneden bile azdı. Bu sürede şahsiyetinin oluşumunda önemi olan sıfatları kazandı. Ülkemizdeki delikanlılık sıfatları şunlardır: Erkeklik, sertlik, maceraperestlik, arkadaşları için kendini feda etmek ve onları savunmak, iyilik ve açıklık. Bu aşamada Ebu Musab, şu anda sahip olduğu en önemli sıfatları kazandı. Delikanlılık aşaması, şahsiyetindeki hakkı ve hakikati arayan sürekli tasa nedeniyle fazla sürmedi. Kısa bir süre sonra Allah onu, o şehrin her tarafında davetçileri yayılan İslam'a yöneltti. Ebu Musab'ın hidayeti, geleneksel davetçiler aracılığıyla değil, ümmetin durumunu değiştirmeyi hedefleyen cihat fikrini taşıyan adamların elleriyle oldu. O adamlar, cihadı; nefsin, çabanın ve malın; tüm zorlukların, engellerin, insanları kula kulluktan çıkarıp kulların rabbine kulluğa yöneltmeye çalışan İslami davetin önündeki dünyevi ve maddi putların yok edilmesi için harcanması olarak anlıyorlar. Onlara göre cihat; ümmetin topraklarını, kutsal değerlerini, ırzını, şerefini, servetini ve hürriyetini savunma demektir. Bu Ebu Musab'ın kaderiydi. Ebu Musab, ancak şahsiyetine ve yaratılışına daha yakın olan bu anlayış çerçevesinden İslam'a girebilirdi. Bu fikri taşıyanlar, Müslüman gençleri, açık, sıcak cihat meydanlarına katılmaya çağırıyorlardı. Afganistan varolan tek saha idi. Bu davetçiler önceden de olduğu gibi şimdi de cihat meydanlarının, ümmetin ve beşeriyetin içinde

bulundukları durumu değiştirmeye gücü yetecek Müslüman gençlerin kapsamlı olarak hazırlanmaları için bir okul olduğuna inanıyorlar. Cihadi meydanlar, ümmetin çektiği acılarla madden ve manen çelişkili şimdiki rejimlerin sahip olamayacakları çevre ve koşullara sahiptir. Cihat sahalarında özgür, doğru mümin adamlardan başkaları olmaz. Onların sadık olmalarına delil ise; mallarını, eşlerini, evlatlarını, vatanlarını, şahsi güvenliklerini terkederek zor, soğuk ve tehlikelerle dolu savaş meydanlarına gitmeleridir. Bu birincisi. Ayrıca erkeklerle karışman yavaş yavaş sana onların sıfatlarını kazandırır. Buna ek olarak bu bölgelerdeki adamlar, özgürlerdir, zincirli olmadıkları gibi inandıkları herşeyi engelsiz, maddi ve manevi zorluk olmaksızın söyler ve açıklarlar. Onlar, tüm dünyayı yansıtan birçok çevre ve toplumu temsil etmektedirler. Öyleyse gençlerin cihat sahalarına çıkmaları onlara sürekli yenilenen ve genişleyen cesur fikirler kazandırıyor, teori olarak öğrendikleri herşeyi amele dökme imkânı veriyor. Dediğimiz gibi bu insanlar, en sadık, en bilinçli ve en fedakar insanlardır. Kendine karşı dürüst olmak hakikati aramaya itiyor. Hakikati aramak da seni bilince ulaştırıyor. Bilinçli olmanın zirvesi de; inandığına ulaşma yolunda feda etmedir. Bu çevre, Ebu Musab'a baştan beri Ürdün'deki Zarka'da kalsa elde edemeyeceği kadar çok olanak ve kazanç sağladı.

Fikir; Müslüman gençlerin cihat meydanlarına gelmeleri ve kralların, sultanların vaazcılarının fetvaları ve görüşleriyle karalanmamış, temiz, doğru İslam'ı öğrenmeleri, daha sonra da doğru dine davet ve misyonluk etmek için asıl vatanlarına dönmeleri idi. Afganistan durağı, Ebu Musab'a 2 sene zaman kazandırdı ve bu iki sene, gerçeğe ulaşması için yeterliydi.

Ebu Musab'ın ulaştığı gerçek; insanlığın tasavvurları ve düzeni ile Allahu Subhanehu ve Teala'nın uluhiyet ve rabbaniyette teklendiği tevhit akidesinden uzaklaştığını söylüyor. Bu uzaklaşma, tüm insanlığın çektiği sorunların hepsinin gerçek ve baş sebebidir. Dünyadaki baskın düzen, insanın insana kulluk etmesine dayanıyor. Bu da tevhit akidesi ile çatışıyor. Zulmü de, köleliği de, hegemonyayı da, servetlerin yağmalanmasını, vatanların gasp edilmesini de bu düzen üretiyor. Bunların tümünden çıkmanın ve tümünün değiştirilmesinin 'La ilahe illallah' anlayışına dayalı tevhit akidesine dönmekten başka yolu yoktur. Bu öyle sağlıklı bir anlayış ki; kendisine inanana, insan hayatının tümüyle üzerinde olması gereken bütün ve kapsamlı bir tasavvur lütfediyor.

Bu anlayıştan türeyen prensipler, fikirler ve değerler üzerine kurulu bu tasavvur fertten; sadece Allah'a kulluk eden, kendisine emredilen herşeye itaat eden ve nehyedildiği herşeyi terkedenden, zulmetmeyen, saldırmayan, yağmalamayan ve kendisinden başka insanları köleleştirmeyen bir şahıs üretir. İşte bu, Ebu Musab'ın tevhit akidesi anlayışı idi. Allahu Teala'nın '*Kim tağutu inkâr eder, Allah'a da iman ederse, o kendisi için hiçbir şüphenin asla çözemeyeceği son derece sağlam bir kulp, bir düğüm atmış ve ona yapışmış demektir*' ayetine ek olarak mantık da şunu demektedir: 'Her kim bu akideye imanla sadaketle inanırsa akidenin bu doğru anlayışı ile uyumlu değişiklikler yapma yönünde elinden geleni yapmalıdır.' Yukarıdaki ayetin tefsiri şöyle diyor: '*İman eden bir kimsenin başlangıç olarak tağutu inkâr etmesi ve şekli, içeriği ne olursa olsun tağuta karşı savaşması gerekir.*' Ebu Musab bu anlayıştan yola çıkarak; Allah'ın kanunuyla hükmetmeyen rejimleri kafir sayıyor. Bu rejimleri, düzenleriyle, kanunlarıyla ve şahıslarıyla tağut kabul ediyor ve ortadan kaldırılmaları ve değiştirilmeleri için reddedilmelerinin ve kendileriyle savaşmanın gerektiğine inanıyor. Aynı şekilde prensip ve esas olarak Allah'ın şeriatına ters düşen temeller üzerine kurulu tüm dünya düzenlerini de tağut sayıyor ve savaşarak ortadan kaldırılmaları gerektiğini, bu apaçık zulmü, belirgin yolsuzluğu, büyük düşmanı defetmeye güçleri, kudretleri olmayan ezilmişler üzerinde güçlüler tarafından kurulan haksız hegemonyayı bu düzenin ürettiğini düşünüyor.

Öyleyse Ebu Musab, tevhidin yayılması gerektiğine ve ona davetin Müslümanların ve yeryüzündeki tüm ezilmişlerin yolu olduğuna inanmaya başladı. Çünkü tevhit, onları ileride tüm bu çöküşten, gerilikten, zayıflıktan çıkaracak ve onları azımsanamayacak güçte kılacak. Böylece hakkı gerçekleştirmeye, batılı defetmeye, zulmü kaldırmaya, zulme ve büyük devletlerle büyük güçlerin tüm etikler dışında kalan tahribat uygulamalarına karşı direnmeye kadir olacaklar. Ebu Musab'ın kendisine çağırdığı bu kuram, rabbani bir vaade dayanıyor. Allahu Subhanehu ve Teala kusursuz indirilmiş kitabında şöyle buyuruyor: *'Biz ise, yeryüzünde zayıf bir hale getirilmek istenenlere lütfetmeyi ve onları önderler yapmayı ve onları mirasçılar kılmak istiyoruz.'*

Bu düşünce, Ebu Musab'ı ve cihat için Afganistan'a çıkan bir grup genci Sovyetler'in hezimete uğratılmasından hemen sonra Ürdün'e dönmeye itti. Onlar inanıyorlardı ki; Sovyetler'in hezimete uğratılmasını sağlayan bu fikir ve akide, istenen değişikliklerin yapılmasına da kadirdir.

Ebu Musab'ın ve arkadaşlarının davet alanında da, örgütlü hareketsel çalışma alanında da tecrübeleri geniş değildi. Bunun için onları, Ürdün'de emniyet birimlerince takip edilmeye maruz bırakacak basit hatalar işler buluyoruz. Taktiri ilahi ile tüm bunlar, kişiliklerini geliştirdi, maharetlerinin bilenmesine, ilimlerinin ve marifetlerinin artmasına yol açtı. Öyle ki; Kur'an-ı Kerim'i ezberlediler, tevhit akidesini esasları üzere anladılar. Bunlar, Ebu Musab ve arkadaşlarının yaklaşık 5 sene kaldıkları hapishanenin hayır ve faydalarındandı. Hapishaneden çıkarılarken çok daha gerçekçi, değişiklik yolunda yürümeye eskisinden daha kararlıydılar. Hapishaneler, akide ve fikir sahiplerinin ancak imanlarını sürdürmede kararlılıklarını artırıyor ve caymamalarını sağlıyor. Ebu Musab bu tecrübeden sonra komutan, sorumlu ve büyük sorumluluk sahibi aklıyla düşünmeye başladı. Ebu Musab'ın hayatının son aşamasının temelleri böylece atılmış oldu. Bu; tüm boyutları, özel ve genel hatlarıyla 2002-2005 yılları arasındaki son 3 yıllık dönemdir. Öyleyse biz şimdi, Amerika'nın Irak'ı işgaline karşı direnişe ilk kalkışan kişi olan yegane bir komutanın şahsiyetini ele alıyoruz. Amerikalılarla çatışma, Amerikan kuvvetleri Ebu Musab'ın bulunduğu Bağdat'ın kuzey-batı yanlarına ulaştıklarında başladı. O sırada yanında sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen bir grup genç bulunuyordu. Ebu Musab Irak'a; kuzeydeki Kürt bölgelere 2002 yılının başlarında ulaştı. Kendisini orada, fikir ve meyil olarak cihadi-İslami bir örgüt olup, Batı ve Doğu ile bağlantılı solcu laik Kürt örgütlere karşı savaşımlara giren Ensar El-İslam Örgütü ağırladı. Bu örgütün Irak-Kürdistan dağlarında yayılmış üsleri bulunmaktadır. Ebu Musab orada, Ensar El-İslam ile beraber savaşan bazı Ürdünlü gençlerle karşılaştı. Bu gençler; Raid Hırsat ve Nidal Arabiyat idiler. Onlar Ebu Musab'dan kendileri ile kalmasını istediler. Ebu Musab ise; Amerikanların gelecekleri, onlara karşı koymak için hazırlanması, çatışmanın da; daha geniş ve iyi imkân, güç sahibi olan Arap-Sünni unsura dayanması gerektiğini söyleyerek cevap verdi. Ebu Musab'ın seçimi, nihaî karşılaşmaya hazırlık işlerine kalkışmak için Bağdat'a; Irak'ın ortasına geçmekti.

Ebu Musab, gelecek Amerikan-İngiliz saldırısının rejimi düşürmeyi hedeflediğine ve bu saldırıda izlenecek sonraki adımın da Afganistan saldırısındaki adıma benzer olacağından emindi. Bu nedenle kendisiyle kalan kardeşleriyle yardımlaşarak özel planını yapmaya başladı.

Planı şu noktalar üzerine odaklanıyordu:

1- İlk iş, Irak'ın içinden dışından; son Felluce çatışmalarında öldürülen Ömer Hadid gibi, Afgan cihadına katılmış tüm Iraklılar hakkında acil bilgiler toplamak, durumlarını

değerlendirmek, onları arayarak aşama ile ilgili tasarımlara iknâ etmek ve bu tasarımlara bilinçli yaklaşımlarını sağlamak için çaba sarfetmek.

2- Fırat Yarımada Bölgesi'ni grubun liderliği için üs edinmek. Bu seçimin sebebi, bu bölgenin üçgen bir coğrafi yapıya ve homojen bir nüfus yapısına sahip olmasıdır. Ayrıca sakinlerinin büyük kısmı da Sünni-Arap'tır. Onlar, bilinen Arap kabilelerinin oğullarındandır. Bölgede ayrıca bazı Sünni-Türkmenler de bulunmaktadır. Ebu Musab'ın asıl lehçesi olan Bedevi lehçesi, bu bölge sakinlerinin lehçesine yakındır. Bu da Suriye ve Irak arasında geçişi kolaylaştırmaktadır. Ebu Musab'ın elinde, başlarında arkadaşı Ebu El-Gadiye (Şüeyman Halid Derviş)'nin yer aldığı Suriyelilerden oluşan iyi bir grup bulunuyordu. El-Gadiye'nin görevi ve işleri çok yönlüydü. Bunların arasında Suriye'ye girerek asıl bölgesi olan Halep, Hams ve Hamah'ta faaliyette bulunmak, gençleri seferber etmek, örgütlemek, örgüt çalışmasını finanse etmede gerekli paraya ulaşmak için Avrupa'da yayılmış Suriyeli kardeşleri ile tekrar iletişim kurmak yer alıyordu.

3- Sürekli mal ve adam sağlamak için bazı Körfezlilerle; Suudi ve Kuveyttilerle tekrar iletişim kurmak ve El-Kaide'nin liderliği ile başka bölgelerde yeni iletişim kanalları açmak.

4- Ürdün'deki bazı arkadaşlarıyla tekrar ilişki kurmak.

5- Silah toplamaya ve depolamaya başlamak.

Zerkavi ve arkadaşları bahsi geçen noktalarda iyi bir başarı elde ettiler. Amerikan saldırısından önce harcanan bu çaba, Ebu Musab'ın ve grubunun hızlı bir şekilde direnişe başlamalarını sağladı. Afgan cihadına katılan Iraklılar, Ebu Musab'ın fikrine iknâ oldular. Ebu El-Gadiye de, yaklaşık 400 Suriyeli genç hazırlamayı başardı. Daha sonra istişhad eylemcilerinden bir ordu oluşturdular. Aynı şekilde Avrupa'da olanlarla iletişim kurmayı da başardı ve Avrupa'dakiler kendisini mal ve adamlarla desteklemeye başladılar. Körfezliler de bu fikre iknâ oldular. Kuveyt uyruklu Halid El-Dosari mal, adam, bilgi toplamada ve Ebu Musab'ın projesine katılmaları için El-Kaide'nin dünyada yayılmış gruplarıyla iletişim yollarının açılmasında Ebu Musab'ı destekte eksen rolü oynadı. Ebu Musab, Ürdün'deki kardeşleri ve arkadaşlarıyla da tekrar iletişim kurmakta başarılı oldu. Hatta kendisi gizlice Ürdün'e girme riskine atıldı. Orada bazı arkadaşlarıyla buluştu ve kendilerine gelecek aşamanın ana hatlarını haber verdi.

Öyleyse Ebu Musab, savaşın başlangıcından önce bir plan taşıyordu ve bu planın bentlerinin çoğunun uygulanmasında başarıya ulaştı. Bu da kendisine erken vakitte savaşa girme imkânı verdi ve Ebu Musab örneğinin başarı elde ettiğini gördükten sonra diğerlerini de seri şekilde katılıma itti. Bu olay, Amerikalıları ve Iraklı müttefiklerini şaşkınlığa düşürdü. Çünkü Amerikalılar bu direnişi ummuyorlardı. Hesaplarına da katmamışlardı. Bu, Ebu Musab için hazırlığını yaptığı ve çıkış noktalarını komuta ettiği şeyin başlangıcıydı. 2004 yılı Nisan ayında İslam Ümmeti'ne hitap ettiği konuşmasında, Amerikan saldırısının şu 3 noktayı gerçekleştirmeyi hedeflediğini söylemişti:

İslam Ümmeti'nin daima zayıf kalması ve hegomanya, bağıllık dairesinden çıkmasına yardımcı olabilecek maddi güce sahip olabilmek için girişeceği tüm başarılı denemelerden yoksun bırakılması, bunun sonucunda Ümmetin bölünmüş, servetleri yağmalanmış ve vatanları istila edilmiş halde sürekli kalması. Hatta Batılı güçler artık, yaklaşık 90 yıl önce yapılan Syks-Picot Antlaşması sonucunda belirlenen bölünme ve taksimlerden bile razı değiller. Bu teoriye örnek teşkil edecek ve onu açıklayacak Irak örneğini ele alalım.

Birinci Dünya Savaşı'ndan ve İslam Hilafeti Devleti'nin (Osmanlı) çöküşünden sonra Batı'nın peşinde koştuğu parçalamanın hedefleri, Arap ve İslam Dünyası'nı; feleğinde dolaşıp çıkarlarına hizmet eden siyasi varlıklar inşa etmek suretiyle coğrafi, bununla beraber ekonomik ve demografik boyutlarıyla bölme ekseninde dolanıyor. Örneğin Irak'ın

yüzölçümü yaklaşık 280 bin kilometre karedir. Nüfusu da 40'ların başında şekli olarak bağımsızlığını kazandığında 4 milyonu geçmiyordu. Milli geliri de 35 milyon Sterlin sınırında idi. Bugün Irak'ın nüfusu 26 milyonu buldu. Eğer koşulları, Birinci Körfez Savaşı öncesinde olduğu gibi normal haline dönseydi milli geliri, 40 milyar Amerikan Doları sınırındaydı. Irak'ta önceden üniversite diploması taşıyanların sayısı sadece birkaç yüz iken bugün yaklaşık 5 milyonu üniversite, 100 binlercesi de yüksek lisans ve doktora diplomasına sahip Iraklı bulunmaktadır. Bu örnekten çıkarılan sonuç, Syks Picot bölüşmesine göre zayıf düşürülmesi ve öyle kalması istenen Irak, hem ekonomik açıdan hem de insan ve kalitesi açısından zayıf kalmadı. Irak'taki siyasi liderlik, Arapların petrolünün Araplara ait olduğu ilân edildiğinde, hegomanya dairesinden çıkmayı denedi. Öyleyse Irak'ta yetişmiş beşeri enerjinin yanısıra ekonomik bir güç oluştu. Irak'taki siyasi liderliğin, dünyaya hükmeden siyasi olaylarla ilgili görüşünde de bazı değişiklikler meydana geldi. Bu 3 bendin toplanması, -uluslararası güçler, onu kendi haline bıraktıkları taktirde- Irak'ı bölgede ve dünyada olayların akışını değiştirecek bir süper güç olmaya ehil kılacaktı. Bu ise, içinde bulunduğumuz dünyaki olaylara hükmeden denge ile ters düşmektedir. Bu daireden çıkmayı deneyen (Batıya göre) herkesin yolu kesilmeliydi.

Ebu Musab'a göre Irak saldırısının ikinci sebebi de, İsrail'in güvenliğinin devamlılığını sağlamaktır. Irak, liderliği bu hegomanya dairesinden çıkmaya çalışan bir güçtü. Bu da kısa ya da uzun zamanda İsrail'in güvenliği için gerçek bir tehlike teşkil edecekti. İsrail'in güvenliği hususunda 'erteleme ya da acil çözümün bulunmaması' gibi hafife almalar söz konusu olmamalıdır.

Üçüncü hedef; Arap petrolünü yağmalamak. Doları destekleyen Amerikalıların ekonomik gücü; aidatlarından %75'i günlük olarak Amerikan ekonomisinin hazinesine akan 25 milyon varil Arap petrolü gelirlerinden besleniyor. Öyleyse Amerikan ekonomisi bu aidatları kaybederse sonuç ne olur? Amerikan uzmanlar bu sonuçları idrak ediyorlar ve Amerikan İdaresi'nin o yöndeki tüm engellere karşı koymak için hızlı, pratik adımları atmakta gecikmesi söz konusu olamaz. Bunun için Amerikan İdaresi'ni Irak'a saldırıp ülkeyi işgal etmesinde en önemli hedeflerden bir tanesi Irak petrolüne el koyup onu yağmalaması idi.

İşte Ebu Musab'a ve dünyadaki İslami cihatçılara göre, Amerika'yı Irak'a saldırıya iten faktörler bu 3 noktanın ekseninde dönüyordu. Amerika'nın saldırısını başarısız kılp, hedeflerini gerçekleştirmesini engellemek için Ebu Musab El-Zerkavi ve dünyadaki cihadi akımların yanısıra şu noktaları eksen alıyor: Amerika ve müttefikleri, Saddam'ın hegomonya ve bağıllık dairesinden çıkmak için gerekli gücü elde etme projesini başarısız kılmak için geldiler. Ebu Musab ve cihadi akımların cevabı, Irak'ı İslami cihat çalışma ekseninin merkezi yapma kararı almak oldu. Saddam rejiminin çökmesi ve Amerikalıların Saddam sonrası için tam bir önplan hazırlığı yapmamış olması sonucunda güvenliği kontrol edememesi, İslami-cihadi akımlara, İslami bir ordunun kurulmasında güvenebilecekleri maddi ve insani imkanları sağlayıp hazırlayacak kapsamlı bir program uygulayamaya müsait ortam hazırladı ki bu İslami ordu aracılığıyla bölgedeki değişim ve özgürleştirme operasyonunu gerçekleştirebilecekler. Bu da Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in müjdelediği, İslami Halifelik Devleti'nin ilânı için uygun koşulların hazırlanmasıyla mümkün olacak. Irak'ta olanları gözetleyen ve takip edenler şunu görüyorlar ki; İslamiler, bu ordu ve Arap ve Müslümanların durumlarını değiştirip onları özgürleştirmeye kadir güce sahip olma yönünde adım adım ilerliyorlar.

Amerika'nın Saddam rejimini düşürmesinin ardında koştuğu ikinci hedef de İsrail'in güvenliğini korumak, onun güvenliğini tehdit edecek en ufak ihtimale izin vermemek. Eski

rejimin, İsrail'in güvenliği için tehdit oluşturduğunu iddia ettiler. Ancak bu rejimin yerine gelenler, ilahi emri yerine getirmek için İsrail'in ortadan kalkmasını zorunlu görüyorlar. Ayrıca onlar ana hedefleri olan İslami Devlet kurmalarında baş engelin İsrail olduğuna inanıyorlar. Onun için bu engeli ortadan kaldırma gayesiyle gece gündüz çalışıyorlar. El-Kaide bunu gerçekleştirmek için, en yakın zamanda Filistin'deki Yahudilerle direkt çatışmayı önceliklerinin en başına koyma kararı aldı. Onlar, bunu başardıkları takdirde tüm Arap ve Müslümanların kalplerini kazanacaklarını düşünüyorlar. Çünkü Arap ve Müslümanlardan hiç kimse İsrail ile savaşanlar hususunda ihtilafa düşmüyor. Kaldı ki bu işi yapanlar Ümmetin liderliğinde önceliği ellerinde bulunduruyorlar. Bu olay -gerçekleştiği takdirde-Cihadi akımlara insani ve maddi desteğin artmasına sebep olacak. Ve bu Irak saldırısının hedeflerinden ikincisini başarısız kılacak.

Amerikalılar, Irak'ın petrolüne el koyarak yerleşmiş ekonomik durumlarını korumak ve onun çökmesini engellemek için geldiler. Cihadi akımların buna cevabı ise, tüm Arap petrollerine ek olarak Nijerya petrolünü yakma kararı almak oldu. Bu akımlar, Amerika'nın ekonomik, ardından da askeri olarak zayıflatılmasının ancak tüm Arap petrol gelirlerinden mahrum bırakılmaları ile mümkün olabileceği kanaatindeler. Gelecek 3 senelik planları, Amerika'yı zayıflatarak ona bağlı Arap rejimlerini çökertip gerçek zorlukların karşısında direnemeyecek duruma getirmek için petrolü yakmaya dayanıyor. Ebu Musab ve El-Kaide bu hedeflere ulaştıkları, Amerikan güçlerini uzun vadede Irak'tan çıkartmaya dayanan stratejilerini uygulamakta başarılı oldukları takdirde, uğrunda çalıştıkları büyük projelerinin gerçekleşmesi çok yakın olacak. Ve onlar Amerika'nın Irak'tan hemen çekilmesine hoş bakmıyorlar. Çünkü bu çekilme, onların Ümmeti teşvik etme, kıskırtma ve duygularını ayaklandırmada kullandıkları iyi çevreden, gizli enerjilerini araştırmaktan ve bu enerjileri kurtulma hedeflerinin gerçekleşmesi yönünde çalıştırmaktan mahrum edecek.

İslami Liderlik Altında :

El-Kaide'nin stratejisi; Arap ve İslam halklarını, meydana çıkmış gerçek bir İslami liderlik olduğuna iknâ etmeye çalışmaktır. Bu liderlik, stratejik görüşü ve taktiksel adımlarıyla çatışmaların döndüğü sahalarda zaferler kazandı. Bu zaferlerin devamını getirmek için El-Kaide, Amerika'yı yeni cepheler açmaya mecbur bırakmayı (yılanı oyuğundan çıkarmak) planlıyor. Böylece Amerikan kuvvetlerini tüketmek için darbeler yöneltmek kolaylaşacak. Bu da Amerikalıların hedeflerinin, apaçık Arap servetleri, özellikle de petrol olduğunu, İsrail ile organik ilişkilerini ortaya çıkarıp, rastgele operasyonlarını artıracak. Bunun neticesinde de El-Kaide liderliği, Yahudi Devleti'nden ellerini çekmeye ve Ümmete karşı bu devleti meydana yalnız bırakmaya zorlamak için her mekânda İngiliz ve Amerikalılara peşpeşe darbeler indirmeye dayalı stratejisine Müslümanları iknâ etme fırsatı bulacak. Öyle ki ümmet, Ebu Musab'ın ve uluslararası cihadi akımların Filistin'deki Yahudi Devleti yönündeki kapsamlı planlarını uygulayarak Filistinliler'den, Lübnanlılar'dan ve tüm Araplar'dan ezilmişlere karşı işledikleri suçlardan ötürü Yahudiler'den intikam almayı büyük bir şevkle istiyorlar. Bu görüşler, şu ana noktalara dayanıyor:

İsrail Devleti'nin kurulması, Osmanlı İmparatorluğu'nda varlık bulan İslami Halifelik Devleti'ni düşürmeyi hedefleyen Avrupa-Yahudi komplösünü takiben gerçekleşti ki; Filistin Osmanlı Devleti'nin önemli bir parçasıydı. Eğer bu devlet ayakta kalsaydı Yahudiler'in ya da Avrupalıların bir İsrail devleti kurmaları ne uluslararası kanun ne de mantık açısından mümkün olabilirdi. Ancak Batı, Yahudilerle ittifak kurdu. Yahudilere, Osmanlı Devleti'ni içten delme ve komplöler aracılığıyla yıkma, Batı'ya da dışarıdan çökertip yıkma görevi veren kusursuz bir plan yaptılar. Buna dayanarak sonuç diyor ki; İslam Devleti kalsa idi, Batı'nın ve

tüm Yahudiler'in öncelikle devletlerini kurmaları ve de devam ettirmeleri imkânsızdı. Öyleyse dünya güçleri Yahudilerle ittifak kurarak Yahudi Devleti'ni kurmayı başarmışlardı. Bunun için Arap ve Müslümanlar'ın da devletlerini kurmadan İsrail Devleti'ni hezimete uğratmalarının imkânı yoktur. Aynı şekilde İslami-cihadi akımlar da, İsrail'i destekleyen Batı'ya karşı koyacak kâmil bir güç inşa edebilecek bir İslam devleti ya da en azından Batı'yı caydırmaya, onu İsrail'i sürekli desteleme siyasetinden vazgeçirmeye kadir bir güç kurmaya doğru koşmalıdır. Bu durum, Usame Bin Laden, aynı zamanda da Eymen El-Zevahiri'nin yönelttikleri mesajlarının bir çoğunda açıktır.

İsrail Devleti'nin kurulması, Arap ve İslam Devletleri'nin parçalanması ile beraber gerçekleşti. Bu akımların görüşüne göre; kendisini çevreleyen bu birçok Arap Devlet ve tümüyle bölgedeki devletler olmasa idi İsrail kurulup devam etmezdi. Bu devletlerin üstlendikleri en önemli vazifelerden biri, İsrail Devleti'nin kurulması için hazırlık yapmak ve kurulduktan sonra da dış güvenliğini korumaktı. Nitekim bu gerçekleşti. İngiliz mandasının Filistin'de sona ereceği ilân edildikten hemen sonra Filistin'e Arap orduları girdi. İlân edilen hedef, Filistin'in özgürleştirilmesiydi ancak asıl hedef, İsrail'in dış çevre güvenliğini sağlamaktı. Yahudiler o dönemde, Filistin'in tamamını kontrol altına alacak güce sahip değildiler. Bunu yapmalarına imkân tanıyacak maddi güçleri de beşeri de güçleri yoktu. Bu ordular girmeliydiler ki; İsrail'in dış güvenliğini sağlasınlar ve Filistinli Arapları, bölge halkını, o dönemde bu yeni doğmuş devletin çökmesine yetecek güce sahip direnişi sürdürmekten men etsinler. Bu orduların hedeflerinden biri de Filistinlileri, topraklarından gaspedilen kısımları geri döndürmeye güç yetiremeyecek şekilde sürekli zayıf halde bırakmaktı. Bu, 67 savaşında gerçekten de oldu. Öyle ki; Filistinliler'in ellerinde kalan toprakları sadece bir kaç saat içinde, orada bulunan (Arap orduları) ordular tarafından hatırdan kalan en ufak bir direniş görülmeden Yahudiler'in eline düştü. Çünkü çekilmeleri yönünde emirler almışlardı. Filistin Halkı, kendisine topraklarını savunmasına imkân tanıyacak hiçbir türden silah bulundurma izni verilmediği için direnemezdi. Ebu Musab, El-Kaide akımı ve dünyadaki İslami-cihadi akımlar, Yahudiler'in gücünü, kendilerine uzanan Batı destek gücüne; Allahu Subhanehu ve Teala'nın Kur'an-ı Kerim'deki Yahudilerin halini vafeden şu ayete istinaden bağlıyorlar: 'Onlar nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Allah'ın ipine ve insanlar (müminler)in ahbine sığınanlar başka- üzerlerine alçaklık damgası vurulmuştur.' Al-i İmran Suresi, 112. ayet. Bu ayetteki insanlar, batı güçleri ve bölünmüş Arap devletleridir. Bu devletin ortadan kalkması, kendisine uzanan Batı ipi kopmadıkça mümkün değildir. Batı'nın ipleri de ancak İslam Devleti kurulduğu taktirde kopabilir. İslam Devleti'nin kurulması için de rejimleri ve Yahudileri destekleyen Batı'nın vurulması gerekir ki böylece desteği kesilsin ya da bunu azaltmaya zorlansın. Bu noktada ise rejimlerin yalnızlaştırılması, İsrail Devleti'nin dayanaklarının çökmesi de kolaylaşır. El-Kaide bu noktada, rejimler ve Yahudi Devleti arasında korelasyonel bir ilişki bulunduğunu düşünüyor: *'Eğer Yahudi devletini vurup zayıflatırsak sonra bu, rejimlerin zayıflamasını sağlayacak ve eğer rejimleri ortadan kaldırırsak, sonrasında Filistin'deki Yahudi Devleti'ni yok etmemiz kolay bir iş olacak.'*

Yahudiler'e karşı direnmek daha sonra El-Kaide akımına ümmette güvenilirlik kazandıracak. Ve liderliğe en haklı olduklarını ispatlayacak. Bu da gerçekleştirmek istediği hedeflerine ulaşmasına yardımcı olacak beşeri, maddi ve manevi desteği sağlayacaktır. Bu akım, İsrail Devleti'ni, Batı'nın İslam Dünyası'nın kalbine yönlendirdiği ve batırdığı süngünün başından ibaret sayıyor. Ve Müslümanlar'ın yarası, bu süngü kalbinde kaldıkça kanamaya devam edecek. Filistin davasının, elden gelen tüm çabanın harcanması gereken, ümmetin en önemli merkezî davalarından biri olduğunu söylüyorlar. Öyle ki; 1998 yılında oluşturulması üzerinde ittifaka varılan cephenin adı 'Yahudi ve Amerikalılara Savaş İçin Uluslararası İslami Cephe' konuldu. Bu isimlendirmenin Amerikan ve Yahudiler arasında

bağlantı olduğuna dair önemli işaretleri bulunuyor. Bu , şu anda dünyada dönen savaş ve çatışmanın idaresinde stratejik ve taktiksel açılardan doğru bir bağ sayılıyor.

Ebu Musab'ın El-Kaide'ye Bey'atı ve Bunun Önemi :

Ebu Musab, baştan beri ümmeti çevreleyen tehlikelerin az da kolay da olmadığını idrak etti. Bir kimsenin, bir cemaatin ya da bir partinin her ne kadar düzenleme ve hazırlık yapsa da istenen değişikliği yalnız başına gerçekleştirmesi mümkün değildi. Ancak örgüt, doğru görüşlere sahip olup ümmetin tüm enerjilerini bu hedefe ulaşmak için kullanmaya çalışırsa bunu yapabilir. Şu anki zorluk , ne kolay ne de basittir.Öyleyse bu zorluğa verilecek yanıt denk düzeyde olmalıdır.İslam Ümmeti'ne saldıranların ve düşmanların askeri kışkıları insanlık tarihinde hiç bir müttefiğin ya da bloğun sahip olmadığı beşeri, maddi, ilmi imkânlarla ve pratik tecrübeye sahip. Bu anlayıştan yola çıkarak Ebu Musab'ın, Irak'a ulaştıktan sonra El-Kaide ile iletişim ve diyalog kanalları açması olan ilk adımı, kendisini El-Kaide liderliğine tam bey'at vermeye ulaştırdı. Bu bey'at El-Kaide'ye yeni bir türden geçerlilik kazandırdı, teorik ve eylemsel açılardan yeni boyutlar ekledi. Ebu Musab şu an, sayıları 5 binden fazla, kendilerini sırf cihada adanmış savaşçılardan oluşan bir orduya sahip. Onları da sayıları 20 bini bulan etkili ensarlar (Iraklılar) çeviriyor. Ve bu çok sayıdaki adam, El-Kaide'ye eklendiğinde ona yeni bir güç bahşediyor. El-Kaide, ulaştığı bu sayıyla kırlamaz, tasfiye edilemez ve bitirilemez bir güç oldu. Bu sayı kendisine ayrıca, İslam Ümmeti'nde yüksek geçerlilik kazandırdı. Ebu Musab'ın ve cemaatinin Irak'ta yaptıkları, kazançları El-Kaide'nin sermayesine ve kazançlarına akıyor ve El-Kaide'yi Ümmet'in neye inanırsa onu söyleyen neyi söylerse onu yapan gerçek bir lider koltuğuna oturtuyor. Ebu Musab ve cemaatinin El-Kaide ile birleşmesi, onlara büyük güvenirlilik kazandırdı ve iki tarafa da yeni kuvvet unsurları ekledi. Afganistan'da İslam Emirliği düştükten sonra El-Kaide, yeni merkezî mevkilere ihtiyaç duyar oldu. Ebu Musab'ın kendisine bey'at etmesi, örgüte hem bölgesel hem de uluslararası yeni bir merkez kazandırdı. Bu durumun birçok açıdan önemi var. Bunlar:

El-Kaide'nin operasyonları zaman olarak aralıklıydı. Ancak şimdi; Ebu Musab ve cemaatinin kendisine bey'at etmesinden sonra her gün ve her saatte var oldu . Ümmet ve toplumu onu, şiddetli bir tutku ve hoşnutlukla takip ediyor. Rejimlerin ellerinden meşruluğu çekmek için gerekli sermayesi yavaş yavaş artıyor. Ebu Musab'ın Irak'ta Amerikan karşıtı elde ettiği zaferler, El-Kaide'nin elinde kazanılmış en önemli kozlar oldular. El-Kaide'nin Arap Yarımadası'nda geniş bir kitlesi var. Bu bölge, Irak'ın yakın komşusu. Bunun için Ebu Musab'ın El-Kaide'ye bey'at etmesi sınırsız beşerî ve maddi imkânlar kazandırdı. Bu imkânlar Zerkavi'nin Amerikalılara karşı sürekli savaşmasına olanak ve eldeki beşeri-maddi imkanların her zaman artma ihtimaline bağlı olarak olayları tırmandırma fırsatı verdi. Çatışmanın süresi uzadıkça ve mücahitlerin imkânları arttıkça, güçleri büyüdükçe kazanılan yeni tecrübeler de dahil tüm bunlar El-Kaide'nin koyduğu stratejik plan ile uyum gösteriyor.

Ebu Musab'ın El-Kaide'ye bey'at etmesi sonucunda doğan maddi, beşeri ve manevi kazançlar pek çoktu ve bu kazançların Amerika, Irak'ta ve bölgedeki müttefikleri ile olan savaşın sonucunda büyük rolü olacak. Irak tarih boyunca bölgede kenara itilmiş bir devlet değil. Aksine tarih boyunca insanlık uygarlıklarına bir beşik oldu. İlk İslam devleti, Arap Yarımadası'nda Medine'de kuruldu. Şam, bu devletin ikinci durağıydı. Bu devletin merkezi Abbasiler döneminde Irak'a taşındı. Orada da İslam Uygarlık hatları teşekkül etmeye, belirginleşmeye ve netleşmeye başladı. Bunun sebebi de Irak'ın sahip olduğu imkânlardı. Eğer Ebu Musab El-Zerkavi Amerika'yı hezimetle uğratıp Irak'tan çıkarmayı başarırsa bu,

omuzlarına yüklenen görevleri yerine getirebilecek bir İslami devletin kuruluşunun başlangıcı olacak.

Ebu Musab El-Zerkavi'nin geleceğe yönelik stratejisi; Amerika ve İsrail'le çatışmanın alanını genişletmeye, yeni tarafları çatışmaya katmaya, aynı zamanda uzun süredir bölgede sabit bulunan kuralları değiştirme sorumluluğunu üstüne almış geniş İslami-cihadi akımlar yaratmaya, sonunda da merkezi Irak olan bir İslami Halifelik Devleti'ni kurmaya dayanıyor. Bu strateji aşağıdaki gibi olacak:

Irak'ın kuzeyinde yer alan Türkiye, şu anda en önemli Müslüman ülkelerden biri sayılmaktadır. Türkiye'nin önemi, kazanılmış iyi derecedeki maddi imkânlarından kaynaklanıyor. Çünkü Türkiye, tüm maddi seviyelerde büyük başarılar elde etti. Sanayi sektörü büyük atlamalar gerçekleştirdi, ziraat sektörü gelişti. Eğitim sektörü, dikkat çekecek bir şekilde ilerledi. Türkiye'nin milli geliri hızlı bir şekilde yükseliyor. Bunun için Türkiye, gelişmekte olan maddi ve beşeri imkânları yanında stratejik bir konuma da sahip. Irak'ta bulunan Ebu Musab El-Zerkavi, bu durumu çok iyi kavıyor ve bu özelliklere hikmetle yaklaşıyor. Başlangıçta planlar, ani ve ayak üstü yapılıyordu. Önceliği, taktiksel hedefleri olan seri darbelerle veriyordu. Şimdi ise Ebu Musab ve El-Kaide, Türkiye'yi stratejik planın içine dahil ettiler. Onlara göre Türkiye, iradesi, özgürlüğü çalınmış bir ülke. Dönme Yahudiler, önemli kararları ve olayları ellerinde tutuyorlar. Yine Zerkavi'ye göre, bu dönme Yahudiler, ordunun liderliğini ve Türk ekonomisinin önemli eklemlerini de kontrol ediyorlar. Onlara göre, Türkiye'nin kurtuluşu ve Ümmet'in saflarına dönmesi, ancak ülkedeki Yahudi varlığına hızlı, geniş darbeler indirmekle mümkün olur. El-Kaide'nin planı, Türkiye'deki durumu sakın bırakmak. Çünkü küçük darbeler güvenlik teşkilatlarının gözlerini açtırıp onların uyanık kalmalarını sağlıyor. El-Kaide'nin Türkiye'de izlediği strateji, Irak'ta açık bir zafer elde edene kadar; iyi planlanmış bir şekilde , ülkenin içine yavaşça sızmak. İşte o zaman –Irak zaferi kazanıldığında- Türkiye'deki Yahudi nüfuz, ordunun ve ekonominin hayati organlarının kontrolünü kaybettirecek sert bir darbe indirilecek.

İran, El-Kaide'nin çatışmaya sokulacak ikinci hedefi olacak. Bu plan, elimizde bulunan bilgilere göre; Ebu Musab El-Zerkavi ve El-Kaide tarafından işleme konuldu. Hatta bu plan, İran'ı kullanarak bu görevi uygulamak adına büyük yol katetti. Çünkü İran'ın, Türkiye'deki Yahudi varlık hakkında iyi istihbarat bilgileri var. Ayrıca onun etkileyici gizli kolları, bu alanda önemli büyük başarılar elde edebilir. Öyleyse, Türkiye'deki değişim anahtarı, Ebu Musab ve El-Kaide'nin ellerinin uzanabileceği bir yerde bulunuyor. İranlılar, herhangi bir Amerika ya da İsrail saldırısına bir cevap olarak El-Kaide'ye bu yönde yardımcı olabilirler.

Ebu Musab ve El-Kaide'nin, Türkiye'deki geleceğe yönelik değişikliğin gerçekleşmesi için İran'a bağlı stratejisi, kendi istihbarat birimlerinin ulaştığı; İranlılar'ın atom bombasına sahip olduklarına dair bilgilere dayanıyor. Onlar şimdi, Amerika ve İsrail'in İran'ın nükleer, sanayi ve stratejik tesislerinin birçoğuna güçlü ve ani askeri darbeler indireceğini tahmin ediyorlar. Buna istinaden İranlılar, bu darbeye yanıt vermek için kendilerini hazırlıyorlar hatta Amerikanlarla İsraili'leri kendilerini vurmaktan caydıracak veya vurmadan önce iyice düşündürecek ya da Tahran başvurmadan önce onlardan kurtulmak isteyeceği kendi ellerindeki –İranlılar'ın - güç unsurlarını ve kozlarını ibraz ederek darbeyi önceden engellemeye çalışıyorlar. Amerikalılar da bu kozları İranlılar'ın ellerinden çekmeye başladılar:

1- İranlılar, Körfez'in tüm petrolünü vurmaya, aynı şekilde Amerikalılar'ı gelirlerinden mahrum etmek amacıyla uluslararası petrol dağıtımının %60'ını kesmek, birçok dünya

devletini zarara uğratmak ve bu zor durumdan Amerika ve İsrail'i sorumlu tutmalarına sebep olmak için Hurmuz, Bab El-Mendeb, İstanbul Boğazları'nı kapatmaya hazırlanıyorlar. Washington şu ana kadar, İranlılar'a bu kartı kullandırmayacağını garantiyecek herhangi açık bir girişimde bulunmadı.

2- İranlılar 15 senedir, yani İlk Körfez Savaşı zamanından beri, kendilerini uluslararası yüksek düzeyde eğitilmiş insanî imkânlarla ve kendisinden talep edilen tüm görevleri başarılı bir şekilde yerine getirmek için gerekli tüm maddi ve teknik olanaklara sahip gizli bir ordu inşasına kapılmış durumdadır. Amerikalılar'ın ve Yahudiler'in dünyanın her tarafındaki hedefleri iyi bir şekilde araştırılarak belirlendi. Bu gizli orduyu, bu işte uzman iki Lübnanlı yönetiyor. İran'a bağlılıkları tamdır. Amerika'ya karşı yeterli derecede nefret ve iğrenti besliyorlar. Bu da kendilerini dünyanın her tarafında Yahudi ve Amerikan çıkarlarına isabet edecek yıkımı gerçekleştirmeye ehil kılıyor.

3-İşgal edilmiş topraklardaki Filistin Direnişi: İranlılar, Filistin Direnişi'nin kollarıyla iyi ve geniş ilişkiler kurmayı başardılar. Bunların arasında Cihat ve İslam Hareketi, Fetih'e tabi Aksa Şehitleri Tugayları'nın bazı grupları, Halk Direnişi Komiteleri ve askeri kolu olan, Gazze'deki Zaferli Salaheddin Tugayları, Hamas Hareketi'nin bazı kısımları yer alıyor. İran bu grupları, kendisinin işgal edilmiş Filistin'deki vuran elleri sayıyor. Amerika ve İsrail'in bu yöndeki planları açıktı. 2005 yılının Ocak ayının sonunda düzenlenen Şermuşşeyh Kongresi, Filistinliler ve İsraililer arasında ateşkes ilânının ve Filistinliler'in birçok vaatler vererek kandırılmalarını isteyen planın ilk adımını şekillendirdi. Hedef, İran kozunu elinden çekmek için bu sahayı yatıştırmaktı. Bu da -El-Kaide'nin analizlerine göre-İran'ı vurma yolunda atılmış ilk adımdı.

4- Lübnan Hizbullah'ı, İranlılar'ın caydırıcı, uygulama kollarından bir tanesidir. Hizbullah, İsrail Devleti'nin kuzey sınırına yayılıyor ve eğitilmiş insanî imkânlarla, o yönde emirler verildiği taktirde İsrail Devleti'ne belirgin zarar verdirtebilecek teçhizatlarla ve askeri donanımlara sahiptir ve Yahudilere karşı intikam, kin duyguları köklüdür. Amerikalılar, Yahudiler ve Amerika, Lübnan'daki bu kolun ehemmiyetini iyi kavıyorlar. Bu nedenle de İran ile çatışmadan önce, Hizbullah'ın sonlandırılmasının gerektiğinde ısrarcıdır. Amerika'nın, İsraililer'in, Fransızlar'ın ve bazı Lübnanlı çevrelerin üzerinde anlaştıkları ve sonucunda Güvenlik Konseyi'nin 1559 no'lu kararı çıkan planı, uygulamalı adımlar izledi. Bu plan, Suriye kuvvetlerinin Lübnan'dan çıkmasına ve Hizbullah'da ifade bulan direnişin kanunî silah hakkından soyutlanmasına dayanan kararın bentlerinin uygulanmasına yardımın ilk adımı olması için; İran'ın müttefiği Suriye'nin zayıflatılması hedefiyle, Lübnan'ın eski başbakanı Refik El-Hariri'nin suikast sonucu öldürülmesiyle başladı. İsrail ile direk karşılaşma hattında bulunan; İran'ın Lübnan'daki askeri kolu Hizbullah'ın ortadan kaldırılması da ikinci adımdı.

Amerikalılar ve Yahudiler Hizbullah'ın askeri varlığını bitirme operasyonunda başarılı olduktan sonra İran'a karşı askeri hamleye başlayacaklar.

5-İrak'taki koşullar ve direniş: İranlılar, Amerika'nın ve müttefiklerinin Irak'a saldırısından en büyük kazancı sağlayanın kendileri olduğuna inanıyorlar. Öyle ki azılı düşmanları Saddam Hüseyin ve rejimi ortadan kayboldu, kendilerine bağlı Şiiler ise, seçimlerde aslan payını elde ettiler. İran istihbaratı, Irak'ta yaklaşık 30 bin elemana sahip. Amerikalılar, Sünnilerin direnişini yalnız başlarına sonlandırmayı başaramamışken Şiiler de bu direnişe katılırsa hal ne olacak?

İranlılar, Amerikan ve İsraililer her ne çeşitte olursa olsun kendilerine darbe yöneltmek için adım attıkları taktirde Irak'ta kendilerine bağlı olanları direnişe katılmaya itmeyi, aynı şekilde, sınırlarını direniş için açmayı, Amerika'ya karşı seri ve büyük bir zaferin gerçekleşmesi için bu direnişi neyle gerekiyorsa desteklemeyi planlıyorlar.

İran'ın elinde bulunan bu bazı caydırıcı kozlar, Irak'taki El-Kaide'ce biliniyor.

Ebu Musab da, Amerikalılar ve Yahudiler, İranlıları vurma için ilerledikleri taktirde koşulları en iyi şekilde kullanmayı sağlayacak münasip bir plan koymanın sadedinde.

Öyleyse biz, ince, sonuçlarının hatları açık görünen bir aşamanın eşiğindeyiz. Amerikan-Yahudi düşünce tarzı ve çıkışları hakkındaki bilgimiz bize şunu diyor; İran ile çatışma kesin gerçekleşecek.

Aynı şekilde Ebu Musab ve El-Kaide'nin de düşünce şeklini bilmemiz çerçevesinde bu gelecek aşamayı karşılamak için olası planlarını tahmin etmek istiyoruz: El-Kaide'nin düşüncede teorilerinden biri, güçlerinin dağıtılması için düşmanla karşılaşma sahasını genişletilmesine dayanıyor. Böylece güçleri dağılacak, onu vurup hasar verdirmek için ele geçecek fırsatlar artacak ve kan kaybı devam edecek. Amerikalılar ve Yahudiler İran'ı vururlarsa savaşın alanı genişleyip ufku açılacak. Irak ve Afganistan'daki Amerikan müttefiği Şiiler, çok büyük sıkıntı yaşayacaklar ve bu sıkıntı onları ittifaklarını tekrar gözden geçirmeye itecek. Amerikalılar ve İsraililer, İran'ın alt yapısını yerle bir etme düzeyinde büyük başarılar elde edebilirler. Bu da rejimi şaşırtıp kendisine kontrolü elde tutma gücünü kaybettirebilir. Kontrolün elden çıkması, El-Kaide'ye faaliyetleri için çok hayati bir bölgede daha iyi ve daha geniş hareket imkânı verir. Öyle ki El-Kaide, kendisine ve Taliban'a tabi olan binlercesini Amerika ile savaşı sonuçlandırmada hızlı davranmak için Irak'a getirecek. Şimdiki koşullar altında bu kişilerin İran'dan geçmeleri, İran göz yumup korumadıkça mümkün değildir. Ancak eğer İran Hükümeti'nin kontrolü zayıflarsa geçişleri kolay olur. El-Kaide, bu tahmininde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Afganistan'dan çıkıp Beyt El-Makdis'te istikrar bulan siyah bayraklardan bahseden hadisine dayanıyor. Suriye, bölgede İran'ın baş müttefiklerinden bir tanesi. İran-Suriye arasındaki bu ittifak ve işbirliği, İslami Humeyni Devrimi'nin başarıya ulaşmasının başlangıcında kuruldu. Hala da bağları sıkı ve sağlamdır. Suriye'nin zayıflatılması ve boykot edilmesi, İran'ın vurulmasına denk ya da daha öncesinde gelebilir. Suriye rejiminin zayıflatılması, El-Kaide'nin ve Irak'taki Ebu Musab'ın menfaatine olacak. Suriye-Irak sınırı yaklaşık 800 kilometre boyunca uzanmaktadır. Suriye'de Ebu Musab'a tabi birkaç bin kişi bulunuyor. Suriye rejiminin zayıflaması, El-Kaide'ye sınır boyunca daha geniş ve özgür hareket etme olanağı verecek. Bu da ileride Lübnan'ın içine sızmaları için kendilerine daha iyi bir fırsat bahşedecek. Bu olduğu taktirde, Filistin'deki Yahudi Devleti, El-Kaide'nin adamlarının menzilinde bir hedef olacak. El-Kaide bu durumdan istifade edecek ve bu da ona ümmette, daha önce hiç bir örgütün ya da devrimci bir partinin elde edemediği güvenilirliği kazandıracak. Bu noktada El-Kaide, ümmetin gerçek şer'i liderliğini ele geçirecek.

Öyleyse El-Kaide, İran vurulduğu taktirde Suriye ve Lübnan'ın içine sızmasını sağlayacak görüş ve imkânlara sahip. Çünkü Lübnan'daki durum istikrarlı da şimdi olduğu hal üzere de kalmayacak. Lübnan ve Suriye'deki Sünni gençler, diğer fikirlere nispeten El-Kaide akımı fikrine daha yakın oldular.

İranlılar darbeye karşılık vermeye başladıklarında Türkiye'deki Yahudiler ve nüfuzları onların hedeflerinden biri olacak. Bu durum, El-Kaide Örgütü'nün menfaatine olabilir ve Türkiye'deki evrakları karşıtırabilir. Böylece Türkiye'yi yaklaşık yüz yıldır süren Yahudi egemenliğinden kurtarabilir. Bu durum, Ümmeti, başına bela olan tehlikeli bir şerden kurtarabilir. Bu şer de; dönme Yahudiler'in cesedinde açtığı iç deliktir. bundan kurtulmak Türkiye'yi ve Türkleri, yol değiştirmek için hazırlanmış Ümmetin saflarına yeniden döndürecek ve özgürleştirecek. El-Kaide de ele geçen bu fırsattan ve gelişmelerden uzak kalmayacak.

İranlılar Körfez petrolünü vurmayı planlıyorlar. El-Kaide daha önce bunu planlayarak ve açıklayarak İranlılar'ın önüne geçti. İmkânları El-Kaide'nin imkânlarıyla kıyaslandığında, İranlılar'ın bunu gerçekleştirmek için fırsatları çok yüksek. Öyleyse bu durum gerçekleşirse

El-Kaide'nin, Amerika'yı zayıflatmak ve tüm dünyada zor durumda bırakmak için hazırladığı öz planına uyacak.

El-Kaide İranlılar ve Amerikalılarla Yahudiler arasındaki karşılaşmayı dört gözle bekliyor. Çünkü İran'ın Amerikalılar ve Yahudilere karşı uluslararası gizli çalışması evrakları karıştıracak, El-Kaide'nin çalışması için kolay bir ortam yaratacak, odaklanma dairesini genişleterek zayıflatacak. Bu aşamanın gerçekleşmesini hevesle bekleyen El-Kaide, bunun için plan yapmak zorunda.

BEŞİNCİ BÖLÜM

El-Kaide; Nereden Nereye?

Araplar, El-Kaide ismini; savaşçıların hazırlandıkları, eğitim gördükleri ve oradan hedeflerine doğru ilk hareket ettikleri mekana veriyorlar.

Kader, Komünistlerin askeri bir hareketle 20. yüzyılın 80'li yıllarının başında Afganistan'daki rejimi devirmeyi başarmalarını istedi. Ancak, hızla silahlı bir direnişe dönüşen İslami Afgan hareket ve örgütlerin muhalefetiyle karşılaşması sonucunda ülkenin yönetimini kontrol altında tutamadılar. Bu da Moskovo'daki efendilerini olaya direk karışmaya itti. Böylece güneye doğru; sıcak suların yönünde; Körfez Arap petrol kaynaklarına doğru genişleme fırsatı buldu.

Sovyetler'in Afganistan'a girmesi orada İslami direnişin hacmini büyüttü ve dünyanın her tarafında İslami duyguları ateşledi, kıskırttı. İslamiler, Afgan cihadi hareketlerini desteklemek için 3 eksenle odaklanan pratik adımlarla kabaran duygularını ifade etmeye başladılar. İlk eksen manevi destek ki; bu da ateşli hutbeler, Müslümanları, özellikle de zengin Körfez ülkelerindekileri yönlendiren medyatik akışta kendisini belli etti. İkinci eksen, Afganistan'daki mücahit kardeşlere parasal ve maddi destek göndermeye başlamak. Bazı Körfez zenginleri emin olmak için, Pakistan'a bizzat kendileri giderek paralarını ulaştırıyorlardı. O zenginlerin arasında, genç Suudi vatandaşı Usame Bin Laden de vardı. Usame Bin Laden oraya ulaşmış, Afgan-Pakistan sınırındaki Peşaver Kenti'nde mücahit liderleriyle görüştüğünde, bu maddi ve parasal yardımların Müslümanlar'ın görevini yerine getirebilmeleri için yeterli olmadığı dinî kanaatine vardı. Çünkü ondaki şer'i kanaat, tarih boyunca tüm çalışkan Müslüman alimlerin üzerinde birleştikleri şu şer'i kurala uyuyordu: 'Eğer Müslümanlar'ın bir karış toprağı gaspedilirse, tüm Müslüman kadın ve erkeklerin üzerine ciht farzu ayndır. Kadın kocasından, çocuk babasından, köle efendisinden izin almadan cihada çıkar. Bunun üzerine Usame Bin Laden Suudi Arabistan'a döndü. Gençleri, Afgan Müslüman kardeşlerine, gaspçı Sovyetler'e karşı cihatta katılmalarının zorunlu olduğuna davet etmeye başladı. Bununla beraber 3. eksen başlamış oldu. İslam gençleri, tek tek ve gruplar halinde Pakistan'a akmaya başladılar. Amaçları, Müslüman kardeşlerine destek olmak, din ve vatani savunup saldırıya cevap vermektir. Batı kaynakları, dünyanın her tarafından Pakistan'a ulaşmış Afgan Cihadi'na katılanların sayısının yaklaşık 80 bin olduğu üzerinde birleşiyorlar.

Bu arada Ömer Abdülhakim ismi ile tanınan Ebu Musab El-Suri (Mustafa Bin Abdulkadir Sit Meryem Nassar), 'Evrensel İslami Direniş Daveti' kitabında şöyle diyor: 'Bundan daha üzücüsü, Taliban günlerinde Afganistan'da Dar-ül İslam kuruluyor ve 6 sene boyunca kapıları sonuna kadar açık kalıyor, kışlalar ve savaşma hatları kuruluyor, şeriat bayrağı altında cihat fırsatı doğuyor ancak tüm bunlara rağmen cihada ve hicrete gelenlerin sayısı 300'ü ailesiyle birlikte olmak üzere 1500 mücahidi aşmaz. Yani ümmetin

milyonda biri. Hazırlık ve eğitim fırsatından ancak Allah'ın lütfettiği çok az sayıda kişi faydalanabildi. Bundan daha kötüsü özellikle ünlülerden hiçbir İslam alimi ve de davetin dünyayı cihat ve hicret laflarıyla dolduran sembol isimleri hicret etmedi.

Rus günlerinde Afganistan'da ya da Bosna'da, Çeçenistan'da, Filistin'de veya da bu çağda işgal edilmiş diğer Müslüman ülkelerindeki işgalin apaçık zulmüne maruz kalan kardeşlerine yardım etmek için cihada gidenlerin sayısının oranı, düşmanca hedeflerine bir gerekçe bulmak için batı medyasının silahlı cihat olgusunu 'terör' ismiyle abartmasına rağmen ancak milyonda birer hanesinde yer almaktadır. Hedeflerini gerçekleştirmek için Amerikan istihbaratlarının medya aracılığıyla 'El-Kaide' ismi altında yayınladığı hayali rakamları boşverin. Bu aşamayı meydana yaşamış biri olarak -Allah'a çok şükür- daha önce açıkladığım rakamları bir kez daha vurguluyorum.'

Afgan cihadına katılmak için gelenler arasında doktorlar, mühendisler, askerler, medya mensupları, farklı yaşlardan ve çeşitli kültürlerden tüm hayat alanlarında geniş tecrübe sahibi kimseler bulunuyordu. Bu mücahitler, çalışkan ve ihlaslı alimler tarafından şer'i ilimleri öğrenme imkânı buldular. Girdikleri savaş vesilesiyle Ümmetin yüz yüze gelmek zorunda bırakıldığı zorlukların karşısında İslam'a döndüğü ve onun zemini üzerinde durduğu taktirde her düşmanı geri çevirebileceğini idrak ettiler.

Bu gençler, kendilerine yüksek güven kazandıran askeri , pratik ve tekniksel tecrübeler edindiler. Ayrıca Sovyetler'e karşı gerçekleştirebildikleri büyük zafer, maneviyatlarını yükseltti ve olması umulan tüm beklentilerin ve isteklerin gerçekleşmesinin mümkün olduğu ümidi verdi. Eski Sovyetler Birliği gibi bir devleti hezimete uğratıp ta kendine güven duymamak kolay değildir.

Ancak kader, rüzgarların, gemilerin istemediği yönde esmesini istedi ve Afgan mücahitler arasında ayrılık ve anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bu da birbirlerine ters düşmelerine ve aralarında fitne çıkmasına sebep oldu. Arap mücahitler, bu fitneye karışmamayı tercih ettiler. Birçoğu asıl ülkesine geri döndü. Bazıları sıcak cihat meydanlarına, bazıları da üst düzeyde hükümet kontrolü olmayan ülkelere gitmeyi yeğlediler. Ülkelerinin hükümetleri ile sorunları olmayan Suudilerin, Yemenlilerin ve Ürdünlülerin ülkelerine döndüklerini görüyoruz. Ancak Mısırlılar, Lübnanlılar dünyanın tüm ülkelerinde yayılıp dolaştılar. Cihat meydanları bu adamlardan bilinçli, idraklı, yüksek beklenti ve azim sahibi adamlar yaptı. Yeni cihat meydanlarına katılan adamlar, göz alıcı başarılar ve zaferler elde ettiler. Onların, Bosna ve Hersek'te zaferler elde ettiklerini gördük. En büyük zafer ise; Amerikanların Somali'de hezimete uğratılması idi. Bu adamlar aynı şekilde, Sudan'da Turabi Hükümeti'ni desteklemeye çalıştılar. Görünen o ki; Turabi ve grubu, bu adamların içlerinde bulunmalarının yükünü taşımaya hazır değillerdi. Amerikalılar ve bazı bölge hükümetleri, bu adamları çıkarmaya itmek için Sudan Hükümeti'ne baskı yapmaya başladılar. Hatta Amerikalılar, kimyasal silah hazırlamak için kullanılıyor iddiasıyla 'Eş-şifa' ilaç fabrikasını vurdular. El-Kaide'nin perspektif bakışı, ekonomik ve beşeri önemli unsurlara sahip Sudan'ın, bölgede Arap ve İslam ilerleyişinin ve ayaklanmasının bir üssü olması için desteklenmesi yönündeydi. Sudan Hükümeti'nin cevabı ise, El-Kaide'nin beklentileri seviyesinde olmadı. Baskılara direnemedi ve bu adamlardan topraklarından ayrılmasını talep etti. En başta da Usame Bin Laden ve kendisini çevreleyen dar halka geliyordu. Yeni, güvenilir bir bölge arayışı uzun sürmedi. Taliban Hareketi Afganistan'da yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Bu hareket, Pakistan sınırında yayılmış; mültecilerin ve Afganlar'ın bulunduğu bölgelerdeki dini okullarda ders gören şer'i ilimler öğrencilerinden oluşuyordu. Taliban Hareketi'nin akidesi de tasavvurları da en baştan açıktı. Bir İslam devleti kurmak

için geleceğe yönelik projeleri vardı. Bu koşullar, Afganistan'ı terkeden Arap gençleri, tekrar geri dönmeyi düşünmeye sevk etti.

Bu gençlerin geri dönmesi Taliban Hareketi'ne yeni bir güç kattı ve Afgan topraklarında güvenilirlik kazanmasını, daha sonra da büyük zaferler elde etmelerini sağlayıp Afgan topraklarının büyük kısmında İslam Emirliği'ni kurmasını mümkün kıldı. Arap mücahitlerin Taliban'la ittifakı ve Taliban'ın gerçekleştirdiği büyük zaferlere ortak olmaları, kendilerine güvenilir bir sahada ve yerde varolma fırsatını verdi. Bu da kendilerine saflarını, imkânlarını ve beşeri güçlerini tekrar toplama imkânı sağladı. Onlardan binlercesi döndü ve gözlerinin önüne şu büyük soruyu koydular: 'Ümmeti vardı mı halden çıkarmak için yapılacak şey nedir?'

Çok iyi idrak ediyorlardı ki herhangi bir tedavi projesi, çabuk teşhis koymakla başlamalıdır. İlk teşhislerine göre, Batı'nın Arap ve Müslümanların işlerine karışması, Ümmeti ve imkânlarını kontrolü altına almasına yol açtı. Bu kontrol –onların kanaatlerine göre– baş belanın sebebidir. Bu durum, Ümmetin yönetiminin gasp edilmesini, servetlerinin yağmalanmasını ve gerçeklerin halkından saklanmasını doğurdu. Batı sömürgecisi geldi, ülkeleri işgal etti ve kulları zillate düşürdü. Kendisine tabi olan, ürettiği kimseler için işleri hazırlayıp düzenledi. Onları, çizdiği ve ayrıntılarını belirlediği planlar dahilinde ülkelerin yönetimlerinin başına getirdi. İslam Ümmeti ile yakından uzaktan ilgisi olmayan; İslam'ı uygulamayan ve onunla amel etmeyen, İslam'a ve Müslümanlar'a saldıran, davalarının karşısında düşmanlarının saflarında duran, Ümmetin düşmanlarına servetlerini yağmalamada, şerefini heder etmede yardım eden, halkının evlatlarına açıkça zulmeden, ilerlemelerine ya da parlamalarına mecal ya da yol bırakmayan rejimleri başa geçirdi.

Öyleyse bu gençlerin teşhisleri şunları açıklıyor:

- İslam Ümmeti'nin şimdiki durumu sağlıklı değil, şeriatle ve insani prensiplerle ters düşüyor.
- İslam Ümmeti'nin liderliği şer'i değil. Yönetim, yabancı düşman komplöleriyle gasp edildi.
- Ümmetin servetleri, düşmanların, fasık ve yolsuz liderlerin menfaatleri için yağmalandı.
- Ümmetin kanayan davalarını çözmek ve yaralarını sarmak için koşan birini bulamazsın.
- Ümmeti zayıflatıp maruz kaldığı zorluklara cevap veremez ve düşmanla karşı karşıya gelemeye hale sokmak amacıyla bilimsel, tekniksel ve ekonomik gerilik ortamında bırakmak için komplöler kuruluyor.
- Kendilerini değişim ve özgürleştirme hareketçileri olarak sunan meydandaki mevcut partilerin, örgütlerin, cemaatlerin hepsi herşeyde başarısız oldular ve hiçbir kayda değer bir şey gerçekleştiremediler.
- Düşmanların aç gözlülükleri, aç kurtlar gibi soframıza üşüşmeleri de arttı.

Bu, El-Kaide'yi kuranların vardıkları teşhisti.

Bu teşhisten sonra ilacı aramaya başladılar.

Ortaya attıkları mantıklı soru şu: Ümmetin başına gelen tüm bunlara sebep olan kim? Bu kötülüklerin, zulümlerin, hüznlerin arkasında kim duruyor?

Cevapları da gayet basitti: Tüm bunların ardında duran; ana hatları 19.yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında ufukta görünen Yahudi-Protestan-Anglo Sakson ittifakıdır. Bu, meşhur İngiltere Dışişleri Bakanı'nın 1917 yılındaki ilânı neticesinde uygulamalı olarak apaçık ortaya çıktı. Balfour Deklarasyonu olarak isimlendirilen vaat, o dönemde Filistin'de Yahudilere milliyetçi bir vatan kurulmasına İngiltere Hükümeti'nin hoş baktığını ifade ediyordu. Bu vaadi, Osmanlı Devleti'nin temsil ettiği İslam Halifeliği'nin 1922 yılında düşmesi ve Filistin dahil topraklarının işgal edilmesi, Filistin toprakları üzerine bir Yahudi Devleti kurulması için koşulların hazırlanması hedefiyle Birleşmiş Milletler Cemiyetinden Filistin toprakları üzerinde İngiliz mandasını tanıyan kararının çıkartılması izledi. Buna da

zamansal olarak 1919 yılında alınan Sulh Kongresi kararları, Halifelik Devleti'nin varlıklarının taksimini ve galip müttefikler arasında dağıtılmasını belirleyen Syks-Picot kararları eşlik etti. El-Kaide'nin kurucuları çok iyi biliyorlardı ki Amerikalılar'ın Yahudilere desteği 1942 yılında düzenlenen ve Yahudi Proterstan Anglo Sakson ittifakı çerçevesinden çıkmayan Biltmore Kongresi'nden sonra açıklık kazandı. Amerika'daki hakim tabaka Protestan Anglo Saksonlar'dır. Yahudi Protestan ittifakı da tahrif edilmiş, Yahudilere ve çıkarlarına hizmet eden işlerin gerekleriyle uyuşan eski Tevrat Ahdinden kaynak alan ortak inanç mefhumları üzerine kuruludur.

Öyleyse El-Kaide kurucularınca İslam Ümmeti'nin trajedisine sebep olan düşman açığa çıktı ve dikkatle belirlendi. El-Kaideliler'in dini kanaatlerine göre bu düşmanın fikri olarak kendi taraflarına çekilmesi mümkün değil. Bu kanaat Allahu Subhanehu ve Teala'nın Kur'an-ı Kerim'deki şu ayetine dayanıyor: *'İnsanların iman edenlere en şiddetli düşmanlık duyanlarını Yahudilerle şirke batanlar bulursun.'* Yine onların kanaatlerine göre, bu düşmanı tutumlarını değiştirmeye itmek için Müslüman ülkelerdeki imtiyazından ve nüfuzundan mahrum bırakarak baskı yapmak mümkün olmayacaktır. Çünkü işlerin idaresi ümmetin evlatlarının ellerinde değil, bizim kanımızdan olmalarına karşın düşmanın elinde itaatkar bir aletten ibaret insanların ellerinde bulunmaktadır.

Öyleyse güç sahibi olup bu düşmana savaş ilân etmek, tutumlarını değiştirmesi ve onlardan vazgeçmesine mecbur bırakmak için peşpeşe darbeler indirmeye başlamak gerekir. Gücün bir çerçevesi olmalıdır. 'Yahudi ve Amerikanlara Karşı Savaş İçin Uluslararası İslami Cephe' ismiyle yeni bir örgütün doğuşunun ilânı da işte bunun içindi. Bu isimlendirme, daha önce bahsi geçen durumun teşhisinin mantığı, durumun bozulmasına ve harap olmasına sebep olan şeyin bilinmesi sonucunda geldi. Bu örgütün ilk adımları kendi fikirleriyle uyuşan veya benzeşen fikirleri taşıyan kimseler ve cemaatler hakkında bilgiler ve veriler toplamaktı. Mücahit gençler yeniden Afganistan'a dönmeye başladılar ve Araplar'ın kışlaları tekrar açıldı. O gençler bu defa sürekli ikamet için değil, hazırlıklarını, gerekli ne ise herşeyle donanımlarını tamamlamaya, sonra da tekrar dünyanın dört bir yanında yayılmak için geldiler. Amerikanlar ve Yahudiler açık bir şekilde Afganistan'da bulunmuyorlardı. Burada 'El-Kaide' isimlendirmesi; *'Mübarek Cihat El-Kaidesi'* şeklinde geldi. Savaşçıların ve mücahitlerin eğitimlerinin tamamlandığı, tüm gerekleriyle hazırlıklarının yapıldığı ve hedefleri doğrultusunda çıkış noktası aldıkları mekâna 'El-Kaide' ismi verdiklerine işaret etmiştik.

Öyleyse 80'lerin başında başlayıp 90'ların başına kadar süren ilk Afgan cihat aşaması, El-Kaide ve adamları fikrini üreten ilk kucaktı. El-Kaide fikri, yaklaşık 20.yüzyılın ortasında kendisini sunmaya başlayan ve esas olarak belirli İslami akide anlayışına dayanan İslami cihadi fikrin gelişmesinin doğal bir sonucu olarak geldi. Bu anlayış 'La ilahe illallah' kavramını temel alıyor. Yani bu evrende ibadet edilmeyi hak eden Allah'tan başka tanrı yoktur. O Allah ki, El Halık, El Rezzak, El Mumit, El Muhi, El Murt, her işi takdir eden, kolaylaştıran, hayrı elinde bulunduran herşeye kadir olandır. 'La ilahe illallah', yeryüzündeki insan hayatı için kapsamlı bir tasavvur ortaya atan hayat metodudur. 'La ilahe illallah', beşerin uluhiyetini reddedip uluhiyeti Allah'a mahsus kılar. Uluhiyetin en önemli hususları da rabbanilik ve hakimiyettir. Allah'ın hakimiyetinde zulmedilmez, ihmalkârlık olmaz, tartışılmaz, kimsenin hakkı kimseye yedirtilmez. O hakimiyet ki, insanlığın hayatı ancak onun gölgesinde düzenlenir. O ilahi hakimiyet ki, eşitliği, adaleti ve gerçek özgürlüğü üretir. Bu anlayışla akideyi siyasi dile tercüme edersek yani şu an beşeriyete hükmeden rejimler ve hükümetler uluhiyetin en önemli hususlarını gaspettiler. Bu da hakimiyettir ki, insana

dayandırdılar. İnsanın hakimiyeti, –El-Kaide fikrine göre- Allahu Subhanehu ve Teala'nın hakimiyetine dayanan İslami yönetim ortadan kalktığından bu yana dünyadaki tüm insanlığı kapsayan bu zulmü üretmiştir.

Öyleyse El-Kaide Adamları Zor Bir Görev ve Büyük Bir Hedef Seçtiler Hedefleri insanlığı–görüşlerine göre- ancak Allah'ın şeriatının uygulanmasıyla tamamlanacak doğrular caddesine döndürmek. Allah'ın şeriatı de ancak bir İslam devletinin gölgesinde başa gelebilir ve uygulanabilir. El-Kaide'nin stratejik hedefi İslam devletini tekrar canlandırarak İslami hayatı yeniden başlatmak. Bu durum bizi, El-Kaide'nin bu ana hedefe ulaşmak için stratejisi ve çizilmiş planı nedir büyük sorusuna varıyor.

El-Kaide'nin Stratejisi :

El-Kaide'nin büyük düşünürlerine; 2 yüzyıl boyunca uzanan; Necd ve Hicaz'da Vehhabi Hareketi'nde vücut bulan büyük reform hareketleriyle başlayan, Libya'daki Senusi, Sudan'daki Mehdi'nin Hareketi'ne, Arap batısında ve doğusunda sömürü güçlerine karşı koyan yeni İslami cihat tecrübelerinden, aynı şekilde asrımızdaki; Müslüman Kardeşler, Hizbul-Tahrir (İslami Tahrir Partisi), Pakistan ve Hindistan'daki İslami Cemaat tecrübeleri, İslami Cemaat fikrinde hayat bulan Cemaleddin El-Afgani ve öğrencisi Muhammed Abduh'un tecrübesi , ondan da Mısır'daki, Filistin'deki, Afganistan ve diğer bölgelerdeki İslami cihat tecrübeleri ve ondan kaynak alan reformcu hareketlere kadar geniş İslami hareket tecrübelerini dikkatle inceleme fırsatı bahşedildi.

Bu inceleme sadece akademik bir inceleme değil aynı zamanda canlı ve direk bir inceleme oldu. El-Kaide'nin adamları, liderleri ve düşünürleri birçok uyruğa, çeşitli ırklara tabidirler. Aralarında Araplar, Türkler, Afganlar, Pakistanlılar, Hindistanlılar, Kafkaslar vardır.

Farklı, çeşitli fikrî, hareketsel sinelerden, ekollerden gelmişlerdir. Aralarından bazıları Selefî, bazıları Müslüman Kardeşler Cemaati'ne mensup, bazılarının fikirleri Hizbul-Tahrir'e yakın, bazıları Davet ve Tebliğ Cemaati ile davete çıkanlardandı. Bazıları Doğu'da yaşadılar, bazıları ise Batı'da doğup büyüdüler. Uyruklarda, ekollerde ve tecrübelerdeki bu çeşitlilik, El-Kaide'ye daha önceden verdiği gibi yakın gelecekte de her türlü koşul ve halde yaşamaya imkân tanıyan,yenileyici ve üretken bir güç katacak.

El-Kaide düşünürleri, birçok İslami hareketin başarısız kalmasının şu sebeplere dayandığı sonucuna ulaştılar:

- İslami hareketlerin, ümmetin yaşadığı durumu teşhis etmede anlaşmazlığa düşmeleri ki bu da durum hakkında hüküm vermekte hata yapmayı, çözücü sonuçlara götürmeyen büyük çabaların harcanmasını doğurdu.
- Bu hareketlerin hedeflerin, yöntemlerin ve araçların belirlendiği planlarının olmaması.
- İslami hareketlerin kendilerini, suni, zayıf, ümmetin zararına çalışan liderlikler yerine ümmetin asıl liderleri gibi sunmaya cesaret edememeleri.
- Bu İslami hareketler, ümmetin beşeri ve maddi enerjilerinden yararlanamadılar .

Bu anlayıştan yola çıkarak El-Kaide, gelecekle ilgili gidişatının hatlarını çizen belirli bir kavram ortaya attı:

Ümmetin topraklarını, kutsal değerlerini ve özgürlüklerini savunan mücahitleri, İslam Ümmeti'nin şer'i liderleridirler. Onların dışındaki devlet liderleri ve rejimler, yönetimi gaspeden, yabancı düşmanla komplolar kuranlardan başka birşey değildirler. Dünyanın durumu, şeriat ve din ile çalışmada İslam Dünyasının durumundan farklı değil. Onun için bu, cahillik halidir. Cahillikleri, insanın yasama yetkisini, kanun koyma ve

uygulama hakkını insana dayandırmasından kaynaklanıyor. Bu âlemlerin rabbinin buyruklarıyla ters düşmektedir. Öyleyse bu cahilane durum, insan hayatının tüm yönlerini kapsayan; zulmü, rezil saldırıları, sapkınlığı, yolsuzluğu, aynı zamanda da insan hayatını doğru fitrat ve yoldan saptıran tüm bu faciaları üretti.

Hatları, hedefleri, kasıtları açıkça çizilmiş, araçları ve yöntemleri belirlenmiş, zaman aşamaları özenle ve dikkatle araştırılmış, ümmetin objektif ve subjektif koşulları göz önünde bulundurularak hazırlanmış bir plan olması gerekiyor.

İnsanlığın durumunda istenen değişiklikteki temel, insanın fikrî, görüşsel ve inançsal durumunu değiştirmekle başlamalı. Ancak El-Kaide'nin görüşüne göre dünyayı kontrol eden cahilî güçler ve rejimler, herhangi amaçlı, fikrî bir faaliyete izin vermez ve vermeyecek de. Bu etkenler, faaliyetlerin önünde aşılması zor birer engel teşkil ediyorlar. Bunun için ortadan kaldırılmaları gerekir. Bu da ancak güçle ve yerdeki tüm tağutları, maddi engelleri, zorlukları yok etmek için nefsi, malı Allah yolunda harcamak olarak tanımlandırdıkları cihat aracılığıyla mümkün olabilir. El-Kaide'ye göre cihat, tüm bu engelleri kaldıracaktır. Bu cihadi projenin ihtiyaç duyduğu güç geliyor ve büyüyor, düzenli, planlanmış çalışma ve hareket etme ile devleşiyor.

El-Kaide'nin Planı :

Daha önce söylediklerimize dayanarak bazı düşünürlerine göre El-Kaide; iyice araştırılmış ve özenle hazırlanmış zamansal bir cetvel ve program çerçevesinde duruma göre uygulanması mümkün, teorik bir plan koydu.

El-Kaide'nin planı, İslami cihat çalışmasını hem miktar hem de kalite bakımından geliştirip, alanını tüm dünyayı kapsayacak şekilde genişletme fikrine dayanıyor. Cihadın, ümmetin düşmanlarını korkutacak, sonunda da onları kendi servetlerinden ve imkânlarından el çekmeye zorlayacak, egemenliği ve yönetimi kendisine geri döndürecek gücünün büyümesine katkıda bulunacağını düşünüyorlar. Yönetim ümmete geri dönünce, egemenlik Allah'ın şeriatının olunca tüm iç ve dış sorunlar doğal ve hızlı bir şekilde çözülecek.

El-Kaide'nin pratik planı, zamana bağlı; süresi 20 yıl olan 7 aşamadan oluşuyor. 2000 yılında New York darbeleriyle başladı ve 2020 yılında şu silsile ile bitecek:

Uyanış Aşaması: El-Kaide düşünürleri, ümmetin tarih boyunca görülmemiş derin bir uyku aşamasından geçtiğine inanıyorlar. Bu uyku, 19. yüzyılın başlangıcıyla başlayarak, 20. yüzyıl boyunca sürdü. Düşmanlarının kendisini karşı karşıya gelmek zorunda bıraktıkları zorluklara istenen yanıtı vermemesi sonucunda ümmetin başına gelen facialar ve belalar bu uykunun belirtilerindendir. Bazılarının bu uykuyu sonlandırmak için daha önce yazdıkları reçetelerin yararlı olmaması , El-Kaide'yi yeni bir reçete yazmaya itti. Bu yeni reçeteye göre; aklını kaçırtmak için yılanın başına vurulacak. Böylece yılan, kendisini vurana ani, hızlı, rastgele tepkiler verecek. Sonuç olarak Amerika, İslam Ümmeti'ne çok güçlü darbeler indirdiği, gizli bir şekilde savaşmak yerine açık savaşı ilân ettiği takdirde bu yılanın başını vuranlar, ümmetin liderlik tacını giyecekler. El-Kaide'nin 11 Eylül atakları, Amerikalıları gerçek niyetlerini ve eylemlerini ortaya çıkarmaya zorlamak için düzenlendi. Bu atakların ardından oğul Bush Haçlı Seferi ilân etti. Terör ile mücadele etmek, onu yoketmek için dünyayı uluslararası bir ittifaka davet etti. Önce Afganistan'ı , sonra da Irak'ı işgal etti. El-Kaide liderlerine göre bu, ümmeti uykusundan uyandırmak için Washington'u kendisini vurmaya itmeyi amaçlayan ilk aşamanın başarısını gösteriyor. Onlara göre, ABD'nin El-

Kaide'nin tahriklerine cevap vermesi, Amerika'nın liderliğindeki Yahudi Anglo-Sakson ittifakın çok büyük, stratejik bir hatasıydı.

Öyleyse , El-Kaide'nin 11 Eylül darbesiyle amaçladığı esas hedefi gerçekleştirdi ve Amerikalılar tuzağa düştüler.

Bu aşama-uyanış aşaması- 2000 yılının başında 11 Eylül darbesine hazırlıkların başlamasıyla start aldı ve 09.04.2003 tarihinde Amerikanların Bağdat'a girmeleriyle bitti. El-Kaide'nin stratejik düşüncelerine göre, ilk aşamanın sonuçları çok iyi idi. Çünkü Amerikalıları geleneksel olarak bulundukları üslerinin dışına çıkarmaya zorladı. Bu da savaş alanının genişlemesine, Amerikalıların ve müttefiklerinin kolay ve yakın bir hedef haline gelmelerine sebep oldu. Aynı zamanda savaş kapılarının 24 saat açık kalmasıyla süper gücün gittikçe artan kan kaybetme aşaması başlamış oldu.

El-Kaide'nin bu aşamada gerçekleştiren ikinci ve daha önemli hedefi ise, sesinin her yerde duyulur ve yayılır hale gelmesi. Bu olay El-Kaide'yi imkânları ve güçleri sınırlı bir örgütten, hergün maddi ve beşeri olanakları artan, güçleri gittikçe büyüyen geniş çapta yayılmış bir akıma dönüştürdü. El-Kaide liderlerine göre bunun en açık delili, Eymen El-Zevahiri'nin Taba atağından bir ay önce yaptığı konuşmasında , taraftarlarının ve kendisini destekleyenlerin bulundukları her yerde ve imkânları, koşulları müsaade ettiği ölçüde kontrol merkezleri, yönetim çerçeveleri oluşturmalarını istemesi idi. El-Kaide liderleri, İslam Ümmeti'nin yavaş yavaş uyanmaya başladığını , ilk kez yaşadığı acı gerçeğin üzerinde durmaya başladığını düşünüyorlar.

2-(Duruma) Gözleri açtırma aşaması :

El-Kaide düşünceleri, duruma gözleri açtırma aşamasının 09.04.2003 tarihinde Bağdat'ın işgaliyle başladığına inanıyorlar. Bunun üzerine ümmet kendisini acı ve çetin bir halde buldu. El-Kaide teorisyenleri, bu durumun görüntüsünü şöyle çiziyorlar : 'İşgal edilmiş vatanlar, saldırgan düşmanlar, yağmalanmış servetler, ümmetle hiç bir bağlantısı kalmayan, ona komplo kurmaya girişen, edep yerlerini kapatan dut yaprağının kalıp kalmadığını artık önemsemeyen liderler, dünyanın gözü ve kulağı önünde tecavüz edilen , hürmetleri hiçe sayılan ümmetin hür kadınları, kendilerine hadlerini bildirecek, " dur" diyecek olmayan kin dolu vahşi suçluların elleriyle akıtılan ümmetin kanı, efendilerinin şükrüyle gece gündüz tesbih çeken, geçen dönemlerde kandırdıkları gibi ümmetin hep kandırılmış olarak kalması için harcanmadık çaba bırakmayan , sapık, ücretli saltanat âlimleri, ümmetin namuslularını ve iyilik öncülerini küçük düşürmek ve bastırmak için emniyet teşkilatlarındaki soruşturma ve işkence azmış zebanilerini serbest bırakan bozulmuş, bozucu hükümetler, düşüşe ve sapıklığa yol açan, fesadın , yolsuzluğun, yabancılarla kurulmuş komploların sonucunda doğan fakirlik ve muhtaçlık.

Gözleri açtırma aşaması , El-Kaide düşüncelerine göre 3 sene sürüp aşağı yukarı 2006 sonunda bitecek. Bu aşama ümmete, gerçeğin üzerinde durma, saklanmış şeyleri ortaya çıkarma, oyunları ve komploları keşfetme olanağını sağladı.

El-Kaide'nin bu aşamadaki planı, düşmanla çatışma halini devam ettirmeye dayanıyor. El-Kaide liderleri, sonuçları ne olursa olsun düşmanla çatışmayı zafer olarak sayıyorlar. Çünkü kanaatlerine göre ümmetin düşmanlarıyla yapılmış, geçen tüm savaşları yapaydı, senaryoları çizilip özenle uygulanmış, sonucunda da ümmetin kendine olan güvenini yitirmesine sebep olan, ardarda gelen hezimetlerdi. Bu hezimetlerin çerçevesinde, yenilgiye uğrayan liderler hasta düşüncelerini ortaya koydular. Yahudilerle barış yapmak , geri adım atılamayacak, tek stratejik seçenek oldu. Batıya ve Amerika'ya

boyun eğmek , diz çökmek; devam etmesi, kökleşmesi gereken, ondan kurtulmak mümkün olmayan bir durum oldu. Tüm bu etkenler, ümmetin ihlaslı gençlerinin , bu daireden çıkmaya çalışan 'yeni gelene' katılmaya çalışmalarına sebep oldu.

El-Kaide, liderleri ve yöntemi; yeni geleceğin beklenen üçgenidir!

Görüldüğü gibi, gözleri açtırma aşaması , El-Kaide'ye yeni bir boyut katarak onu bir örgütten, yokedilmesi zor, uzantıları ve yaygınlığı sınırlandırılmaz, sürekli genişleyen bir akıma dönüştürdü.

El-Kaide bu aşamada , şunlara ulaşmayı planlıyor :

- Filistin'deki Yahudi devletiyle direk bir çatışmaya girmek.
 - Batı ve işbirlikçi rejimleri, yararlarından mahrum bırakmak için Arap petrolünü yakmak.
 - Etkisinin, çizilmiş planın 3.aşamasının başlangıcında başlaması için internet aracılığıyla elektronik cihat aşamasına hazırlanmak, ona büyük önem vermek.
 - Akımın içine girmiş, El-Kaide'nin ikinci kuşak liderlerinin yönetimi altında Arap ve İslam dünyasının önemli bölgelerinde sakin, amaçlı bir yapı kurmayı sürdürmek.
 - Cihada gelen gençlerden, 3.aşamasının başlamasıyla komşu ülkelerde rastgele olmayan belirli bir program çerçevesinde çalışmaya başlamak üzere yeniden yayılacak bir ordu kurmak için Irak'ı bir merkez noktası olarak kullanmak.
 - Yakın bir zamanda dağıtılmasına çalışılacak 'terörün' kaynaklarını kurutmayı amaçlayan Amerikan siyasetlerine bir cevap olarak projelerinin başarısı için gereken silahları ve araçları elde etmeye yardımcı olmak amacıyla Müslümanları, sadakalarını, zekat paralarını mücahitlere vermeye yönlendirecek şer'i araştırmalar hazırlamak.
- Eğer gözler açılır, El Kaide akımının genişliği, yaygınlığı, gücü artarsa, Filistin'deki Yahudi devlet ile direk çatışma başlar. Tüm bunlar, 3.aşamanın başlangıcının öncüleri olacaklar.

3-Kalkınma ve Ayakta Durma Aşaması:

El-Kaide düşünürleri ve teorisyenleri kendilerine , 2007 yılının başında başlayıp 2010 başında son bulan yine 3 senelik bir süre tanıyorlar.

Onlara göre ayakta durmak, üretici ve etkin hareket gücü olmak demektir. Bu aşamanın ana hatları ve aşamalı hedefleri, Irak'ı çevreleyen bölgedeki değişim sürecinde çok önemli ve nitelikli bir atlamaya yol açacak. İlk etapta Şam'a odaklanacaklar. Şam'ın seçilmesi onlar için rastgele değildi. Onlar, Irak'tan sonra Şam hisarından bahseden Peygamber (SAV)'in sahih hadislerine dayanıyorlar. Onların bu görüşlerini, Yahudilerin Şam'ı (Suriye, Lübnan ve Ürdün'ün kuzey bölgesi) mezhepçi devletçiklere bölmek için kurdukları planları , Amerikan, Avrupalı ve Yahudilerin, İsrail'in civarındaki niteliği, bünyesi ne olursa olsun tüm güçleri yoketmek, bölgeyi İsrail'in beklentilerine ve dileklerine hizmet edecek yeni bir düzene sokmak için Suriye rejimine karşı şu anki saldırısı destekliyor. El-Kaide'nin görüşüne göre bu saldırı, Suriye rejimini zayıflatıp iç durumu etkin bir şekilde kontrol etmeye devam etme gücünü kaybettirecek. El-Kaide'nin benimsediği İslami cihat çalışma teorisi , herhangi bir güvenlik kontrolünün kaybolmasından yararlanmaya dayanıyor. Cündü-İşam (Şam askerleri) fikri bir süre önce Afganistan'da atıldı ancak Amerika'nın saldırısı yüzünden tamamlanamadı. Bu fikri ortaya atanlar Lübnan'a ve Suriye'ye döndüler. Bazıları ise şimdi Irak'ta bulunuyorlar. Onlar kendilerini, Lübnan'da şu anda olan ve yakında Suriye'de olacaklardan doğacak fırsattan yararlanmaya hazırladılar. Eğer, El-Hariri suikastını, kendisinin Suudi Arabistan ve Amerika tarafından desteklenen İyad Allavi ile ilişkisi yüzünden İslamilerin işlediği yönündeki bazı analizler doğru çıkarsa, demek oluyor ki; İslamiler bu aşamaya daha kısa bir zamanda ulaşmak için mesafeleri kısaltmaya çalışıyorlar.

Bu aşamanın sonunda El-Kaide Örgütü, Filistin'in içindeki ve sınırlarındaki Yahudilerle direk çatışmaya girmek için hazırlıklarını tamamlamış olacak. Bu olay gerçekleşirse, El-Kaide rakipsiz olarak İslam Ümmeti'nin şer'i liderliğine oturacak. Bunun sonucunda da El-Kaide'nin akımına çok büyük beşeri destek gelecek. Maddi ve parasal imkânları da artacak.

Planlarına göre Yahudilere indirilecek darbe, Filistin ile sınırlı kalmayıp Müslüman ülkelerde güçlü Yahudi nüfuzun bulunduğu bazı bölgelere kadar da uzanacak. Burada kastedilen ülke Türkiye. Bu kitapta daha önce bahsettiğimiz gibi, El-Kaide Örgütü'nün görüşüne göre, Yahudilerin Türk Ordusu ve ekonomisi üzerindeki kontrolünü sonlandırmak, İslam Ümmeti'ne küçümsenemeyecek maddi ve askeri güce sahip olma imkânı verecek. Bu güç, sürekli büyüyen Türkiye'nin gücüdür.

Bu aşamada El-Kaide akımı, iyi eğitilmiş, hazırlanmış, hezimet ve facia kompleksinden artık etkilenmeyen gençlerden büyük bir yardım alacak. Bu gençler, El-Kaide'ye çok yüksek bir itme gücü verecekler. Bu destek ve kazanılan güç, El-Kaide'ye kendi planının 4. aşamasına girme olanağı verecek.

4- Tekrar Sağlığa Kavuşma, Değiştirebilecek Bir Güce Sahip Olma Aşaması :

2010 yılında başlayıp 2013 yılının başında son bulmasını umdukları bu aşamada, sert ve direk çatışmalara girerek rejimleri devirmeye odaklanacaklar. El-Kaide'nin plan koyucularına göre Amerika'nın Arap bölgesine karşı tutumunda şimdiki politikası, ileride iktidardaki rejimlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkaracak, çirkin yüzlerini ümmetteki herkese gösterecek. Rejimler, varlıklarının gerekçelerini birer birer kaybedecekler. Böylece onlar sürekli zayıflarlarken, El-Kaide ve cihat akımları sürekli büyüyecekler. Ayrıca çatışma ve manevra dairesinin genişlemesi nedeniyle Amerika'nın gücü sürekli bir şekilde tükenecek, şimdiki gibi rejimleri devamlı olarak destekleyemeyecek. Buna ek olarak, cihat akımı o dönemde Arap petrolünü vurmaya ve yakmaya kadir olacak. Bu, Amerikalıları en önemli ekonomik desteklerinden mahrum bırakacak. Bunun sonucunda, şimdiye kadar petrole dayanmadan ekonomik imkânlar yaratamayan rejimler daha da zayıflayacak. Bu arada El-Kaide'nin elektronik kabiliyetleri tamamlanmış, Amerikan ekonomisine elektronik ataklar düzenleme vakti gelmiş olacak. Amerika'nın ekonomisi zayıflayacak.

Amerikan ekonomisini daha da çökertmek amacıyla El-Kaide düşünürleri, bir süre önce İslami Hizbul-Tahrir'in ortaya attığı bir fikri uygulamak için çalışmaya başladılar. Bu fikir, altının uluslararası parasal işlemlerde bir ölçü olarak kullanılması, bu fikrin tüm dünyaya yayılması, onu destekleyen ve vurgulayan gerekli araştırmaların yapılması esasına dayanıyor. Böylece Amerikan Doları giderek zayıflayacak, sonunda da hızlı bir şekilde değer kaybedip çökecek. El-Kaide, ABD'deki Yahudi iktisat bilimadamlarının yaydığı ve para birimlerini gümüş ve altın gibi pahalı madenlerle desteklemeye gerek olmadığını, para biriminin değerini belirlemek için devletin milli gelirinin hesaplanmasının yeterli olduğunu savunan ekonomik düşünceyi ve teoriyi çökertmek için ciddi araştırmacılarını ve uzmanlaşmış bilimadamlarını seferber etmiş durumda. Bu teori, Amerikalıların doları hiç bir sınırı veya koşulu aldırılmadan basmalarına sebep oldu. Bu teori çökertildiği, Amerikalılar Arap petrolünü sömüremedikleri, aynı zamanda devam eden ve gittikçe artan savaşlarda Amerikan ekonomisinin kan kaybı arttığı takdirde, yabancı, Çin ve Japon yatırımcıların Amerikan ekonomisinin gücüne olan güvenleri sarsılacak. Bu da onları tehdit altında kalan dev Amerikan piyasasındaki yatırımlarını geri çekmeye itecek. Amerikan ekonomisi

rastgele hareket edip çevresindekileri yıkmaya başlayacak. İşte o zaman, ABD'de nüfuzu olan Yahudi iktisatçılar Amerikan ekonomisine son bitirici darbeyi vuracaklar. Çünkü El-Kaide'nin elindeki bilgilere göre, Yahudiler Amerika'nın ekonomisindeki; doları etkileyebilecek herhangi bir düşüşten sakınmak için, bir süredir altın ve pahalı maden almaya başladılar. El-Kaide teorisyenleri, Yahudilerin yaptıkları ortaya çıkınca, doların sallanacağını düşünüyorlar. Amerikan halkı, tüm kızgınlığını Yahudilere akıtacak. İsrail Devletine olan destekleri de yavaş yavaş yön değiştirmeye başlayacak. Yahudilerin Amerikalıları facialara sürüklemeleri sonucunda doğan Amerikan halkının baskısı sebebiyle İsrail'e destek tamamen kesilecek.

Yahudilere desteğin kesilmesi veya azalması, bölgede İsrail Devleti'nin zayıflamasına yol açar. El-Kaide, İsrail'in zayıflatılmasının, rejimlerin gücü ile varlıklarının önemi, İsrail Devleti ile dünyadaki gücü ve nüfuzu arasındaki tartışmalı bağlantı dengesini bozacağını düşünüyor.

İşte o zaman, tüm sonuçlar, El-Kaide'nin menfaatine olacak. Amerikalılar zayıf, kan kaybetmiş durumdadır. Şimdiki dünya düzeninin sorumluluğu omuzlarına yüklenen ABD, bu yükün altından kalkamayacak. İsrail, bölgedeki cihat akımlarıyla silahlı çatışmalara girdiği, Amerika zayıf düştüğü ve İsrail'e karşı rota değiştirdiği için yavaş yavaş zayıf düşecekler. İktidardaki rejimler Amerikalı-Batılı desteğin kalkmasının sonucu yönetmek için liyakatlarını kaybetmiş, kendilerini savunamaz hale gelmiş olacaklar. Tüm bu faktörler, El-Kaide'nin ve İslami cihat akımlarının 5.aşamaya girmelerine imkân tanıyacak.

5-Devleti ilan etme aşaması :

El-Kaide'nin stratejisine göre bu aşama, 2013 yılının başında başlayıp 2016 yılının başlamasıyla son bulacak. Bu aşama sırasında Arap bölgesindeki yabancı- batılı baskı çok hafiflemiş olacak. İsrail, önleyici ve preemtive (askeri bir provokasyon olmadan önceden vurma) darbeler düzenlemekten aciz kalmış, uluslararası denklemin ana hatları değişmiş olacak. Çin, şimdiki oranda büyümeye devam ederse, gerçek bir süper güç haline gelecek. Aynı şey Hindistan için de geçerli. Avrupa, şimdiki uzlaşma durumunda devam edemez. Çünkü- El-Kaide analizcilerine göre- İngiltere, Avrupa Birliği'nin büyümeye devam etmesine müsaade etmeyecek çünkü İngilizler, bu birliğin aşağı yukarı 3 yüzyıl sürmüş, dünyayı tek başına kontrol eden Anglo-Sakson ittifakı menfaatine olmayacağını düşünüyorlar. Bunun için kontrolün ellerinden alınmasına göz yumamayacaklar." O zaman nasıl Amerika'nın tek başına dünyanın yönetimini ele geçirmesine müsaade ettiler ! " itirazına El-Kaideci düşünürler şöyle cevap veriyorlar : Amerika'nın liderleri hep Anglo-Sakson'lardandılar, İngiltere'nin geçen yüzyılın ortasında Amerika'ya taviz vermesi dünyayı ve Avrupa halklarını kandıran bir hileden başka bir şey değildi.

El-Kaide teorisyenleri, halifelik devleti olan İslam devleti'nin ilânına ve onu yeniden canlandırmaya imkan tanıyacak, reform ve uluslararası İslami cihat akımlarının menfaatine değişimlerin olacağına inanıyorlar.

El-Kaide düşünürlerinin ve liderlerinin beklentileri şöyle : Düşmanların saflarında meydana gelecek zayıflama durumu, Müslümanlarla menfaatleri pek çelişmeyen yeni dünya güçlerini ortaya çıkaracak. Ümmetin iç gücü gittikçe artacak. Böylece El-Kaide ve İslami cihat akımları için İslam devletinin kuruluş ilânına altın bir fırsat doğacak.

Devletin kurulması, El-Kaide'nin stratejik hedefidir çünkü bu kuruluş onlarda şunu ifade ediyor:

- Yönetme ve liderlik kudreti olacak
 - Yeniden gerçek bina ve imar için fırsat olacak
 - Ümmetin enerjilerini, imkânlarını, beşerî ve maddi kudretlerini harekete geçirme, davalarına ve ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet için en mükemmel görevle vazifelendirme gücü olacak.
 - Yeni uluslararası dengelerin yaratılması beraberinde ümmete saldıranları da kovuklarına geri çekecek.
 - Hakkin gerçekleştirilmesi, adaletin, özgürlüğün, eşitliğin yeryüzüne yayılması mümkün olacak. Allah'ın şu vaadi gerçekleşecek: 'Biz ise yeryüzünde güçten düşürülenlere lütufta bulunmak ve onları önderler yapmak ve yeryüzüne onları mirasçılar kılmak istiyoruz.'
 - Müslüman ülkelerindeki tüm yolsuz rejimler parçalanacak ve sonları gelecek.
- Bunlar, El-Kaide liderleri ve düşünürlerinin beklentileri.

6- Kapsamlı Karşılaşma Aşaması :

El-Kaide düşünürleri, 2016 yılının başlangıcının, iman gücü ve evrensel küfür gücü (iki kutup)arasındaki kapsamlı çatışmanın başlangıcı olacağını tahmin ediyorlar. Bu kapsamlı çatışma, İslam devletinin hemen kurulmasından sonra başlayacak. Dünya o zaman, iman ve küfür olmak üzere iki bloğa ayrılacak. Bin Laden bunu birçok mesajında ortaya atmıştı. El-Kaide, bir değişim teorisi olarak, ilahi şu ayet kavramından kaynaklanan fikre dayanıyor: 'De ki: 'Hak geldi bâtil yıkılıp gitti. Bâtil yok olmaya zaten mahkûmdur.' Yani hak geldiğinde bâtil bitecek ve yıkılacak. Onlara göre İslam devleti hakkı temsil ediyor. Bâtil ile savaşılmaya başladığında, bâtil onun önünde uzun süre direnemez. Bu nedenle hızla yerle bir olacak. İslam devleti, insanlığı yeniden güven kıyısına, mutluluk ve tatminkârlık gölüne kavuşturacak.

7- Son Zafer Aşaması :

El-Kaide teorisyenleri, bâtil güçleri ile olan kapsamlı savaş ve geniş karşılaşmanın sadece bir kaç sene içinde sonuçlanacağı görüşünü taşıyorlar.

İslam devletinin taraftar toplamaya ve hazırlanmaya imkânı ve gücü büyük, devasa boyutta olacak. Özellikle o zamandaki Müslümanların sayısı, 1 buçuk milyarı aşacak. Bu da düşmanlarını korkutacak, başta direnmeye gücü yetmeyecek İsrail olmak üzere hızlı bir şekilde geri çekilmelerine sebep olacak. Etkin İslami güç, düşmanlarımızın kalplerine korku salacak. Bu noktada dünya, İslami anlayışa göre gerçek terör terimi kavramını idrak edecek. O, düşmanın psikolojisinde caydırıcı bir etki yaratarak, ezilmiş insanlara ve Müslümanlara saldırmadan, haklarının herhangi birine dokunmadan önce bin kere düşündürecek bir terör olacak.

Bu aşama, El-Kaide'nin çizilmiş planının en son aşamasıdır. O plan, El-Kaide'ye daha önce çağımızdaki hiçbir İslami harekete verilmeyen güvenilirliği ve gerçekliliği kazandırıyor. Net hedeflerinin yanı sıra bu kapsamlı plan ve aşağıdaki şu etkenler El-Kaide'ye sürekli ilerlemede ve başarıda yardımcı olacak:

İslam Ümmeti'nin Durumu:

İslam Ümmeti'nin yaşadığı durum, zor ve sağlıksızdır. Ümmeti yöneten rejimlerin çoğu, geri kalmış, zalim, iradesiz ve bilinçsiz olup ümmetin düşmanlarının feleğinde

dönmektedirler. Bu rejimler, ümmeti zayıf, düşüş ve gericilik dairesinden çıkamayacak bir halde bırakmak amacıyla programlanmış işler yapıyorlar. Liderleri ümmetin otoritesini çalmışlar, servetlerini yağmalamak için yabancılar ile işbirliği yapmışlardır. Ayrıca gerçeği halklarından saklamak için tüm yöntemleri kullanıp harcanmadık çaba bırakmıyorlar. Bunların ana hatları artık açıktır. Ümmetin gençleri ve halkı, tüm boyutları ve ayrıntılarıyla gerçeğin üzerine gidebilecek bilince ve imkâna sahiptirler. Herkes, bu rejimlerden ve bu rejimlere bağlı kötü durumdan kurtulacağı günü hevesle bekliyor. El-Kaide, bu koşulların çerçevesinde kendisini ümmetin liderliği için bir alternatif olarak sunar; özellikle de önceden bahsettiğimiz noktalara bilinç, tecrübe ve hikmetle yaklaşabilecek iyi, gerçekçi bir söyleve dayanır ise ümmet evlatlarının geniş bölümünden kabul ve destek bulacaktır.

Arap ve Siyasi Partilerle Örgütlerin Durumları:

Arap ve İslam sahalarında çalışan örgüt ve partiler, ümmetin halkının, reformculuk ve özgürleştirme ekseninde dönen arzu ve isteklerini gerçekleştirmeyi başaramadılar. Bu örgüt ve partilerin çoğu duruma karşı nasıl muamele edeceğini gösteren planlara, programlara ve gerçek bir görüşe sahip değiller. Aksine koşullara, liderlerinin ve bazı etkili şahıslarının menfaatleri ile uyumlu olacak yönde şekil verdiler. Bunların arasında; rejimlerle barış yaparak değiştirmeye koştırmayanlar, İslami fikrin ve akidenin temel prensiplerini ve İslam'ın zorunlu ilkelerini, rejimlerin demokrasisi, laikliği ile uyuşacak şekilde bükme ve kıvırmaya kalkanlar, ümmetin düşmanlarıyla anlaşıp onlarla yolun ortasında buluşan, uygulanması ve elde edilmesi mümkün olmayan vaat ve anlaşmalar karşılığında artık onlarla zıt düşmeyen örgütler bulunuyor.

Bu başarısızlık ve hasıl olan sapmadan yola çıkarak –El-Kaide analizine göre– ümmetin gençleri ve halkı istenen gerekli sıfatlara sahip yeni birinin gelmesini gözetler oldular.

El-Kaide, kendisinin bu sıfatlara sahip 'yeni gelen' olduğu görüşünü taşıyor.

Bu görüşe göre El-Kaide'nin desteklenmesi artacak, akımı da yayılıp her yere uzanacak.

Sürekli ve Yenilenen Düşman

El-Kaide teorisyenleri, İslam Ümmeti'nin yaklaşık 2 yüzyıldır maruz kaldığı saldırıların, durmayacakmış veya bitmeyecekmiş gibi kesintisiz surette devam eden topraklarının işgalinin, servetlerinin yağmalanmasının, şerefının çiğnenmesinin, özgürlüğünün ve idaresinin çalınmasının ümmetin cesedinde kanayan yaralar bıraktığına inanıyorlar. El-Kaide, Filistin'i, Irak'ı, Afganistan'ı, Çeçenistan'ı, Keşmir'i, Sudan'ı, Eritre'yi, Filipinler'i bekleyen tehlikenin, Müslümanlar'ın vicdanlarını kışkırtmaya, ümmetin bu düşmana karşılık vermesini mümkün kılacak güçlü bir kaleye sığınmaya itecek bir çıkış noktası ya da sığınak aramaya teşvik etmeye yeterli olduğunu düşünüyor.

El-Kaide üslupları ve düşmana karşı koyma yöntemiyle saldırganlara iki kat karşılık vermede ümmetin vaat verici umudu olacak

Zaferleri Gerçekleştirmek :

El-Kaide'nin, zaferleri gerçekleştirmede inandığı teori, ilahi bir teoriden kaynaklanıyor:

"Allah'ın yardımı ve zaferi gelip de insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmekte olduklarını gördüğün vakit Rabbine hamedederek O'nu tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." Nasr Suresi.

Yukarıda yazdığımız sure, Peygabmer'in (SAV) ve sahabelerinin gerçekleştirdikleri büyük bir zaferden sonra indirildi. Bu zafer, Mekke'nin fethi idi. Bu zaferden sonra Arap yarımadasından çok sayıda Arap, İslam dinine girdi. El-Kaide'nin kazandığı her zafer, ister büyük olsun ister küçük olsun, ümmetin gençlerinin kendi saflarına, çok çeşitli ve dünyanın her tarafında yer alan çalışma alanlarına katılmalarına kapıları sonuna kadar açıyor. Artık El-Kaide'ye ait bir merkeze katılamayan herhangi bir kimse, aynı fikir ve mantıktan beslenen, aynı felekte dolaşan, kendine özel bir odak kurmaya, böylece de aynı yöntemleri, araçları ve gereçleri kullanarak aynı hedefe ulaşmaya çalışır. El-Kaide, Yahudilerin ile Amerikalıların saldırılarının sınırları aşması çerçevesinde bu eylemin artacağını düşünüyor. El-Kaide de hergün bu olayları genişletmeye çalışıyor. Ayrıca da Amerikalıların İslam dünyasının sahalarında daha da yayılmalarının ve genişlemelerinin, mücahitlere daha kolay ve geniş bir çatışma imkânı sağlayacağı kanaatini taşıyor. El-Kaide'nin nazarında düşmanla her çatışma bir zaferdir. Çünkü ümmet uzun süredir gerçek savaşlardan ve çatışmalardan uzak kaldı.

El-Kaide'nin bu stratejisi, gördüğümüz gibi hatları ve aşamaları açık bir plana dayanıyor. Hedefleri belirli ve araçları da net. Planı, tarihin aşamalarını iyi anlama ve mantıklı beklentiler silsilesi üzerine kurulu. Çalışmadaki yöntemlerinden birisi; gelecek olaya karşı nasıl davranacağını belirleyen bir planı önceden hazırlamak ve onu iyi, faydalı bir şekilde kullanmaya çalışmak. Gittikçe artan gücü, ümmetin gizli enerjilerini aktive etmeye kudretine dayanıyor. Tek seçeneği, sonuna kadar çatışmaya girmek. Bu süreklilik, daha sonra düşmanın enerjilerini ve imkânlarını tüketip zayıflatacak. Görüşü; eylem yapma, inisiyatif kendi elinde tutma, olay yaratma ve onu kullanma üzerine kurulu.

Evrensel mesajı, dünyadaki ezilmişlerin üzerinden zulmü ve haksızlığı kaldırmayı hedefliyor. Önünde, düşmanla barış veya ateşkes yapmak ya da onunla yolun ortasında buluşmak gibi alternatifler bulunmuyor. Ortaya attığı köklü çözüm, şer'i hükümlere ve yaşanan durumu iyi anlamaya dayanıyor.

El-Kaide savaşçıları ve mücahitleri ölümü kayıp, çatışmada hezimetini de nihayet olarak görmüyorlar. Çünkü onlar, ilâhi zafer ve Allah'ın salih kullarını nüfuz sahibi yapacağı vaatlerine inanıyorlar. El-Kaide tüm bunlardan yola çıkarak tüm müminleri ve tüm ezilmişleri açık, kesin bir zaferle müjdeliyor.

Fihrist

- 1-Önsöz
- 2-Birinci Bölüm : Zerkavi'nin Şahsiyetinin 3 boyutu
- 3-Yetişmesi
- 4-Afganistan'a İlk Göç
- 5-Bey'at El-İmam
- 6-Annesi İle İlişkisi
- 7-Hapishanedeki Siyasi Adabı
- 8-Zerkavi Irak Kürdistan'da İki Lojistik Üs Kurdu
- 9-Zerkavi'nin Irak'taki Siyasi Stratejisi
- 10-Zerkavi'nin Fikirleri ve Akidesi
- 11-İlk Olarak: Mezhebi Okulu
- 12-Selefi Davet İlim Usulleri
- 13-Selefi Davetin Hedefleri
- 14-İkincisi : Mesajlarının ve konuşmalarının çerçevesinde ,Zerkavi'nin fikirleri ve Akidesi
- 15-Ürdün'de Devlet Güvenlik Mahkemesi Önünde Verdiği Savunması
- 16-Aşiretine Yazdığı Mesajı
- 17-İslam Ümmeti'ne Mesajı
- 18- Irak Karzayi'sinin Hükümeti Karşısındaki Konum
- 19-'Mücahitlere Tavsiye' Ünvanlı Mesaj
- 20-Zerkavi'nin Fikrinin Konuşma Adabındaki Ana Hatları
- 21-İkinci Bölüm : Zerkavi için ne dediler ?
 - Ebu Muntasır'ın Tanıklığı
 - İsâm Muhammed Tahir El-Berkavi'nin İfadesi
 - Ahmet Fadil'in Genel İstihbarat Soruşturmasında ve Savcıya Verdiği İfadesi
 - Sanık Nebil Ebu Harise'nin İfadesi; Örgütü Bey'at El-İmam Hareketi Olarak İsimlendirmelerinin Sebebini Açıklıyor
 - El-Makdisi'nin Tanıklığı
 - Muhammed Mekavi'nin Tanıklığı
- 22-Üçüncü Bölüm: Usame Bin Laden'in Şahsiyetine Kısa Bir Bakış
 - Kökleri
 - İlmî Tahsili
 - Usame Bin Laden ve Cihat Fikirleri
 - Düzenli Cihadın Başlangıcı
 - El-Kaide'nin Kuruluşu
 - El-Kaide İsmi Nereden Geldi?
 - Suudi Arabistan'da Alıkonması
 - Bin Laden ve Saddam Hüseyin
 - Suud Ailesiyle İlişkisinde Değişim
 - Hükümet Bin Laden'e Boğucu Baskı Yapıyor
 - Bin Laden Suudi Arabistan'dan Nihaî Olarak Ayrılıyor
 - İkinci Defa Afganistan'a Dönüş
 - Dağılma Yolculuğu
 - Molla Ömer'le Yüzyüze
 - Suudi Arabistan ve Taliban
 - Bin Laden ve Afgan Savaşı
 - Suudi Arabistan Usame Bin Laden'i Yeniden Yakalamaya Çalışıyor
 - Bin Laden Taliban'daki Konumunu Tekrar Kazanıyor
 - Uluslararası İslâmi Cephenin Kurulması (El-Kaide)
 - Bin Laden ve Molla Ömer Arasında Anlaşmazlık
 - Nairobi ve Dar El-Selam Operasyonları

- Amerika'nın Cevabı
 - Kurban Rolü Oynamak
 - Taliban ve Suudi Arabistan Arasındaki İlişkiler Kötüleşiyor
 - Bin Laden Kâbil'i Kurtarıyor
 - Şeyh Usame Bin Laden'in Annesi Oyuna Sokuluyor
 - Taliban Bin Laden'i Dünya da Taliban'ı Azlediyor
- 23-Dördüncü Bölüm : 2002 yılından 2005'e kadar Zerkavi
- 24- Beşinci Bölüm : El-Kaide; Nereden Nereye?
- 25- El-Kaide'nin Stratejisi
- 26- El-Kaide'nin Planı
- Uyanış Aşaması
 - (Duruma) Gözleri açtırma aşaması
 - Kalkınma ve Ayakta Durma Aşaması
 - Tekrar Sağlığa Kavuşma, Değiştirebilecek Bir Güce Sahip Olma Aşaması
 - Devleti ilan etme aşaması
 - Kapsamlı Karşılaşma Aşaması
 - Son Zafer Aşaması
- 27- İslam Ümmeti'nin Durumu
- 28- Arap ve Siyasi Partilerle Örgütlerin Durumları
- 29- Sürekli ve Yenilenen Düşman
- 30-Zaferleri Gerçekleştirmek